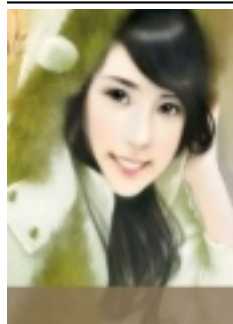

Ứng Tân Nương

Contents

Ứng Tân Nương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	51
11. Chương 11: Kết Thúc.	56

Ứng Tân Nương

Giới thiệu

Bốn huynh đệ nhà bọn họ đã từng bị nguyên rủa đều có được những “khả năng đặc biệt” mà hẳn l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-tan-nuong>

1. Chương 1

Trong cuộc đời này có một số việc khi phát sinh mà làm người ta trở tay không kịp.

An Thái Trí nhìn mấy cái ảnh ở trong tay, nín thở ngưng thần một hồi lâu, vẫn không thể nào ngăn được nội tâm đang kêu gào mãnh liệt, phần nộ cùng thương tâm giống như sóng lớn đánh vào trong lòng nàng.

“Không biết An tổng tài đối với sự kiện này có ý kiến gì không?”

Phóng viên nam của tạp trí Bát Quái có chút bất an nhìn về nữ tử tuổi còn trẻ trước mắt, hiển nhiên nàng đã bị đả kích không nhỏ.

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, lông mi của nàng thật dài, đôi mắt nhẹ nhàng nháy, lông mày dày đậm... Bất quá, dù dung mạo của nàng động lòng người thế nào thì cũng không thể ngăn hấn xuống tay với nàng như vậy, cứ làm việc tàn khốc như bình thường vậy.

Chuyện nữ tổng tài An Thái Trí vừa mới tiếp nhận “Tập đoàn khách sạn toàn cầu An thị bị hai bên phản bội”, đây sẽ là một tit làm chấn động hơn cả, đó chính là hai bên cùng phản bội!

“Tôi không hề có bất kỳ cái nhìn nào.” An Thái Trí mặt không chút thay đổi trả lời.

“A?” Phóng viên lặng đi một chút.

“Anh còn chưa biết sao?” Nàng lãnh đạm lại cùng lạnh nhạt giương lên khóe môi xinh đẹp. “Tôi cùng với vị Ngôn Kỳ Hiên tiên sinh trong tấm ảnh này đã chia tay từ ba tháng trước rồi.”

Phóng viên càng thêm không thể tin, mở to hai mắt nhìn. “Ngài nói là... ngài cùng Ngôn tiên sinh đã chia tay rồi sao?”

Làm sao có thể?

Ngày hôm qua đồng sự hấn mới chụp được tấm ảnh nàng cùng Ngôn Kỳ Hiên đang tại khách sạn Quân Duyệt ăn cơm trưa, hôm trước là ngày chủ nhật, bọn hấn còn chụp được hai người đang cùng nhau tại câu lạc bộ đánh golf.

“Thân là một phóng viên truyền thông chuyên nghiệp, tin tức của anh hấn là phải nhanh hơn mới đúng chứ.” An Thái Trí dùng ngữ khí thản nhiên đem vấn đề trả lại cho phóng viên.

Phóng viên xấu hổ giật giật khóe môi, còn chưa từ bỏ ý định truy vấn: “Coi như ngài cùng Ngôn tiên sinh thật sự đã chia tay, chẳng lẽ ngày không hề để ý hấn hiện tại đang cùng bạn tốt của ngày là Trương Kỳ Kinh tiểu thư kết giao sao?”

Tâm của An Thái Trí khê đau, vì ấn nhắc mà nàng sắp mất đi cảm xúc rồi, vẻ xinh đẹp vẫn duy trì trên khuôn mặt trái xoan với diễn cảm lãnh đạm.

“Thật có lỗi, tôi cảm thấy vấn đề này của anh rất nhàm chán, tôi cùng Ngôn tiên sinh bây giờ chính là quan hệ bạn bè bình thường, hấn có cùng bất luận kẻ nào kết giao đi nữa thì cũng là việc của hấn.”

“Nhưng mà Trương Kỳ Kinh tiểu thư chẳng những là khuê trung mật hữu của ngài (miu: ý chỉ bạn thân), hoàn cảnh gia đình của nàng ta không tốt, học phí đại học vẫn là do ngài giúp đỡ...”

“Tôi cùng Trương tiểu thư vẫn là bạn tốt thôi, tôi cùng Ngôn tiên sinh cũng chỉ là bạn, tôi chúc phúc cho bọn họ.” Nhìn thấy phóng viên vẫn đang há mồm, nàng dứt khoát nói: “Trên thực tế, bọn họ kết giao là do tôi cổ vũ cùng thúc đẩy, tôi cùng Ngôn tiên sinh là bởi vì cá tính không hợp mà chia tay, mà tôi cảm thấy được bọn họ là một đôi cực kỳ thích hợp, anh cảm thấy thế nào?”

Phóng viên lại lặng đi một lúc, trong óc lại hiện lên Ngôn Kỳ Hiên anh tuấn cùng với Trương Kỳ Kinh nhu nhược văn nhã, từ bề ngoài đến cá tính, thật sự bọn hấn là một đôi cực kỳ xứng đôi.

“Tin tưởng rằng anh đã nhận ra điều đó.” Nói đến câu này thì trong lòng nàng có chút gì đó co rút đau đớn, nàng hít một hơi thật sâu. “Như vậy mời anh trở về đi, chuyện này căn bản là đã không có giá trị nữa, lần sau nếu còn vì một vụ tai tiếng tình dục lại đến phỏng vấn tôi, tôi nhất định sẽ nhận lời phỏng vấn của anh, không tiền.”

Nàng hạ lệnh trục khách.

Phóng viên biết điều sờ sờ cái mũi rời đi, trong văn phòng tổng tài An thị to như vậy nhất thời yên tĩnh không có tiếng động.

Ở trong những tấm ảnh kia chính là vị hôn phu của nàng Ngôn Kỳ Hiên và khuê trung mật hữu của nàng Trương Kỳ Kinh ra vào ô tô đến khách sạn cùng khoa phụ sản.

Bọn hấn phản bội nàng!

Hai bên cùng phản bội!

Nàng đem ảnh chụp xé tan thành từng mảnh, rồi tung lên trần nhà.

Sau đó, đôi mắt nàng bình thường luôn sáng nhấp nháy bỗng nhiên đóng lại, lông mi thật dài rung động lên, nước mắt từ giữa đó chảy xuống.

Nàng khóc.

Nơi này đã không có người khác, nàng cũng không cần tiếp tục che giấu tình cảm của mình nữa, đây là điều bất luận là kẻ nào đều không thể chấp nhận được, nhưng mà ở bên trong nàng, ở bên trong An Thái Trí mạnh mẽ, đều không thể thừa nhận chuyện lần này mang đến đau xót!

Vì sao lại như vậy?

Một người là bạn trai kết giao với nàng từ thời đại học, luôn luôn đối với nàng là ôn nhu săn sóc, tỉ mỉ chu đáo, nàng đã cho hẳn tim của nàng, vào năm trước bọn nàng đã đính hôn rồi.

Một người là tỷ muội tốt của nàng được nàng đối đãi rất tốt, bởi vì thương tiếc cho gia cảnh không tốt của cô ta, nàng có đi mua quần áo cho chính mình, thì cũng không bao giờ quên sẽ mua thêm một ít cho cô ta.

Mà bọn họ... bọn họ lại có thể nào báo đáp nàng như thế này...

Thật tốt quá!

Thật sự là quá tốt rồi!

Từ xế chiều đến hoàng hôn, cho đến mãi khi màn đêm buông xuống, nàng luôn luôn ngồi ở trên ghế làm việc mà thất thần.

Nàng mang theo cảm xúc điên cuồng, cảm giác như mình đã ngã xuống đáy của cuộc sống

Nàng mang theo tâm tình bi phẫn, cảm thấy được Ngôn Kỳ Hiên cùng Trương Kỳ Kinh đang xin lỗi nàng.

Thậm chí cả phóng viên của tuần san Bát Quái cũng xin lỗi nàng, vì sao phải đem tin tức tàn khốc như vậy đưa cho nàng?

Nếu như cái gì nàng cũng không biết, nàng sẽ cùng Ngôn Kỳ Hiên đi lên lễ đường, Trương Kỳ Kinh nhất định là phù dâu dự định duy nhất của nàng.

Chỉ là bây giờ, tất cả đều đã thay đổi rồi...

Tâm tư không ngừng ở trong đầu nàng đến đến đi đi, hai người kia đến tột cùng là bắt đầu từ lúc nào ở sau lưng nàng vụng trộm với nhau?

Hắn yêu Trương Kỳ Kinh nhiều hơn yêu nàng không?

Là Trương Kỳ Kinh quyến rũ hẳn trước, hay là hẳn động tâm với Trương Kỳ Kinh trước.

Vấn đề không chịu nổi này, nàng muốn phá đầu cũng không nghĩ ra đáp án.

Sau đó, đêm đã khuya, cả toàn bộ tòa An thị trừ bỏ bảo vệ, cũng chỉ còn lại một mình nàng mà thôi.

Nàng đã có một đáp án, một đáp án giữ lại sự tự tôn của nàng.

“Tâm Linh Kê Thang” của tác giả Kiệt Khắc. Phạm Phỉ Nhĩ đã nói qua một câu... chúng ta vì sao phải uể oải? Còn không có đến phiên chúng ta đi lên đả kích đâu!

Đúng vậy, nàng vì sao phải uể oải như thế này đây?

Chẳng qua là vấn đề của một người nam nhân cùng một người nữ nhân, nàng chỉ cần vứt bỏ bọn hắn là được, còn không có đến phiên nàng đi lên đả kích đâu, ai nói nàng nhất định là người thua đâu

Cầm lấy điện thoại, nàng bấm số điện thoại di động của Ngôn Kỳ Hiên.

Đồng thời, nàng biết mình đã mất đi tình yêu của nam nhân kia rồi, cùng với một tỷ muội tốt mà nàng đã nhiệt tình đối đãi mấy năm qua.

Niep Thiệu Ứng trừng mắt nhìn cơm trắng trứng trần ở trong đĩa sứ màu trắng, không khoan nhượng áp chế lại sắc mặt xúc động, ngược lại lộ ra một nụ cười cực kỳ ôn hòa.

“Niep mụ, phiền vú đổi một đĩa trứng rán cho ta được không?”

Niep mụ đã qua tuổi năm mươi cười mỉa mỉa. “Thật có lỗi, đại thiếu gia, trứng gà trong nhà vừa vặn đã dùng hết rồi.”

Một câu nhẩn, tức một cái, tha một đường, thẳng từng bước cho nên, không nên tức giận, ngàn vạn lần không nên tức giận... Niep Thiệu Ứng không ngừng mặc niệm ở trong lòng, hấn lạnh lòng đẩy cái bát cơm trắng trứng trần đẩy ra khỏi trước mặt, rầu rĩ ăn sandwich.

Lão nhị của Niep gia – Niep Thiệu Sư nở nụ cười, trêu chọc nói: “Muốn nổi bão thì cứ nổi bão đi! Lão đại, giả bộ nhà nhận làm gì đây?”

“Đúng a, đại thiếu gia, cậu cứ giận đi, tôi sẽ không để ý đâu.” Niep mụ cũng cười hì hì nói, nàng mặc tạp dề, dáng người cũng hơi mập, rất có hương vị của một người làm mẹ.

Bà thích vào buổi sáng ở trên bàn cơm chứng kiến bốn đứa trẻ này tinh thần phấn chấn hưởng thụ bữa sáng mà bà làm vì họ, đây cũng là sức sống ột ngày của bà.

“Tôi để ý!” Niep Thiệu Ứng hếch môi lên.

Hấn sẽ không bị mắc mưu đâu.

Hấn chỉ cần tức giận thôi liền sẽ chảy nước mắt, có câu: nam nhi có lệ không dễ rơi, coi như người khác chọc tức hấn đến mức nào như nữa, hấn cũng sẽ cắn răng mà nhịn “Người nào không biết rằng Niep đại thiếu gia của chúng ta hận nhất trứng trần nước sôi tưới lên cơm.” Niep Thiệu Sư lại không hề sợ chết bỏ thêm một câu.

Chu Tử có nói qua, huyết khí cơn giận không thể có trường ngại được... Niep Thiệu Ứng lại hếch môi lên, đây là động tác quen thuộc của hấn khắc chế lửa giận của mình.

Con mẹ nó chứ, từ ngữ thô lỗ thiếu chút nữa là đã buột ra khỏi miệng, bất quá bởi vậy đã có thể phá công được rồi.

Hừ, tính nợ của hai người bọn họ vào, chính hấn như vậy, hôm nào hấn sẽ đòi lại cho bằng được.

“Mẹ nó chứ.”

Bỗng nhiên trong lúc đó, lão tam Niep Thiệu Hổ đang không buồn lên tiếng đem những lời nói trong lòng huynh trưởng nói ra hết, nhưng mà dùng cái ngữ khí không hề bằng trắc gì cả, có vẻ như có chút chẳng ra gì cả.

Lão Tứ Niep Thiệu Long cười sáng lạn, lộ ra hai hàng răng có thể đi chụp quảng cáo răng chắc khỏe nha, xét về ngoại hình mà nói, hấn là một người nam hài anh tuấn tuấn dật sáng rõ, nhưng mà trong lòng, hấn là một đại nam nhân a.

“Nguyên lai trong lòng lão đại suy nghĩ cái này a.”

Bốn huynh đệ nhà bọn họ bị nguyên rửa qua, đều có những “Khả năng đặc biệt”.

Đáng tiếc, cũng không phải cái loại khả năng đặc biệt mà có thể sửa đồ thành hay được, mà là loại khả năng đặc biệt quái nhiều người khác rất nhiều.

Lão đại Niep Thiệu Ứng đã vừa mới nói qua, hấn mà tức giận liền chảy nước mắt, bất quá may mắn rằng hấn có thể hạn chế được sự tức giận, bằng không hấn mỗi ngày đêm đều phải rơi lên, chảy không dứt.

Cũng không kỳ quái, tính tình của hấn không tốt lắm, lại là một cái tên cuồng công việc, không nhìn được nhất chính là nhân viên không tôn trọng công việc.

Chỉ cần hấn cảm thấy được người kia không tôn trọng công việc, hấn liền khó chịu ngay, liền muốn nổi bão, thế nên hấn phải cố gắng nhẫn nhịn, bằng không hấn sẽ phải rơi lệ.

Còn về lão nhị Niep Thiệu Sư thì may mắn hơn, hấn được nguyên rửa cái sự “nhân tính hóa”.

Trong nháy mắt hần liền có thể tâm tưởng sự thành (miu: mình có tâm hướng tới việc gì đạo nghĩa lớn sẽ thành công), nhưng mà không thể làm trái nghĩa hiệp. (miu: sau khi đọc xong em đã hiểu anh này có thể điều khiển ng' khác T_____T)

Có phải câu này rất nhiều nghĩa không đây?

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, hần cần phong lưu phóng khoáng, sẽ làm chuyện muốn làm, và không làm trái nghĩa hiệp, thật sự không nhiều lắm... Trong nguyên do đó, sắc mặt từ từ bình tĩnh lại.

Lão tam Niếp Thiếu Hổ xem như là một tên bất hạnh, không phân biệt nam nữ già trẻ, hần đều có thể tức khắc biết được đối phương đang suy nghĩ hay muốn nói cái gì.

Ngẫm lại xem, có thể biết được đối phương muốn nói cái gì, điều này rất đáng sợ nha!

Nếu khi hần đang cùng với nữ nhân trên giường, mà đối phương lại ở trong lòng ghét bỏ bộ phận trong yếu của hần nhỏ không đủ thì làm sao bây giờ?

Hần còn làm được tiếp nữa sao?

Việc này còn chưa đủ thắm, thắm nhất chính là, chỉ cần là đối tượng hần động tâm, ở trên giường hần nhất định mềm nhũn, loại việc này đã phát sinh đến hai lần rồi.

Theo như lời ông nội hần nói, trừ phi cái người ở trên giường mà hần động tâm kia là nữ nhân mà hần đích thực yêu bằng cả tính mạng, như vậy hần mới không bị mềm nhũn như vậy.

Chỉ là cho đến nay, cái nữ tử có thể làm cho hần động tâm để có thể hoàn thành sự nghiệp lớn “tiến công” còn chưa có xuất hiện...

Lão Tứ Niếp Thiếu Long có thể biết được những chuyện sẽ phát sinh trong vòng một tháng, cái này không tính là cái việc gì quá thần kỳ.

Chỉ là khi hần đáp máy bay từ Nam Phi về đài loan thì biết được chắc chắn rằng trên máy bay sẽ phát sinh sự kiện cướp mà cứu được toàn bộ bốn trăm hành khách, lấy được một tờ giấy khen do chính phủ Nam Phi công bố “Vĩnh viễn là khách quý vinh dự” mà thôi.

Từ đó về sau, hần muốn ra vào Nam Phi thì miễn được vi-sa, miễn kiểm soát, tùy hần muốn ở lại bao lâu cũng được.

“Niếp mụ, cho tôi thêm một cốc cà phê nóng.”

Niếp Thiếu ưng chẳng thèm tranh cãi với những thằng ranh này, đã phân phó cho quản gia đã phục vụ cho Niếp gia vượt qua con số 30 năm rồi.

Nếu như mà cụ nội của bọn hần không cưới một vũ nữ thần bí xinh đẹp ở Anh quốc, thì bốn huynh đệ bọn hần cũng không có được mấy khả năng đặc biệt như thế này.

Ông nội của bọn hần so với bọn hần còn không hay hơn, chẳng những lúc muốn cười thì sẽ phun nước mũi, còn nghe hiểu được lời nói của động vật.

Bởi vì như thế, nhiều khi vì đồng tình với nhóm động vật bé lưu lạc khổ sở nên kết quả là đặc biệt nhân nuôi một đám động vật, khiến cho bà nội của bọn hần miễn cảm với động vật nên đã ở riêng đến hai mươi năm rồi.

Không chỉ như thế, ông khi mà nhìn thấy bộ ngực lớn của nữ nhân liền run rẩy mười ngón tay, bởi vậy mà cái đó của bà nội bọn hần là công chúa Thái Bình.

Còn có, vào buổi sáng ông mở to mắt nhìn qua những hình ảnh đầu tiên nhất định là các đại họa sắp phát sinh ở các nơi trong toàn cầu.

Bởi vậy mà ông cực kỳ bận rộn, có khi ngay cả dép lê cũng không kịp đi liền nhanh chóng gọi điện cho các đại sứ quán để báo tin chết này, ngăn cản không cho tai nạn phát sinh.

Cũng bởi vì cái vấn đề này, mà các nguyên thủ các quốc gia cảm kích tạ ơn, làm cho của cải của Nhiếp gia tích lũy được không ít, đây cũng là do phụ thân của bọn hắn đứng tên, là nguyên nhân có thể thành công gây dựng sự nghiệp.

Mà phụ thân của bọn hắn cũng không hề thoát khỏi cái vận mệnh có được khả năng đặc biệt, tuy rằng chỉ có một, nhưng vẫn mệnh chết người.

Hắn chỉ cần xem ánh mắt của một người, là có thể biết được kiếp trước của người ta, kiếp trước kiếp trước, kiếp trước trước của kiếp trước nữa... Cho nên sao, có lúc hắn chỉ vừa mới quen một người, sẽ nhìn người ta thật là lâu, cho đến khi xem đến mấy kiếp của người ta xong rồi, mới bắt tay hàn huyên, cùng với ân cần hỏi thăm người ta.

Bất quá cũng bởi vì như thế, mà sự nghiệp của hắn rất thành công, toàn bộ công nhân đến phỏng vấn đều bị hắn “xem” qua một lần, xác định kiếp trước kiếp này đều không có vấn đề gì cả mới dám thu nhận.

Đủ nghiêm khắc chứ?

Nhất định phải có kiếp trước kiếp này đều trong trong sạch sạch mới có thể vào công tác trong “tập đoàn Mộc Thiên” của bọn hắn, dùng người mà cảnh giới như vậy thì đối với bọn hắn còn không nghiêm khắc sao

Thời gian cực nhanh, phụ thân của bọn hắn đã qua đời, mẫu thân cũng qua đời, bà nội cũng qua đời, chỉ còn mỗi ông nội của bọn hắn còn khỏe mạnh lại khỏe mạnh như cũ cùng với bọn chúng hưởng thụ các khả năng đặc biệt này.

Hiện tại ông lão kia ít khi ra ngoài, không còn biết đến những động vật nhỏ đang lang thang đau khổ ở bên ngoài, cho nên không nuôi thêm con vật nào nữa.

Bởi vì vừa già vừa viễn thị, cho dù có mở to mắt thì nhìn hình ảnh cũng không thấy rõ lắm, nên đã ở các đại sứ quán không quên được đưa tiễn trong tiếng vinh quang, không thể nào làm tai nạn chưa phát sinh trước người báo tin chết được.

Hiện tại điều quấy nhiễu ông nhiều nhất chính là, lúc ở nhà nhìn thấy Niếp mục, ông lão kia sẽ run rẩy mười ngón không ngừng, còn run rẩy đến mức cực kỳ lợi hại... Muốn nói đến lịch sử của gia tộc này, Niếp Thiếu Ung kéo khéo khéo miệng lên.

May mắn hắn không hề bị di truyền khả năng đặc biệt của ông nội, bằng không hiện tại lưu hành long nhũ (miu: đừng bắt ta dịch nghĩa T___T), hắn khó có thể không run lên được.

^ _____ ^

“Mỹ nữ, mỹ nữ, mỹ nữ! Làm cho nam nhân ngơ ngác nhìn chỉ có mỹ nữ, cô không hiểu sao?”

An Thái Trí đang không ngừng gõ ngón tay vang lên trên mặt bàn, khoe môi cực kỳ xinh đẹp giờ lên một độ cung cao cao.

Tô Gia nhíu nhíu mày: “Nhưng mà, tổng tài a... Tập đoàn khách sạn toàn cầu An thị chúng ta từ trước đến nay lấy tao nhã làm chủ yếu, các khách sạn được phân bố khắp toàn cầu vượt qua tám mươi khách sạn quốc đều là con đường tình xảo...”

“Ở Las Vegas mở ra một khách sạn thì thưởng thức tao nhã cái gì?” An Thái Trí cắt đứt toàn bộ lời nói của cấp dưới.

Nàng thật sự không có cách nào tiêu hóa được quản lý của bộ thiết kế luôn không có ý tưởng gì hay ho.

Quy củ là do người đặt, coi như tập đoàn khách sạn An thị luôn luôn tao nhã thì làm sao?

Chẳng nhẽ không thể nào phá quy củ sao?

Ở cái thế giới hay thay đổi này, hơn nữa là thay đổi trong nháy mắt, vì sao nàng muốn có người ủng hộ thì lại có một tư tưởng chỉ dừng lại ở Đài Loan đây?

Tô Gia là con gái của con gái của bạn tốt bà của nàng, cha của nàng quản lý một tập đoàn trong một vài năm liền tiến vào trong An thị, từ một vị trí trợ ký thiết kế nho nhỏ thăng cho tới vị trí quản lý bây giờ,

không có công lao cũng có khổ lao, không có khổ lao cũng có mệt mỏi, nàng không thể khai trừ cô ta, đây là điều làm nàng đau đầu nhất.

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản.” An Thái Trí khẽ nhếch cái cằm tinh xảo lên, lặp lại n lần những chủ trương của mình đã sớm nói qua ở trong hội nghị.

“Những người phục vụ trong khách sạn toàn bộ phải là những mỹ nữ tóc vàng, ba vòng tiêu chuẩn giống như muốn dụ dỗ người, tốt nhất có phong cách mê người giống như Lina, sau đó mặc bikini màu vàng vào, quần quanh đó là một cái quần lụa mỏng, tiền lương hậu đãi, đúng trọng điểm, cần có thể chịu nhận được tay heo của những người khách, hiện tại tôi nói cho cô hiểu, sau đó đem những thiết kế vốn nát vụn này đầu tư thêm đi, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận.”

“Thế nhưng làm thế là trái với phong tục thiện lương a, nói như vậy còn có thể tìm đâu ra nhiều người như Lina đây...”

Tô Gia xoa người đi ra phía cửa của phòng tổng tài, còn nói thêm.

Đợi cho người vừa bước qua cửa, An Thái Trí lập tức cầm lấy cái gạt tàn thuốc làm bằng thạch anh ném về phía trước.

May mắn chất liệu cái gạt tàn thuốc này có gỗ đủ dày, và cái thảm của phòng tổng tài lại đủ dày mềm, cái gạt tàn thạch anh cao quý cũng không bị phá hủy.

“Gặp quỷ!” An Thái Trí cực kỳ không văn nhã nguyên rửa một tiếng. “Cái loại vận mệnh này, tiếp tục bước lớn đi, cũng không bước qua Hoàng Hà đi!”

Nàng là ông chủ, lại bị những cấp dưới lĩnh tiền lương của nàng làm vỡ mộng, còn cây già lên mặt nữa, thực là họa lớn từ tâm phúc của nàng, nàng nhất định phải loại trừ ra mới thoải mái được, nếu không vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh... “Dì Tiểu Trí!”

Một tiểu cô nương chưa đủ bốn tuổi vội vàng chạy vào, lại không khoan nhượng bị cái thể tích lớn lao của cái gạt tàn thuốc làm cho vấp ngã xuống đất.

“Trời ạ!”

An Thái Trí vội vàng chạy về phía tiểu cô nương, nhanh chóng đem cô bé đang khóc oa oa ôm vào trong lòng ngực của mình.

“Đồng Đồng ngoan, là dì không tốt, dì ném loạn đồ vật này hại cho cháu ngã...” Nàng nhẹ giọng dụ dỗ tiểu cô nương, vẻ mặt ôn nhu đột nhiên hiện lên ở trên khuôn mặt xinh đẹp kiên cường của nàng từ trước đến nay.

Nàng là một nữ cường nhân, cuồng công việc, chỗ mềm mại duy nhất trong lòng chính là vật nhỏ xinh đẹp này, trình độ cưng chiều của nàng đối với Đồng Đồng, ngay cả nàng đều cảm thấy ngoài ý muốn,

“Sao lại thế này a?”

An Thái Tuệ một thân quần áo màu trắng đi đến, trên mặt mang theo tươi cười, thật sự không có chút khân trương nào.

“Đồng Đồng bị vấp vào gạt tàn, đều là do chị không tốt, đi, chúng ta đi đến quán MacDonald ở đối diện để mua cho cháu cái kem trứng cuốn ăn.”

Tiểu cô nương lập tức nín khóc mỉm cười. “Dì, Đồng Đồng muốn ăn kem.”

“Được ~” Thanh âm nàng kéo dài, hôn lên cái khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại một cái, lộ ra vẻ sủng nịnh ở bên trong.

Một lúc sau, hai nữ nhân cùng một tiểu cô nương đã ngồi ở gần cửa sổ của tiệm ăn nhanh rồi.

Đồng Đồng ở trong phòng chơi của trẻ em cùng những bạn nhỏ chơi trông cực kỳ vui vẻ, chị em An Thị thì tranh thủ lúc rảnh rồi ngồi uống cả phê nóng thơm nồng nàn.

“Tại sao lại ném cái gạt tàn thuốc? Là người cấp dưới nào đó làm cho chị tức giận sao?”

An Thái Tuệ biết rõ cá tính của chị mình, ở trong công việc, nàng yêu cầu mọi người tuyệt đối phải phục tùng nàng, cũng hận nhất là cùng cấp dưới tranh luận.

“Còn có thể là ai?” An Thái Trí hếch hếch cái môi đỏ mọng lên.

An Thái Trí thản nhiên cười. “Ô gia tỷ.”

Chị của nàng chính gốc cũng là một mỹ nhân, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, mày rậm mắt to, cái mũi cao xinh đẹp, còn có đôi môi khéo léo đỏ mọng, làn da thì không cần phải nói, nàng là một người cuồng công việc, cho nên quanh năm đều ở trong văn phòng làm việc liêu minh, căn bản là không có cơ hội phơi nắng, cho nên vô cùng mịn màng.

Đáng tiếc, duyên phận nam nhân của nàng lại cực kém.

Từ sau bốn năm trước nàng cùng vị hôn phu giải trừ hôn ước, cạnh nàng sẽ không còn có xuất hiện bất kỳ một bạn nam nào cố định, thư của nàng Lý Tư là ngoại lệ duy nhất.

Nàng không biết chị nàng vì sao phải cùng vị hôn phu đang tình cảm thâm tình lại giải trừ hôn ước, chính là từ sau lúc đó, nàng sẽ ký thác hết vào công tác, cái này thật sự không phải là chuyện tốt.

“Cái lão xử nữ kia, chị hoài nghi nghiêm trọng là hormone của nàng bị mất cân đối, ta muốn nàng tìm những mỹ nhân mặc bikini ở trong khách sạn bên Las Vegas của chúng ta để làm phục vụ, nàng còn nói trái với phong tục thiện lương?!” Yên Thái Trí cảm giận bất bình nói: “Em nói cái này có gì sao?”

An Thái Tuệ thản nhiên cười.

“Quan niệm của Ô Gia tỷ có chút bảo thủ, bất quá nàng cũng là có hảo tâm, cho dù là xem ở trên phương diện bà con, chị cũng đừng có cùng nàng chấp nhặt như thế.”

“Bởi vì có bà cũng với kim bài miễn tử, nàng mới có thể không hề đem chị để vào trong mắt.” An Thái Trí lầm bầm hai tiếng. “Chờ xem, chị sẽ tính toán thời gian xây dựng khách sạn ở Châu Phi, sau đó điều nàng qua trấn thủ biên cương ở mảnh đất đó, xem nàng mặc quần áo thổ dân Châu Phi còn có dám nói bọn hần trái với phong tục thiện lương không!”

“Tỷ, xem ra tình cảm của chị cùng với Ô Gia tỷ thật sự rất sâu sắc nha.” An Thái Tuệ trêu ghẹo nói: “Sao không dùng tinh lực cùng tiền vào việc khác đi?”

“Việc nào bây giờ đây?” Nàng nhún nhún vai, ánh sáng trong mắt vừa hiện, nhất thời tinh thần cũng rung lên. “Vào lúc sinh nhật Đồng Đồng, em không phải đáp ứng muốn dẫn nó đi Tokyo chơi công viên Disneyland sao? Không bằng chị an bài vài ngày nữa, chúng ta cùng nhau mang Đồng Đồng xuất ngoại chơi!”

An Thái Trí dở khóc dở cười lắc đầu. “Em nói như vậy không có nghĩa là đem tiền cùng thời gian vào việc khác mà đến trên người con gái em.”

Tỷ tỷ đối với Đồng Đồng yêu thương, nàng rất cảm tạ, nhưng mà nàng không muốn làm một muội muội ích kỷ, nàng hi vọng tỷ tỷ cũng có hạnh phúc gia đình của chính mình, có được con của mình.

“Nga? Chị đây không có hứng thú.” An Thái Trí nhú nhú mi, nếu không phải là mang Đồng Đồng ra ngoài chơi, nàng sẽ không hăng hái lắm. “Chị tình nguyện làm việc, trong công ti còn có rất nhiều việc cần chị giải quyết.”

Nói xong, nàng uống ngụm cà phê, ánh mắt nhìn thấy ngoài cửa sổ đông ngịt, trong lòng thầm nghĩ ở tại vị trí trong làng du lịch An Thị sẽ đầy khách du lịch đến quốc khánh, nhất định phải làm cho thật tốt mới được...

“Tỷ ” không cần nhìn cũng biết tỷ tỷ nàng đang xuất thần nhất định suy nghĩ công việc, An Thái Tuệ thở dài. “Chị khi nào thì phải ra khỏi quán đây?”

“Cái gì?” An Thái Trí nhú nhú đầu mi.

Thái Tuệ hỏi đây là vấn đề gì quý gì đó? Còn hỏi rất nghiêm trang, nói rất không giống sao.

An Thái Tuệ nháy mắt vô tội, chị em các nàng có được đôi mắt đen truyền và sáng ngời giống nhau. “Chị không phải là nữ đồng chí sao?”

“Là ai nói cho em chuyện vợ vấn như vậy?” An Thái Trí chán nản nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn. “Đây cũng là người phóng viên vu vợ của Bát Quái, em nói cho chị biết, chị tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!”

“Không ai nói cho em biết cả, là em tự đoán thôi.” An Thái Tuệ dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, chậm rãi nói: “Tỷ, trên vai chị có gánh nặng quá lớn, hãy tìm một nam nhân đến để chia sẻ cùng đi.”

Từ sau lần phụ thân không báo trước bị trúng gió kia, làm cho tỷ tỷ nàng liên tục chịu không nổi mà tiếp quản trách nhiệm to lớn của tập đoàn An thị, không để cho chính mình làm ra một lỗi lầm nào.

Nàng từng nghĩ tới, có phải vì công việc nặng nề của tỷ tỷ mà chị ý cùng với vị hôn phu càng lúc càng xa kia giải trừ hôn ước không?

Đáp án nàng không thể nào biết được, nhưng nàng là một cô muối muối lại có thể tự mình hưởng hạnh phúc, vừa tốt nghiệp đại học liền kết hôn, đem bà cùng công tử đều ném cho tỷ tỷ mình gánh vác, nàng thật sự thật ích kỷ.

“Ai nói rằng có nam nhân thì liền có thể thay nữ nhân chia sẻ mọi thứ nao?” An Thái Trí dùng tay mình vuốt vuốt cái chén trống không giải thích. “Tình yêu là một tòa nhà kẹo, rất ngọt, nhưng rồi cũng nhất định sẽ hòa tan thôi.”

Cái tòa nhà kẹo trong lòng này đã bị hòa tan từ mấy trăm năm trước, chỉ là tổn thương trong lòng, lại không dễ dàng hòa tan được như vậy.

“Yên tâm đi, nha đầu ngốc!” Bỏ mặc những suy nghĩ trong đầu, nàng giương khỏe miệng lên nở nụ cười. “Chị không biết mình còn có thể yêu nam nhân hay không, nhưng mà chị cam đoan với em, coi như chị không thể nào tiếp tục yêu nam nhân, thì chị cũng sẽ không đi thích nữ nhân là được chứ gì.”

2. Chương 2

Lão thái gia của Niếp gia Niếp Thiên Hữu rất thích tổ chức yến hội ở tại trong phủ, tên gọi nhiều vô số, chỉ cần có một cái lý do không có gì hần cũng có thể lấy ra để mở lễ hội.

Chính là mục đích thì chỉ có một

Thay bốn đứa cháu của hần tìm được chân mệnh thiên nữ.

Đây chính là một nhiệm vụ thần thánh, hơn nữ thừa con của hần, vợ đều sống thọ hơn hần và chết tại nhà, trách nhiệm phá lệ vĩ đại này có vẻ quan trọng.

Ngẫm lại, nếu như không có hần ở phía sau nghiêm khắc đôn đốc, nghiêm khắc trấn giữ, bốn người kia thể nào cũng muộn là bộ tộc người hiện đại kết hôn muộn, không cần biết kéo dài tới khi nào mới bằng lòng thành thành thật thật kết hôn, sau đó sinh mười tám đứa cháu chất cho hần vui vẻ đây.

Niếp Trạch bởi vì phải thường xuyên tổ chức yến hội, chỉ là đại sảnh yến khách liền chừng một trăm bình rồi (miu: Phép đo nước Nhật-bản cho 36 thước vuông bề mặt là một bình), là một tòa nhà không kém hơn tòa kiến trúc danh môn vọng tộc lấy thanh lịch Châu Âu, lấy màu sắc xanh biếc cùng màu bạch kim làm đồ trang hoàng cùng đồ dùng trong nhà là chủ yếu, đem khí của nhà danh môn biểu hiện không bỏ sót.

Tòa nhà lịch sự tao nhã như vậy tự nhiên không thể tùy tiện cô phụ, cần nhiều người để sử dụng hơn.

Cho nên, tối nay, Niếp gia lại có tiệc tối.

“Thật sự là chúc mừng, Niếp công, chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ sáng Nam Sơn.” Chủ tịch tập đoàn Phi Liên cùng với phu nhân đi lên, đưa một phần đại lễ.

Hai vợ chồng bọn hần đã chịu qua đại ân của Niếp Thiên Hữu, hai mươi năm trước, nếu như không phải Niếp Thiên Hữu gọi điện thông báo, báo rằng nhà máy đang nghiên cứu chế tạo của tập đoàn Phi Liên có việc nguy hiểm, bọn hần căn bản không có ngày hôm nay với hơn bốn tỷ đồng cho bản thân và gia đình.

“Có thể tham gia thọ yến của ngài thật sự là thật cao hứng, Niếp công, chúc ngài hàng năm có ngày hôm nay, tuổi cũng có hôm nay!” Chủ tịch tập đoàn Bảo Sinh Kim Khổng cùng con đi lên, đưa một phần đại lễ.

Mười năm trước, tổng giám đốc của tập đoàn, cũng là đứa cháu hấn tín nhiệm nhất, lại chuẩn bị muốn vét sạch tài sản của tập đoàn, may mắn có Niếp Thiên Hữu đã cảnh báo hấn, hấn cũng không thể nào tài bất trí thu thập tổn thất được.

“Kì quái, Vương đồng, tôi nhớ rõ ràng, giống như nửa năm trước tham gia thọ yến của Niếp công rồi mà.

Lâm đồng của tập đoàn khoan học kỹ thuật Dịch Luân tay cầm chén Champagne, vẻ mặt mê hoặc cùng với bạn bè trên thương trường thì thầm.

Vương đồng Mạnh của điện tử Uy Lực gật đầu. “Đúng đúng đúng! Tôi cũng có thấy cái loại biểu hiện giả dối này, hơn nữa tôi cảm thấy được năm nay giống như đã tham gia hai lần.”

Nguyên lai không phải chỉ có một mình hấn có loại cảm giác này a, như vậy hấn đã yên tâm hơn, hấn mới hơn năm mươi tuổi, không có khả năng chịu được lão nhân ngốc nghếch này.

Lâm đồng nghĩ nghĩ, có kết luận.

“Bất quá, tôi nghĩ, đây là yến hội quanh năm suốt tháng chúng ta cần phải tham gia, mới có loại biểu hiện giả dối này.”

“Đương nhiên đương nhiên!” Vương đồng nói xong lại mãnh liệt gật đầu. “Đại nghiệp của Niếp Công thật lớn, lại đứng cao vọng trọng, chắc sẽ không chuẩn bị một tiệc thọ yến nhằm chán đi, đi, chúng ta đến đưa lễ vật đi.”

“Niếp công đương nhiên cũng sẽ không như thế! Đương nhiên là không!” Lâm đồng e sợ cho rằng Vương đồng cho là hấn có ý đó, vội vàng phụ họa cùng Vương đồng, tự chỉ ra bản thân mình trong sạch.

Nghe được đoạn đối thoại buồn cười như thế, Niếp Thiếu Ứng đứng ở phía sau hai vị đồng gia lặng lẽ đi ra, cũng lắc đầu cười nhẹ ở trong lòng.

Ông nội cũng thiết là, đã dùng qua cái danh mục này cũng lại bắt đầu nhớ ra, không cần ba tháng sau lại bắt đầu lo liệu thọ yến, vậy sẽ làm một chuyện cười lớn.

Hấn đi đại sảnh hoa lệ đầy hoa kia, đi đến ra bên ngoài sân nhà với phong cách Châu Âu.

Rời đi cái căn phòng khoa trương đến cực điểm đầy đèn treo ở bên trong, gió lạnh từ từ ở ngoài phòng, có thể sáng cảm thấy được thoải mái hơn ở trong phòng.

Bốn huynh đệ bọn hấn đương nhiên biết rõ mục đích của ông nội khi tổ chức yến hội, vì vậy đối với việc tham gia yến hội, đã sớm mệt mỏi lắm rồi, lại càng không cần phải nói tìm được chân mệnh thiên nữ ở trong đám người kia.

Dưa xanh hái không ngọt, cổ chấp ép hôn không tốt, gia gia của hấn đều đã già như vậy, không phải không biết nói đạo lý này.

Nhưng mà lão nhân gia ông ta lại vẫn luẩn quẩn trong lòng như cũ, vọng tưởng chung quy rằng bọn hấn sẽ có một lần tham gia yến hội sẽ tìm được nữ tử vừa ý, sau đó sẽ có người để truyền hương khói của Niếp gia... “Gặp quý, lão gia hỏa này đến tốt cùng một năm muốn làm mấy lần thọ yến đây a?”

Một giọng nữ oán hận làm cho Niếp Thiếu Ứng theo bản năng ngừng luôn động tác tay kia.

Hấn vừa đứng lúc đứng ở phía sau cây bách thụ tươi xanh biếc, xuyên qua khe hở, có thể thấy được rõ ràng ở phía trước cây bách thụ có một bể phun nước lớn cỡ nào.

Hấn không tự chủ được đi qua khe hở đến tiếng nói của nữ tử kia.

Hấn ngạc nhiên nhìn đến một nữ tử xinh đẹp tóc ngắn ngồi ở bên cạnh bể phun nước.

Nàng đội một cái mũ phớt (miu: mũ dùng với trang sức) có một đóa hoa trang trí màu trắng nhỏ, đáng người mặc trang phục màu trắng nhanh nhẹn, làm nổi bật lên sự tao nhã của nàng.

Da thịt của nàng như tuyết trắng mê người, ngón tay hết sức nhỏ, cái vòng cổ kim cương có xuyên chói mắt trên cổ, vai trần thoát nhìn rất gợi cảm.

Nhưng mà bộ dạng của nàng giờ phút này lại tinh tế, lại có một động tác bất nhã tương đương thế kia.

Nàng bỏ đi chiếc giày cao gót màu trắng, xoa xoa cái mắt cá chân, thỉnh thoảng lại ngả trái ngả phải cái vai tựa hồ như mệt mỏi, có khi vịn vẹo cái cổ tuyết trắng, đợi cho đến khi các đốt cổ của nàng tự nhiên vang lên, môi của nàng đỏ mọng cư nhiên còn phát ra những âm thanh khoan khoái nữa.

Niep Thiệu Ứng cảm thấy tò mò nhìn chằm chằm giai nhân.

Nàng là ai?

Nghe sự oán hận của nàng, tựa hồ như nàng không chỉ một lần tới tham gia thọ yến của gia gia hần, nhưng mà tại sao hần đối với nàng một chút ấn tượng đều không có?

“Lão gia hỏa kia lần nào cũng gọi trưởng bếp của cái khách sạn nát vụn kia đến xào nấu linh tinh, làm mềm nhũn các thực vật già cỗi, chẳng lẽ lão gia này một chút cũng biết rằng tay nghề của lão trưởng bếp kia đã lui đi rất nhiều rồi hay sao? Tập đoàn Mộc Thiên vĩ đại của bọn hần phía dưới không phải có rất nhiều khách sạn hay sao? Tùy tiện kêu một tên đầu bếp đi ra nấu này nấu nọ đều so với cái lão bên trong kia tốt hơn đi? Lại có thể bảo chúng ta là khách quý đường xa đến này nọ, ăn cái loại đồ này, quả thực là làm cho chúng ta mất đi vị giác thôi.”

Vị tiểu thư này đến tốt cùng là ai đây?

Niep Thiệu Ứng phát hiện mình lại có thể đang mỉm cười.

Nàng hoàn toàn nói về việc ông nội bọn hần không chịu thừa nhận một việc hiện thực, thì cũng phải bếp trưởng Michael cùng với ông nội bọn họ có hơn năm mươi năm giao tình, tài nghệ nấu nướng của ông cũng đã lui đi một bước lớn/

“Trắng sáng lúc nào có, nâng cốc hỏi trời xanh...” Nàng ngẩng đầu nhìn lên phía chân trời, con mắt sáng chớp chớp. “Nếu sau đó có thể tới chén Chopin Vodka tinh khiết này thì rất hoàn mỹ.”

Giọng điệu tiếc nuối của nàng khiến Niep Thiệu Ứng trong tâm nổi lên một trận xôn xao mãnh liệt.

Chopin Vodka đúng là khi hần sống một mình thì yên nhất là uống xoàng hai chén rượu loại này.

Nàng cũng thích Chopin Vodka, điều này thật sự rất là kỳ diệu.

Theo như hần biết, nữ tính thông thường đều yêu Belvedere Vodka, Storm mềm mại đáng yêu có hương vị cổ, dường như thích hợp với nữ tính, thậm chí tuyệt đại đa số nam nhân cũng là người ủng hộ Belvedere Vodka.

Mà Chopin Vodka lại bất đồng, nó thực Man, có tác dụng tinh tế tỉ mỉ kinh người, tinh khiết uống càng đã nghiền, cũng có thể bày ra mùi vị khí phách hào hùng.

Không thể tưởng tượng được nàng là một nữ tử xinh đẹp như vậy sẽ thích Chopin Vodka, hần đối với nàng càng hiếu kỳ.

“Uống một ngụm rượu đồng thời, nếu như lại có thể có được một điều xì gà Cuba PARTAGAS LUSITANIA thì thật tốt.” Nàng nói.

Cầm Niep Thiệu Ứng chút nữa thì rơi xuống.

Vị tiểu thư này cũng hút xì gà sao?

Biết nam nhân hút xì gà thì không nhiều lắm, huống chi là nữ nhân.

Không phải là hần khinh thường nữ nhân, mà là từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa tới nay, nam nhân liền có chấp hơn nữ nhân, đây là một sự thật không thể tranh cãi.

Nhưng nàng... tựa hồ như là có một chút không giống với người thường.

Nàng nói về cái xì gà kia, một bó tổng là năm mươi điều mà giá cả cao từ ba nghìn đến năm nghìn đôla, hẳn vừa vặn lại có cất chứa số lượng lớn, bởi vì đó chính là do hẳn khổ công buôn bán thì không thể thiếu được chiến hữu.

“Sau đó dưới ánh trăng dưới trời sao, mở xe thể thao Bentley dọc theo đường ven biển, một bên hút xì gà, một bên uống Vodka, đồng thời nghe khúc giao hưởng của Beethoven...”

Hắn càng nghe càng mê muội.

Nữ nhân này, hoàn toàn đã đi vào trong tâm của hắn rồi.

Hắn không hề nghĩ qua, một nữ nhân cũng có thể có tư tưởng hào hùng như vậy, khí chất rộng lớn như thế này, hẳn nghĩ đến có thể làm người như vậy, chưa từng có ai, hậu vô lai giả (miu: sau họ chẳng ai bằng), chỉ có một người Niếp Thiếu Ứng hẳn.

“Đương nhiên, hưởng lạc đi qua, là muốn trở lại công tác công việc, như vậy cuộc sống mới có thể phong phú hoàn mỹ.”

Nói quá đúng!

Niếp Thiếu Ứng ở trong lòng tán thưởng một tiếng, chỉ kém không vỗ tay bảo hay mà thôi.

Hoàn toàn cùng hắn không hèn mà nên.

Nếu không có công tác, cuộc sống còn có ý nghĩa gì đây?

“Sau đó đã bại địch nhân ở trên thương trường, cần thối thêm hào khí, không có trật tự rút lui, tự tin không có gì là mình không làm được cả, tôi là nữ trung hào kiệt, dám vượt sông lớn, không sợ sông nhỏ!”

Nàng càng nói càng đắc ý, vui vẻ nở nụ cười.

Ánh trăng ánh lên trên thân ảnh tinh xảo yếu diệu của nàng, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp loan lên thành độ cong mê người, khuôn mặt trái xoan đầy đặn càng xinh đẹp động lòng người.

Niếp Thiếu Ứng cảm thấy kỳ quái chăm chú nhìn vào nàng.

Nếu như không phải tận mắt hắn thấy, chính tai hắn nghe được sự phát biểu cuồn cuộn trí tuệ của nàng, nếu người khác nói cho hắn biết, hẳn nhất định sẽ không tin tưởng.

Nàng đến tốt cùng là nhân vật nào? Vì sao lại giống hắn như thế... “Tổng tài!”

Một nam tử trẻ tuổi tuấn dật bước đi, âu phục sẫm màu đi trên đường thoạt nhìn có khuynh hướng cảm xúc thượng thừa, tuy rằng mái tóc hơi dài một chút, nhưng chải vuốt thật sự sạch sẽ.

“Nga! Lý Tư, anh chạy từ đâu đến đây vậy?” An Thái Trí điều chỉnh tư thế ngồi một chút, tuy rằng vẫn gác chân, nhưng cũng đã hơi gác lại.

Lý Tư đỏ khốc đỏ cười nhìn lên thủ trưởng xinh đẹp.

“Những lời giống như là phải do tôi hỏi ngày mới đúng chứ? Ngài từ lúc yến hội được một giờ đã thoát thân rồi.”

An Thái Trí dương dương tự đắc mày rậm có khí phách bức người, nàng nhìn qua loa đồng hồ một chút.

“Có sao? Đã lâu như vậy rồi sao?”

Cuộc đời nàng thống hận nhất là những yến hội không có quan hệ với tập đoàn An thị, bởi vì nàng cảm thấy được lãng phí thời gian cùng với sinh mệnh, bất đắc dĩ thân làm một người tổng tài của đại tập đoàn, chuyện xã giao này nàng nhất định phải làm.

“Nghỉ ngơi đủ chưa, tổng tài?” Môi mỏng của Lý Tư hơi hơi nở nụ cười. “Ngài còn các vị lão đại thương giới không hỏi thăm, thậm chí, ngài cũng không có ân cần hỏi thăm người chủ của yến hội này.”

Giương nhẹ lông mi, đôi môi đỏ mọng khinh thường hơi hơi cong lên. “Lão gia hỏa kia có rảnh sao?”

Vừa rồi một đồng người cướp chúc thọ Niếp công, nàng chính là không muốn ở nơi đó làm đồ ngốc xếp hàng mới chạy ra ngoài hít thở không khí một chút.

“Đám đông chúc thọ đã tản đi được nhiều rồi.”

Lý Tư quỳ nửa gối ở trước mặt nàng, cầm lấy một chiếc giày cao gót bị nàng tùy hứng vứt ở một bên, nhẹ nhàng cầm cái chân tuyết trắng của nàng, đi giày vào cho nàng.

“Được rồi, nếu như vậy, chúng ta cũng nên đi vào thôi.” Nàng cực kỳ tự nhiên giúp đỡ Lý Tư đứng dậy, như là ngồi cảm thấy mệt mỏi, lại bắt đầu vươn vai.

“Vì sao bọn hần không nghĩ tới cần dựng một cái ghế mây ở trước suối phun này đây?” Nàng đối với Lý Tư nói ra nghi vấn của mình, ngồi ở bên suối phun này không được thoải mái cho lắm.

Lý Tư nở nụ cười, trong nụ cười mang theo chút dung túng.

“Bởi vì bọn họ không nghĩ qua sẽ có người đối với yến hội xa xỉ như vậy không có kiên nhẫn như ngài vậy.”

“Nói cũng phải.” Nàng gật gật đầu, nhận ra rằng hần đang thuyết phục. “Những người đó giống như có tham gia một trăm lần cũng không chán ghét nga?”

Lý Tư thần nhiên nói: “Bọn hần còn hi vọng một ngày kia Niếp công có thể dựa vào năng lực mà chỉ điểm cho bọn hần.”

An Thái Trí lộ ra vẻ mặt khinh bỉ. “Bọn hần cũng thật là quá tham lam đó chứ, lão gia này không phải là rời khỏi giang hồ từ lâu rồi sao?”

Hai người đàm tiếu tiến vào trong đại sảnh náo nhiệt.

Niếp Thiếu Ưng ẩn thân ở sau cây bách thụ cũng mau chóng tiến vào đại sảnh, hần nghe được nhạc Waltz vang lên, đây là lần đầu tiên hần trong đời hần có điểm hào hứng với cách làm của gia gia hần.

Hoặc là, hần cũng có thể ở trong yến hội tìm ra chân mạng thiên nữ của mình cũng không chừng.

3. Chương 3

Đền thạch anh lấp lư treo trên cao chiếu rộng lên trên đại sảnh.

Lúc Niếp Thiếu Sư chứng kiến đôi mắt của đại ca hần phá lệ đi theo một mỹ nữ xinh đẹp thì trong mắt hần thoáng hiện lên một chút ánh sáng hứng thú, nhưng lập tức việc mỉm cười hướng huynh trưởng đã là quá khứ.

Xem ra bữa tiệc tối nay sẽ không nhàm chán, mà nếu như vị đại ca của hần chịu vĩ đại dần thân trước vào trong nắm mộ hôn nhân, vậy hần cùng lão tam, lão tứ sẽ tạm thời được tự do sao.

Vì tự do của mình mà suy nghĩ, hần tự nhiên sẽ không thể chối từ được, nói cái gì cũng muốn đẩy anh ta một phen đã.

“Lão đại, đừng bước nói chuyện một chút!”

Niếp Thiếu Sư dắt huynh trưởng đang trong âu phục cổ xưa, hần không hề để lại chút dấu vết gì hướng về phía giai nhân màu trắng đang ở trước cửa sổ.

Nàng uyển chuyển đứng lặng ở phía trước cửa sổ, ngón tay thon dài, tao nhã mà cầm cốc Champagne, cái cầm xinh đẹp hơi hơi nhếch lên, tư thế thoáng như nữ thần Venus.

“Làm chi?” Niếp Thiếu Ưng không hề giận bĩu môi.

Hần cũng không phải là lão nhị, chỉ có ở trong lễ hội để tìm yêu đương, hần đối với những mỹ nữ tân tiến luôn có cách giao tiếp xã hội kỳ quái thì không có hứng thú.

“Đến là được rồi.” Một nét cười thoáng hiện lên trên khóe miệng của Niếp Thiếu Sư, thật không nghĩ tới hần cũng có một ngày đem một nữ nhân xinh đẹp chấp tay tặng cho huynh đệ của chính mình.

Bất quá người đàn bà kia...

An Thái Trí của tập đoàn An thị.

Đẹp thì đẹp rồi, nàng cũng không phải là một người dễ chọc, ở trên thường trường nàng là con người nổi tiếng cường công việc, có thể sẽ không nguyện ý cùng hắn đến ăn bữa tối dưới ánh nến lãng mạn rồi.

Mà hắn đối với nữ nhân cũng có tiêu chuẩn riêng, trừ bỏ có vẻ ngoài xinh đẹp, gọi cảm thì tình cảm lãng mạn ôm ấp cũng là một thứ không thể thiếu, không khéo An Thái Trí đều không có những cái đó.

Lúc Niếp Thiếu Ứng ý thực được phương hướng mình bị bắt đi chính là giai nhân mà hắn hao tâm tốn sức nghiên cứu thì lúc này cước bộ của hắn cũng không còn vẻ miễn cưỡng như vậy nữa.

Hắn liếc mắt nhìn lão nhị một cái.

Kì quái, người này cũng không phải là lão tam, làm sao biết được hắn đang suy nghĩ cái gì?

Niếp Thiếu Sư hướng huynh trưởng cười một cái thật to.

“Nói thật, lão đại, em cảm thấy khẩu vị của huynh thật sự là phi phạm đó, anh xem nữ nhân kia chỉ có thể dùng được hai chữ đặc biệt để hình dung mà thôi.”

Đặc biệt khó khăn, đặc biệt không có mùi vị nữ nhân, đặc biệt không khác nam nhân, đặc biệt không hề muốn ước hội, đặc biệt chán ghét cái cảm giác thua... Rất đặc biệt a, không phải sao?

Vừa nghĩ tới lão đại không đem nữ nhân vào trong mắt lại có thể cùng nữ nhân như vậy động tình, hắn là chờ mong là được rồi, chờ mong xem tai nạn xảy ra, một tấm ảnh tình yêu không cúi đầu với nhau.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt tuần tú của Niếp Thiếu Sư có sự hào phóng, tươi cười càng sâu.

Hắn hào phóng vươn tay với An Thái Trí.

“An tổng tài hôm nay bớt chút thời gian đến đây, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này.”

Nói ngắn gọn xong, hắn tuyệt không lãng phí một chút thời gian nào, ngay sau đó liền nở một nụ cười cực kì mê người, giới thiệu về người đang đứng bên cạnh hắn đại ca của hắn.

“Vị này chính là tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Mộc Thiên chúng ta, Niếp Thiếu Ứng tiên sinh, hắn nổi tiếng là lấy công tác là nhất, hắn từng nói qua một câu danh ngôn lưu truyền trong xã hội giao tiếp bận rộn người không khóc mà thời gian khóc ” Hắn cười thật tiêu sái. “Rất có triết lý a, An tổng tài, Niếp Thiếu Ứng tiên sinh có thể nói là một vị lãnh đạo có đủ đầu óc cùng thực lực nha.”

Niếp Thiếu Ứng theo bản năng nháy nháy mắt, ở trong lòng nói thầm.

Tiểu tử này thật sự là xằng bậy, hắn có từng nói qua câu kia sao? Kia rõ ràng chính là do nhà thơ Byron ở Anh quốc ở thế kỷ 19 nói mà.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Niếp tổng tài.” An Thái Trí hào phóng vươn bàn tay mềm.

Vị nhị thiếu gia tiêu sái bất phàm trước mắt này, danh hào của hắn đã sớm vang vọng khắp cả xã hội giao tiếp này, hắn là một con ngựa hoang không hơn không kém, đến nay không còn có nữ nhân nào có thể thuần phục hắn.

Còn về Niếp Thiếu Ứng... Nàng chấp rãi đánh giá hắn.

Nàng cơ hồ không hề ở trong một cuộc xã giao khác đã gặp qua Niếp Thiếu Ứng, hắn so với nàng còn thiếu việc tham dự công khai, nhưng trình độ hắn làm việc quen mình, nàng đã được nghe thấy từ lâu.

Tướng mạo của hai huynh đệ bọn họ chỉ có hai phần tương tự nhau, đều có một cái mũi cao, trừ cái đó ra, không có một cái gì giống nhau.

Ánh mắt Niếp Thiếu Ứng là ánh mắt một mí, Niếp Thiếu Sư thì có một ánh mắt hoa đào có thể phóng điện.

Lông mi Niếp Thiếu Ứng có đôi lông mày dày to, còn Niếp Thiếu Sư thì có mày kiếm hợp lòng người.

Môi Niếp Thiểu ứng thật đúng là môi đủ vị nam nhân, Niếp Thiểu ứng thì chiếm ưu thế có đôi môi mỏng, khóe môi cười lộ lên hơi gấp thì đa số nữ nhân sẽ tình hấn mà tình nguyện làm tù binh.

Thấy thế nào, vị Niếp Thiểu Ứng tổng tài này cũng rất soái, anh tuấn như vậy, hoặc là ánh mắt có thể nhìn xa kia rất mê người.

Tuy rằng như thế, cũng không thể phủ nhận, hấn cũng rất lễ nghi.

Cái loại trời sinh cho phong cách vương giả này, để cho hấn không giận mà uy, hơn nữa thân thể cường tráng, nàg có thể tưởng tượng, khi hấn bỏ đi âu phục có nhãn hiệu nổi tiếng, khẳng định là có thân hình to lớn hù chết người khác.

“Không dám.” Niếp Thiểu Ứng cầm lấy tay giai nhân. “Tôi cũng kính ngưỡng đã lâu...” Mây rậm của hấn đột nhiên nhả lại.

Lão nhị này là làm sao vậy?

Hấn lại còn không rõ lắm giai nhân này là nhân vật thế nào a, cầm tay người ta đã lâu rồi? Còn không nhanh giới thiệu đi!

“Xem ra, cư nhiên là không rõ rồi!” Niếp Thiểu Sư làm trò vỗ trán, nói thêm vào: “Đại ca, vị này chính là tổng tài của tập đoàn khách sạn toàn cầu An thị An Thái Trí, nếu như muốn em dùng một câu để hình dung An tổng tài thì thật sự cũng chỉ có một câu, đó chính là tôi tới đây! Tôi đã nhìn thấy! Tôi chinh phục!”

Niếp Thiểu Ứng có điểm bị hù liên liếc mắt nhìn hấn một cái.

Tiểu tử này khi nào thì trở nên bác học biết nhiều biết rộng như thế này đây?

Cái người này thật sự quả nhiên là phi phàm, giống như hấn chỉ hiểu được giữ vững cương vị công tác liên không biết nói lời ngon tiếng ngọt.

An Thái Trí lại cười tươi một cái, nụ cười kia đại biểu là vui mừng, đại biểu cho Niếp Thiểu Sư inh ca ngợi đối với nàg cố gắng hưởng thụ.(miu: ta ko hiểu gì cả T_____T)

“Thiểu Sư đề cao tôi quá rồi, rồi sao có thể sáng được cùng đại đế Cesar đây?”

Nàg bắt đầu có ấn tượng đối với play boy Niếp Thiểu Sư này rồi đây.

Ở trên muôn ngàn người này Niếp Thiểu Sư lại có thể nhìn ra nàg cùng với danh tướng Cesar ở La Mã có lối suy nghĩ giống nhau, còn chưa tính tới là đệ tử mà thôi.

“Hai vị hãy từ từ mà nói chuyện đi.” Niếp Thiểu Sư gọi lên một nụ cười bao hàm thâm ý. “Tin tưởng rằng hai vị là người giống nhau, nhất định đụng nhau mà tạo ra lửa thật lớn, xin lỗi không tiếp được.”

Một người làm trung gian, nhất định phải biết nắm giữ thời cơ, hiện tại chính là thời gian mà hấn nên đi ra.

Lúc Niếp Thiểu Sư rời đi, đồng thời Niếp Thiểu Ứng đi ra chỗ trong màn của bồi bàn mà lấy xuống một ly Champagne, cái này khiến cho hấn có thể nói chuyện thoát nhìn tự nhiên hơn.

“Loại Champagne này không hề đủ vị, không đúng sao?” Hấn lắc lắc vật trong chén bắt đầu đề tài. “Nếu như giờ khắc này mà có một ly Chopin Vodka thì thật tuyệt vời.”

Biểu tình của An Thái Trí mang theo một chút ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh liền khôi phục tự nhiên.

“Niếp tổng tài giải thích quả thực độc đáo, bản thân ta cũng cảm thấy được loại vị của Champagne ngày hôm nay rất thích hợp.” Nàg nâng chén với hấn, thản nhiên cười nói: “Có thể ngàn chén cũng không say.”

Xuất sư còn chưa xong đã đòi đá tới khối thiết bản to.

Sẽ không che dấu chút nào nội tâm không thoải mái, Niếp Thiểu Ứng lại nhú mày lên.

Nàg là người như thế nào vậy?

Rõ ràng ở bên ngoài nàg đã nói qua muốn uống một chén Chopin Vodka, hiện tại lại nói Champagne cũng tốt, hại hấn trong một khoảng thời gian ngắn không thể thích ứng.

Hắn thích cái tính vừa rồi của nàng ở bên cạnh cái đài phun nước kia, hiện tại đứng trước mặt hắn, lại đối với hắn tao nhã khách sáo như vậy, phảng phất như là một người khác.

“An tổng tài thích hương vị của xì gà chứ?” Hắn không chết tâm, không ngừng cố gắng muốn mở ra một đề tài chung giữa hai người.

An Thái Trí lại rõ ràng là sưng sốt, lập tức cười lễ phép nói. “Thật xin lỗi, tôi không thích hút thuốc lá, đối với xì gà lại càng dốt đặc cán mai luôn.”

Người nam nhân này cũng thích hút xì gà sao?

Trời ạ, giống nàng quá a.

Nhưng mà, theo lễ giáo, một người thực nữ không nên ở trong một trường hợp công khai cùng với nam nhân thảo luận về vấn đề hút thuốc này, việc này rất tổn hại đến hình tượng của nàng.

“Không biết bình thường An tổng tài có cái gì để tiêu khiển?” Niếp Thiếu ứng bỏ qua, coi như có hỏi về xe thể thao Bentley, thì khẳng định nàng cũng sẽ trả lời như này – nàng có tài xế, nên đối với xe không có nghiên cứu.

“Tôi thích đọc sách.” Nàng lộ ra một nụ cười thỏa đáng cho việc giao tiếp xã hội. “Nhất là sách về phương diện kinh doanh khách sạn.”

Niếp Thiếu Sư ở cách đó không xa nhìn hai người bọn họ rồi bật cười lắc lắc đầu.

Lão đại không phải là trúng ý của An Thái Trí hay sao?

Còn tán gẫu khách khách khí khí như vậy thì làm sao có thể có tiến triển đây.

An Thái Trí là một cô gái tốt, mà lão đại nhà hắn cũng là một nam nhân tốt nhất, tuy rằng tính tình không tốt lắm, nhưng ở phương diện khác thì tự hỏi hắn thật ra là một người thẳng thắn.

Tỷ như, hắn sẽ đơn thuần vui sướng... chỉ bởi vì công tác có thắng lợi.

Tỷ như, khi hắn trực tiếp vì một vị nữ nhân mà để tâm thì khẳng định hắn vị kia có một gì đó có thể cùng ở một chỗ với hắn.

Tỷ như, ở trong ý nghĩ của hắn, một là một, hai chính là hai, ba sẽ không bao giờ là bốn.

Nói cách khác, hắn sẽ không liên tưởng đến một người là có thể có hai mặt, một mặt giao tiếp với xã hội, một mặt là mặt của chính mình, là một người bình thường, mà hai mặt này cũng thường cách xa nhau rất nhiều.

Nói đơn giản, đại ca của hắn Niếp Thiếu Ứng cũng không phải là nam nhân tinh tế.

Hắn không có khả năng vì muốn làm cho nữ nhân vui vẻ thì tặng hoa, hắn cũng sẽ không đi qua tủ kính, tiếp cận với ánh mắt nữ nhân mà vội vàng mua xuống một vật chất sang quý làm cho nàng vui mừng.

Nam nhân tốt như vậy, hắn tuyệt sẽ không có tâm cơ ở trên tình yêu của người mà giở trò.

Nhưng, người cũng có thể sẽ bị hắn chọc giận gần chết, bởi vì hắn đối với cảm xúc của nữ nhân không đủ thông minh, nữ nhân cố tình đều là tự cảm xúc hóa mình.

May mắn, lão trời mặc dù trừng phạt hắn, làm cho tính hắn chỉ cần gặp tức giận là liền rơi lệ, nhưng mà hắn cũng không tệ, để cho hắn gặp được An Thái Trí – nữ nhân không biết câu nệ tiểu tiết này.

Chúc phúc cho bọn hắn...

Hắn hảo tâm nháy mắt trái.

Làm cho bọn họ cùng nhảy đi...

Nhạc điệu Tan-go vang lên, Niếp Thiếu Ứng vươn cánh tay ra phía An Thái Trí.

“Có thể mời cô khiêu vũ một điệu không?” Hắn chỉ muốn làm như vậy thôi, nhưng mà hắn chỉ là muốn mà thôi, không nghĩ tới hắn thật sự đã hành động.

“Là vinh hạnh của tôi rồi.”

An Thái Trí giao tay của mình vào trong tay của hắn, rất tò mò một nam nhân cao lớn như hắn có thể nào khiêu vũ được không.

Đáp án liền đi theo sau nàng rồi.

Đáp án này còn làm cho nàng ngạc nhiên.

Bất ngờ rằng, Niếp Thiểu Ứng đối với việc khiêu vũ giao tiếp thật sự rất thuần thục, nàng giống như trở thành một hoàng hậu vũ quốc.

Điệu múa chấm dứt, khi hai người họ bốn mắt nhìn nhau thì trong lòng đều nổi lên biến hóa.

Ngôn ngữ của tay chân thật sự không phải là loại cầu nối tốt hay sao?

Khi hắn nhẹ nhàng uyển chuyển ôm nhẹ lên lưng áo, trong lúc nàng đặt tay lên trên vai dày rộng của hắn thì sự thay đổi hóa học cũng đồng thời mở ra trên hai người bọn họ.

“Khiêu vũ của anh thật tốt.” Nàng ngẩng trán lên nhìn thấy hắn, màu môi xinh đẹp của nàng làm cho nàng càng xinh đẹp mê người.

Bụng dưới của hắn bỗng nhiên đối với nàng có một trận xôn xao không lẽ phép.

Cũng chỉ là cùng nàng nhảy mà thôi, hắn đã có thể đối với nàng có một cảm giác mãnh liệt rồi. Hắn muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng động lòng người của nàng, muốn cùng nàng tâm sự dưới ánh trăng, cùng uống một chén Chopin Vodka... “Vừa mới rồi Niếp tổng tài có nhắc tới xì gà,” Tầm mắt của hắn tựa hồ hơi quá, nàng có chút bất an liền đổi luôn đề tài. “Hay là Niếp tổng tài có hứng thú với hương vị của xì gà sao?”

Hắn sẽ giống như nàng sao, đối với xì gà sẽ có được tình cảm biến thái như thế sao?

Nàng chính là đem xì gà trở thành chiếm hữu sao...

Hắn mỉm cười lên. “Xì gà là do tôi đi công tác mà chiếm được.”

Nàng mở to đôi mắt ra, cảm giác này giống như là ... sao chổi đụng trái đất.

Nét tươi cười của hắn cũng rất tốt nha, tuy rằng đệ đệ của hắn cũng tùy thời mà dùng loại này để câu dẫn nữ nhân nhưng mà nụ cười thì bất đồng, nhưng nàng thích nam nhân có nụ như thế này.

Bọn hắn nhìn đối phương, hai người đều không nói gì, nhưng mà không khí giữa hai người bọn họ cũng rất tốt, chỉ cần một người mở miệng mời người kia cái gì, thì người kia nhất định sẽ đáp ứng.

Chỉ tiếc, tốt đẹp chính là thời gian luôn trôi qua thật mau.

Ba nam tử trung niên âu phục thẳng thắn đi đến trước mặt bọn họ hàn huyên.

“Có thể chứng kiến Niếp tổng tài cùng An tổng tài khiêu vũ, thật có thể nói là hình ảnh thế kỷ, khó có thể gặp được.”

Nói chuyện chính là tổng tài mới nhận chức của “Tập đoàn khách sạn Nhã Trì” Á Châu – Eric, phía sau hắn là hai người, một người là thư ký của hắn Frankish, còn một người chính là luật sư tháo vát của hắn.

Tập đoàn khách sạn Nhã Trì bị ảnh hưởng của nước Mỹ, chủ tập đoàn được vinh dự là vua khách sạn toàn cầu, hắn phục vụ triết học là từng quản lý khách sạn nhất định là đã tham khảo lễ tiết.

Hiện tại, vị vua khách sạn nước Mỹ này đang đồng loạt tiến công Á Châu, bổ nhiệm người tinh thông tiếng hoa để làm tâm phúc chuẩn bị tiên phong, chuẩn bị sáng tạo ra những thứ khác người kia.

Mà người Mỹ dù sao cũng là người Mỹ, đầu óc của bọn hắn linh hoạt, muốn đánh không phải là cứng rắn đánh nhau đổ máu, mà là cùng nhau song song.

Bởi vậy, Lý Tát chuẩn bị nhập thêm một triệu Đô- la ở Á Châu để xây dựng nên khách sạn cung điện xa hoa, nhằm vào nhu cầu của người phương Đông, bọn hắn thông minh nên tìm khách sạn Á Châu Tứ gia để đề cập đến giới thiệu với nước, trong đó một gian tập đoàn đều trở thành đồng bọn hợp tác với bọn họ.

Hấp dẫn người chính là, nếu như dự án hợp tác này thành công, nhà nước sẽ gạt bỏ những tập đoàn khách sạn trúng tuyển đem sang hợp tác vô kỳ hạn với tập đoàn Nhã Trì, dẫn vào tiêu thụ khách sạn toàn cầu.

Vì thế, nhìn thấy Eric hiện thân với hai tên cuồng công việc, đồng thời nghĩ đến một sự kiện thắng!

Biện pháp tốt nhất để tiêu diệt địch nhân chính là trở thành bằng hữu của hắn.

Người Mi am hiểu rất sâu về vấn đề này, có được năm ngàn năm văn hóa của người Hoa cũng không thể nhường nhiều.

“Nghe nói Eric tổng tài giỏi nhất là cỡi ngựa, còn được lưu vào một câu danh ngôn, hi vọng trừ bỏ ngoài công việc, có thể ở trên lưng ngựa lãnh giáo với Eric tổng tài, lãnh giáo.”

An Thái Trí không thích cũng chẳng có mục đích xã giao, nhưng việc xã giao tất yếu nàng cũng nhân đức không nhường ai.

Quy mô tập đoàn An thị không thể nào so với tập đoàn Mộc Thiên, nhưng An Thị so với Mộc thiên thì đơn thuần hơn.

Từ lúc nàng nắm quyền từ trong tay phụ thân của nàng bắt đầu kinh doanh, tính tới trước mắt, tập đoàn An Thị không có bất kỳ chuyện đầu tư nào, chỉ chuyên tâm nhất trí kinh doanh ở trong các khách sạn toàn cầu thôi.

Nếu lấy điểm này xem xét, Mộc Thiên không thể nào so sánh với nàng được.

Tập đoàn Mộc Thiên trừ bỏ tập đoàn khách sạn Mộc Thiên Đông Phương, còn có hàng không Mộc Thiên cùng với khoa học kỹ thuật Mộc Thiên, tuy rằng Niếp gia có bốn người huynh đệ, nhưng theo nàng thấy, tập đoàn Nhã Trì sẽ không thích một nơi có nhiều người hợp tác làm ăn quá.

Đây là ưu thế của nàng, nàng có thể nắm chắc được.

“An tổng tài cũng biết cỡi ngựa sao?”

Eric đối với vị mỹ nhân phương Đông trước mắt này trong nháy mắt hứng thú đã tăng lên rất nhiều.

Hắn đối với năng lực công tác của An Thái Trí nghe thấy đã lâu, nhưng không biết về phương pháp giải trí của nàng, ham mê của nàng cũng là một bí mật.

“Tôi tiếp xúc với ngựa đã được bốn năm rồi.” Nàng ung dung cười nói: “Cho tới bây giờ, mỗi tuần đều bỏ ra một ngày để luyện tập.”

Mới vừa rồi tiếp xúc với người cưỡi ngựa kia một chút, đúng là nàng như một cơn thủy triều.

Lúc phụ thân trúng gió không lâu, Ngôn Kỳ Hiên cùng với Trương Kỳ Kinh song song phản bội nàng, nàng dựa vào thống khổ trong lòng để phát tiết ra, sau dần đã yêu khoái cảm của Mercedes-benz ở trong gió.

Nàng thích ngựa, mỗi khi nàng có chút suy sụp, con ngựa là bằng hữu tốt nhất của nàng, chỉ cần là lên lưng ngựa, nàng có thể tạm thời quên đi phiền não.

“Niếp tổng tài đối với cỡi ngựa có phải cũng có nghiên cứu rồi không?” Eric qua loa đem đề tài về trên người Niếp Thiếu Ứng, thông minh là không nên vắng vẻ chủ nhà trong đêm nay.

Đối với đối tượng hợp tác, trong lòng hắn sớm đã có tính toán rồi.

Hắn biết vô luận là tập đoàn An Thị hay là tập đoàn Mộc Thiên của Niếp gia, đều là đối tượng hợp tác hiếm có, thái độ công tác của An Thái Trí cùng Niếp Thiếu Ứng hắn lại càng tán thưởng hơn.

Nếu, hắn muốn không phải là song doanh mà là tam doanh thì sao đây?

Hắn ý vị thâm trường cười rộ lên.

“Nguyên lai Niếp tổng tài cũng là một người yêu ngựa a.” An Thái Trí giương cái lông mi lên, mặt cười được khắc lên khuôn mặt xinh đẹp.

Hắn thích cùng ngựa vận động, cái này cùng với thân hình cao lớn của hắn thật xứng đôi.

“Không dám, chỉ là tiêu khiển mà thôi.” Niếp Thiểu Ứng chậm rãi nói, tựa hồ tâm sự nặng nề, có điểm rầu rĩ.

Nữ nhân này có thể không cần lực hấp dẫn như vậy sao?

Hắn biết rõ nữ nhân, không phải là đều rất thích những nhân hiệu nổi tiếng cùng tham dự party sao?

An Thái Trí không nằm để cho thợ đâm bóp làm đẹp ở SPA, lại có tâm với ngựa, làm hắn thật sự là ngoài ý muốn.

Lúc này, trong đầu của hắn xẹt qua một hình ảnh, tư thế của nàng oai hùng... hắn lại có thể tưởng tượng được nàng mà lên ngựa sẽ có phong thái mê người như thế nào/

“Một khi đã như vậy, hôm khác không bằng hôm nay.” Eric vui khi thấy hai mục tiêu hắn muốn hợp tác lại cùng vui hòa như vậy. “Ngày mai là chủ nhật, mọi người cùng hẹn nhau ở câu lạc bộ đua ngựa thì sao?”

“Nếu như là Eric tổng tài mời, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Niếp Thiểu Ứng cùng An Thái Trí song song đồng ý.

Khi mà Eric mở miệng phía trước, Niếp Thiểu Sư ở xa xa uống lấy ngụm Champagne nhấp nhấp mắt, hắn khoái trá mỉm cười.

Đây chính là lần đầu tiên hắn đối với người ngoại quốc hạ mệnh lệnh.

4. Chương 4

Câu lạc bộ cỡi ngựa Mặc Lâm không phải là dành cho những người nhàn rỗi là có thể đi vào.

Hội phí vào cửa đã là một triệu rồi, mua một con ngựa ít nhất cũng phải là ba mươi vạn rồi, muốn có con tốt phải lên đến một triệu, thậm chí hơn mười triệu, phí mỗi tháng cấp để gửi nuôi ngựa đã đến ba hoặc bốn vạn rồi, yên ngựa cùng giày ủng cộng lại cũng phải là sáu con số, thật không phải là thú tiêu khiển của người bình thường.

Vào buổi sáng ngày chủ nhật, có ba vị nhân vật đại danh鼎鼎 đi vào trong câu lạc bộ.

Ngày hôm nay chỉ có Eric là mang theo thư ký Frankish đi cùng, còn Niếp Thiểu Ứng cùng An Thái Trí đều là đơn thương độc mã mà đến.

Bọn hắn kinh ngạc nhìn cách ăn mặc của đối phương.

Một cái áo khoác vàng nhạt cùng một nhãn hiệu giống nhau, một cái áo sơ mi trắng cao cổ cùng nhãn hiệu, hơn nữa giày ủng không thấm nước cùng với cái bao tay da cũng cùng một nhãn hiệu, lại có thể ngay cả cái mũ kỵ sĩ màu đen cũng có thể giống nhau như đúc.

Hai người đều là có mười phần quý tộc, nhưng mà...

“Niếp tổng tài cùng với An tổng tài thật sự là tâm ý tương thông a.”

Eric cười ha ha, nhân viên phục vụ bưng tới chỗ chiêu đãi khách quý của câu lạc bộ nhiều loại đồ uống cùng hoa quả, hắn chọn rượu Shirley, tùy tiện uống xuống.

Lúc Eric trêu chọc, An Thái Trí trên mặt cười đều có chút đỏ.

Cùng nữ nhân ăn mặc giống nhau đã làm nàng rất xấu hổ rồi, không nghĩ tới nàng còn thảm hại hơn, lại có thể ăn mặc giống với nam nhân!

“Hai vị thoạt nhìn như một đôi tình nhân a.” Frankish mới học tiếng trung chưa bao lâu đã nói ra một câu tiếng trung thanh lịch, nói xong còn đắc ý giương khóe miệng lên.

An Thái Trí hận không có hang để nàng có thể chui, nàng rất muốn kìm nén cái má đỏ trên mặt, nhưng mà nàng không phải là thần, không thể khống chế được phản ứng sinh lý này đó.

Niep Thiếu Ứng dù sao cũng là một đại nam nhân, đối với việc mặc giống nhau này, hắn thật không quá để ý, nhưng hắn như có suy nghĩ gì đó mà nhìn chằm chằm An Thái Trí.

Những thứ nàng chọn gì đó đều là nam nhân mới có thể chọn.

Đầu của nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Hắn phóng mắt nhìn sang, con ngựa của nữ nhân này đều không quên bày ra nữ tính cùng ôn nhu, không phải mang cái yên ngựa Dior tinh xảo, nếu như không phải là cái khăn lụa kia không phải là nhãn hiệu nổi tiếng, chỉ có nàng, nàng mới có thể có cách ăn mặc giống hắn như đúc.

“Tôi rất mong chờ màn biểu diễn của hai vị nha.” Eric thoải mái ngồi xuống, tuyên bố câu nói bình thường “An tổng tài” An Thái Trí buồn bực nhìn lên Eric, không phải nói đến để lãnh giáo hắn sao? Sao lại giống như hắn đến để xem náo nhiệt thế này?

“Ngày hôm qua tôi ở trong phòng tập thể thao tựa hồ như vận động quá liều, tôi nên nghe lời của huấn luyện viên, hôm nay nghỉ ngơi một ngày.” Eric khoái trá uống ngụm rượu Shirley. “Tin rằng hai vị có tâm ý tương thông nhất định sẽ hiện ra ở trên trận ngựa.”

An Thái Trí nhắc nhắc đôi mi thanh tú.

Được rồi, mặc dù có điểm cảm thấy bị chịu trận, nhưng bất luận cái cuộc thi này có quan hệ đến công tác hay không, cô cũng không thể để bị bại bởi Niep Thiếu Ứng được.

Nàng thành thực đi lên ngựa, đây là con ngựa “Tước gia” yêu quý của nàng, cũng là nàng mất đi 1 triệu mới nhập khẩu con này.

“Nàng thật là một nữ nhân xinh đẹp, không phải sao?” Eric có thâm ý khác liếc nhìn Niep Thiếu Ứng một cái.

Tuy rằng hắn đã gần năm mươi rồi, nhưng hắn vẫn tai thính mắt tinh lắm, nhìn ra được rằng có một mối quan hệ tốt đẹp đang được lên men.

“Phu nhân của Eric tổng tài cũng xinh đẹp như hoa, không thua gì An tổng tài.” Trong nháy mắt vẻ mặt Niep Thiếu Ứng có chút lãnh đạm.

Ông già này sẽ không phải là có ý gì với An Thái Trí, muốn thừa dịp vụ này để tiện làm gì đó đi?

Nghĩ đến điều có thể này, hắn lại như có lửa đốt lớn...

Không được, hắn không được tức giận, ngàn vạn lần không thể!

Ngay trong trường hợp này mà rơi lệ thì thật buồn cười, Shakespeare cũng đã từng nói qua, người phẫn nộ, thường tồn tại nhiều sơ hở, hắn không thể ở trước mặt mục tiêu hắn muốn hợp tác lộ ra sơ hở gì được.

Hắn rất nhanh đã rời khỏi khu nghỉ ngơi, con ngựa yêu quý “hoàng đế” đã chờ hắn rồi.

Đây cũng không thể coi là trùng hợp được, Mặc Lâm là câu lạc bộ cưỡi ngựa cao cấp nhất của bắc Đài Loan, ngựa của hắn và An Thái Trí không hẹn mà cùng gửi nuôi ở trong này cũng là việc cực kỳ tự nhiên.

Hắn bắt đầu khống chế “hoàng đế” chạy nhanh, ánh mắt lại đuổi theo An Thái Trí ở phía trước không xa.

Ngựa của nàng có kỹ năng cực kỳ tao nhã, đây là kết quả của việc luyện tập lâu dài.

Nếu như không phải là cùng nàng thi đấu thể thao, mà là cùng nàng cưỡi một con ngựa thì sao đây?

Hắn cho tới bây giờ không hề nghĩ muốn cùng nữ nhân ngồi cùng con ngựa, tuy rằng có thể khai triển uy phong, nhưng hắn cảm giác nữ nhân vướng chân vướng tay, còn nữa hắn cũng luyện tiếu nhường cho người thứ hai ngồi lên lưng con hoàng đế này.

Nếu như là An Thái Trí thì sao đây?

Nghĩ đến bộ dáng nàng ngồi ở bên cạnh đài phun nước...

Hắn cũng không bài xích nàng cùng cười, kỳ thật ngựa của nàng cũng có phong nhã uy phong, hay là bọn hắn có thể cùng nhau cười con ngựa của nàng... Ông trời!

Đây là tình huống gì vậy?

Hắn chứng kiến An Thái Trí lập tức rơi xuống ngựa!

Hắn nháy mắt từ trong ảo tưởng đã trở lại với sự thật.

Hắn lấy roi ra thúc ngựa hướng vào nơi mà An Thái Trí đã bị ngã xuống, dùng một tốc độ nhanh nhất xoay người xuống ngựa, nâng nàng đang trong tình trạng sợ hãi quá độ dậy.

“An tổng tài!” Hắn đem nàng đang mềm nhũn ôm vào trong ngực, đôi mắt nàng như hoa dung thất sắc đóng lại (miu: chỉ khuôn mặt người phụ nữ tái nhợt vì sợ hãi), nửa bên má dính chút đất.

Nàng muốn mở miệng, nhưng lại chỉ ngập ngừng ra mấy câu không âm.

Vừa rồi nàng thật sự bị hù sợ rồi, “tước gia” vì sao lại là một con ngựa lỗ mãng như vậy, một chút đầu mối nàng cũng không có.

Đã nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, cảm giác thương tiếc đột nhiên nảy lên, hắn ôn nhu an ủi: “Đừng sợ, chắc chỉ là vết thương nhẹ thôi, tôi ôm em đến phòng bệnh.”

Nàng đau vô cùng, đầu óc trống rỗng, căn bản nói không ra lời.

Hắn ôm lấy nàng đang không thể nhúc nhích, đã gặp được một mặt nữ tính của nàng rồi.

Hắn không thích dáng vẻ giả tạo như thế này của nữ nhân, chỉ có một chút đau thôi đã làm một bộ dạng sắp chết, làm cho hắn thật phản cảm.

Nhưng mà hiện tại, hắn đối với An Thái Trí một chút cũng không chán ghét.

Nàng từ trên ngựa ngã xuống, có thể là do chính con ngựa nàng huấn luyện, đổi lại là nữ nhân khác, có thể đã sớm hôn mê rồi... Sự hâm mộ của hắn đối với nàng vô hình trung lại tăng thêm nhiều.

“Cảm ơn anh... Niếp tổng tài...”

Cho đến khi đi đến cửa phòng bệnh, An Thái Trí mới gạt mình rồi mới phun ra mấy chữ này.

“Đừng có nói chuyện nữa.” Chưa bao giờ có một khắc nào giống như bây giờ, hắn cảm giác được mình có một nữ nhân mà ỉn cảm giác quan trọng như vậy. “Em có thể có bị thương tích đến xương sườn, để bác sĩ kiểm tra trước đi.”

Nàng nhẹ nhàng gạt gạt đầu, tùy ý hắn ôm nàng nằm trên giường bệnh.

“An tiểu thư bị thương sao?”

Bốn gã y sĩ chuyên nghiệp và cả nhân viên chăm sóc vây quanh nàng, lập tức làm một đợt kiểm tra cho nàng.

Hắn một mực đứng bên cạnh nàng cùng làm các hạng mục kiểm tra, khi hắn phát hiện ra ánh mắt của nàng luôn luôn theo bản năng mà tìm ra nơi của hắn thì tim của hắn đột nhiên nhảy dựng lên, tầm mắt cũng vô pháp mà rời đi đôi mắt của nàng.

“An tiểu thư chỉ bị vết thương nhẹ, theo chuẩn đoán bước đầu không có hiện tượng chấn động não, bất quá hai ba ngày này cần đặc biệt chú ý.”

Trải qua chữa bệnh và giải thích của nhân viên chăm sóc, hắn yên tâm.

“Phiền Niếp tổng tài thay tôi thông báo cho thư ký của tôi tới đón tôi.” Nàng cực kỳ mệt mỏi, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi một lát.

Hắn muốn nói lại thôi nhìn nàng một lúc, vẫn là nuốt trở về lời muốn nói. “Được.”

Không bằng để tôi đưa em trở về... Những lời này, hắn có chút ảo não mà không nói ra miệng.

An Thái Trí vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt lại, mà hắn thì chau mày thật sâu, trầm tư vì một vấn đề khác.

Lão nhị đều là làm sao để hẹn được nữ nhân đây?

Trời ạ, vì sao hần cảm thấy được mở miệng hẹn nàng lại khó khăn như vậy?

^ _____ ^

~Trong phòng của tổng tài tập đoàn An Thị, An Thái Trí ngồi ở phía sau bàn công tác màu xám bạc, cố gắng tập trung tinh thần nhìn Tô Gia lần thứ hai trình lên dự án thiết kế.

Nhìn lão bà cổ hủ kia cuối cùng cũng thông suốt, không hề viết một cái gì động trời để cho nàng xem, xem ra nàng không cần phải bức người ta về hưu rồi.

“Tổng tài, cà phê của ngài đây.” Lý Tư tuần mỹ bưng cà phê nóng tiến vào, ngay cả tư thế bưng cốc cà phê nóng cũng đều cực kỳ tuyệt đẹp.

Nhưng mà hần biết, đối với cấp trên của hần mà nói, hần là vô tình như những người khác.

Một nữ nhân xinh đẹp và tài giỏi như thế này, rốt cục đã bị tổn thương như thế nào, mới có thể đối với tình yêu tuyệt tình như vậy?

Hần thích người lãnh đạo trực tiếp này, bởi vì hần hiểu biết nàng cực kỳ sâu, hần biết nàng là một nữ nhân đáng yêu, nhưng mà nàng không có gặp được một người đối xử tốt, bởi vậy hần sẽ không buông bỏ.

Thầm mèn cùng chờ đợi cũng là một loại xinh đẹp, hần tin chắc chắn về điểm này.

“Cà phê ngày hôm nay đặc biệt dễ uống nha.” An Thái Trí khoái trá uống ngay vài ngụm, ý cười hơi mỏng bốc lên rồi ở ngay tại bên môi, xem ra giống như ánh sáng chói mắt.

Lý Tư mỉm cười: “Xem ra Tô quản lý đối với ngài đã đầu hàng rồi.”

Hần phi thường hiểu được, chỉ cần công tác không thuận lợi thì vẻ đẹp của thủ trưởng hần liền sẽ có vẻ rất buồn bực.

Cũng có thể chứng minh được, khi mà nàng có sự tươi cười thì nhất định là do nàng công tác cực hài lòng gây ra.

An Thái Trí từ chối cho ý kiến gợi lên một nụ cười: “An bài một ít thời gian, tôi đi đến Las Vegas xem qua một chút, lần này anh đi theo tôi.”

Tập đoàn An Thị ở tại Las Vegas đã được bố trí vượt qua hai năm rồi, trải qua một phen khó khăn, thật vất vả cuối cùng khách sạn cũng sắp hoàn thành, nàng dù sao cũng là tổng tài của nơi này, sao lại có thể không mời nàng qua nơi này để cho bọn thuộc hạ nhìn thấy rõ chân diện mục của nàng đây?

“Đúng vậy, tổng tài.” Hần chân thành hy vọng mời nàng tới Las Vegas thì có thể cuốn hút được hơi thở ở địa phương phóng túng này, mời nàng làm tâm của cuộc sống tuổi trẻ.

“Nơi này liền giao cho anh đi.” Nàng đặt chén cà phê đã uống xong xuống, vẻ mặt khoái trá. “Tôi muốn đi ra ngoài, đại khái chắc một giờ sau sẽ về.”

Hần cũng không hỏi cái gì nhiều, có thể làm cho thủ trưởng xinh đẹp buông công việc xuống, chỉ có một người Đồng Đồng.

Nàng ngay cả ngày chủ nhật bị ngã ngựa cũng chưa hề nghỉ ngơi, một tuần cứ theo lẽ thường mà đi lên như vậy, nhưng mà nàng lại cực kỳ để ý đến cảm xúc của Đồng Đồng, chỉ cần là bất cứ chuyện gì liên quan đến Đồng Đồng, nàng cơ hồ là mang theo một tâm tình ám áp đi làm.

“Ngày mai là sinh nhật Đồng Đồng, tôi phải đi mua cho nàng một con búp bê xinh xắn.”

Như là nói cho Lý Tư nghe, cũng giống như là nói cho chính mình nghe, nàng mỉm cười cầm lấy cái túi xách, nhanh nhẹn ra khỏi văn phòng.

An Thái Trí mê muội nhìn lên những con búp bê được tạo hình rực rỡ muôn màu.

Nàng giương nhẹ ánh mắt lên, không thể tưởng tượng nổi là đã phát ra lời cảm thán gì.

Hắc hắc, nhiều chúng loại như vậy, thật không biết nên chọn cái nào thì Đồng Đồng mới thích đây?

“Tiểu thư, phiền toái người, tôi muốn cái con búp bê này.”

Cuối cùng, nàng cũng chỉ vào con công chúa được tạo hình với phần hồng, rồi đợi tiểu thư trong quầy tính tiền.

Một con búp bê xinh đẹp rậm rạp rồi bù như vậy hẳn là đứa trẻ nào cũng sẽ thích a? Nàng còn dang tính mua một cái bánh ngọt ba tầng ở tâm hình ô mai để làm cho Đồng Đồng vui, vì đứa nhỏ đáng yêu kia cực kỳ thích ô mai a.

“Lão công, anh xem con búp bê này, thật đáng yêu nha.”

Một giọng nữ ôn nhu truyền vào trong tai của An Thái Trí.

Cả người nàng chấn động.

Đó là thanh âm mà cả đời này nàng cũng sẽ không quên.

Một người đã từng cùng nàng thức đêm ôm chăn tâm sự, đã từng cùng nàng dính một chỗ cả ngày, từng thân nhau đến mức kết bái làm chị em Trương Kỳ Kinh.

Thanh âm của nàng một chút cũng không thay đổi...

An Thái Trí lấy lại bình tĩnh, tim nàng đập nhanh như bay, nhin không được tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó.

Giờ làm việc nên quầy đồ chơi, khách cũng không có nhiều người, nàng đã dễ dàng tìm được người nàng muốn tìm.

Đó là hai người.

Nàng nhìn thấy Ngôn Kỳ Hiên cùng với Trương Kỳ Kinh vẫn tuấn mỹ như xưa, kẻ đi sau bụng to, mặc dù là phụ nữ có thai mập mạp, nhưng khuôn mặt xinh đẹp thì phụ nữ có thai cũng sáng ngời động lòng người.

Lòng của nàng giống như đã bị rút hết rồi.

Trương Kỳ Kinh mang thai, Ngôn Kỳ Hiên cẩn thận ôn nhu che chở cho nàng, hai người thân mật thì thầm, thao luận giữa một đám đồ chơi đáng yêu.

Chứng kiến bộ dáng hạn phúc của bọn hắn, nàng có chút chật vật xoay người.

“Cảm ơn, hoan nghênh quý khách ghé thăm lần sau!” Tiểu thư ở quầy bán hàng đem hộp đồ chơi đưa cho nàng, còn nàng ký tên vào trên thẻ tín dụng.

Cầm lấy cái hộp, nàng chật hẹp xoay người thoát khỏi hiện trường.

Nàng sợ bọn họ sẽ gặp nàng, sợ bọn họ hạnh phúc gặp bộ dạng cô đơn chiếc bóng của nàng sẽ tỏ ra đáng thương.

Nàng bước nhanh ra khỏi cửa hàng đã mua rồi đi khỏi, đi tới bãi đỗ xe, cước bộ của nàng đi nhanh, như muốn vùng vẫy thoát khỏi cái gfi đó, cho đến khi nàng ngồi vào trong xe, khởi động động cơ, lúc này nàng mới lấy hai tay mặt mỗi không chịu nổi che hai gò má. Rốt cục nhin không được nước mắt tuôn trào như suối.

Đây nguyên là hạnh phúc của nàng, hạnh phúc thuộc về nàng mà!

Trong sự bi thương, trong đầu nàng xẹt qua tác phẩm “Ngụy nhĩ lôn” (miu: ta ko biết tác phẩm này T_____T nguyên văn: , ta để hán việt)

Mưa ở dưới bến tàu, giống như giọt nước mắt trong lòng ta.

Bi thương rót vào trong lòng người như thế là cái gì?

Bởi vậy, bi thương thật sự là khó có thể chịu được.

Không có yêu, cũng không có hận,

Lòng vẫn bi thương như cũ vậy.

Đúng a, sớm đã không thương hấn, từ lâu không còn oán hận hấn, nhưng mà lòng của nàng vẫn bị thương như cũ vậy!

Ngày có được đồng thời cả tình yêu lẫn tình bạn, sẽ không quay trở lại nữa, tiếp tục không quay trở lại.

5. Chương 5

“Đến tốt cùng là ông đang nói cái quỷ gì đó?!”

Thanh âm khùng bô rít gào của Niếp Thiệu Ứng phát ra không dứt ở trong phòng của tổng tài.

Chỉ cần có chút trí thông minh một chút, cũng biết lúc này nên lui binh nhượng bộ, nếu không bảo quét đến không chết thì cũng tổn thương.

“Ứng Thiệu, tâm ý của tôi đã quyết rồi, ngài không cần phải lưu tôi.” Thanh âm của Chu Gia Thanh mặc dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng lấy dũng khí tỏ rõ lập trường đi ăn máng khác của mình (miu: đi sang công ty khác làm) “Tôi không cần ngài lưu lại!” Niếp Thiệu Ứng tức sùi bọt mép, lạnh lùng trừng mắt nhìn tên phản đồ. “Ông muốn biến thì biến đi, bất quá, nếu như vào một ngày để cho tôi phát hiện được ông muốn phát tán cơ mật gì đó của Mộc Thiên ra ngoài, tôi sẽ không bỏ qua cho ông đâu!”

Chu Gia Thanh chết tiệt! Đồ vong ân bội nghĩa này!

Năm đó hấn đến nước Mi để học học vị thạc sĩ hay là giúp tập đoàn Mộc Thiên kiếm ra tiền, lúc hấn học thành tài về nước, là hấn cho người này một cơ hội làm tổng giám đốc cầu công ty khoa học kỹ thuật, coi hấn như người một nhà mà đối đãi, tuy nhiên không thể tưởng tượng được là tên hỗn trướng này lại có thể chỉ vì mấy vạn đồng tiền lương mà muốn đi ăn máng khác!

Nghĩ đến đây, hấn tức giận không chịu nổi, giận mà rơi lệ.

“Ứng Thiệu...” Chu Gia Thanh há hốc mồm nhìn lên Niếp Thiệu Ứng, một tổng tài cao cao tại thượng mà lại vì hấn mà khóc.

Ở bên trong Mộc Thiên, toàn bộ viên chức đều xưng hô với bốn huynh đệ Niếp gia như vậy, Niếp Thiệu Ứng là Ứng Thiệu, Niếp Thiệu Sư là Sư Thiệu, Niếp Thiệu Hổ là Hổ Thiệu, Niếp Thiệu Long là Long Thiệu, vừa lúc lại cùng tên với bọn họ (miu: có thể hiểu được là gọi Ứng thiếu gia, Sư thiếu gia,... n* viết tắt đi, mà thiếu thì trong tiếng Hán là Thiệu là tên đệm của các anh)

“Đi ra ngoài!”

Niếp Thiệu Ứng lôi tờ giấy ra lau nước mắt, xoa xoa cái mũi không thoải mái, nhưng mà bởi vì rất tức giận, mà nước mắt vẫn không thể khống chế, rơi không ngừng.

“Lão đại!” Niếp Thiệu Long mặc một thân âu phục sẫm màu cầm một văn kiện quan trọng tự mình đi tới.

Hấn là phó tổng tài “chuyên nghiệp” của tập đoàn Mộc Thiên.

Vì sao lại như vậy đây?

Rất đơn giản.

Bởi vì Niếp Thiệu Sư người đảm nhiệm chức phó tổng tài của tập đoàn thì một tuần lễ thì có năm ngày không ở công ty, cho nên những cấp dưới của hấn bị bế tắc, Niếp Thiệu Ứng lại phải bổ trí một phó tổng tài khác tuy buồn cười nhưng lại cần chức vị.

“Lão đại, đừng tức giận, không cần để ý tới người này đâu.” Niếp Thiệu Long khinh thường liếc mắt nhìn Chu Gia Thanh một cái. “Hấn sẽ bị báo ứng.”

Trong lòng run sợ nhìn lên trên Niếp Thiệu Long, Chu Gia Thanh nuốt nuốt nước miếng. “Long Thiệu, những lời này của ngài là, là có ý gì?”

Người nào cũng biết người của Niếp gia đều có một vài khả năng đặc biệt, chỉ là những người ngoài như bọn hấn cũng không rõ về những năng lực của họ mà thôi.

“Chính là ý tứ của mặt chữ này.” Niếp Thiệu Long trào phúng cười cười. “Ông có thể đi ra ngoài, đem toàn bộ đồ vật của ông thu đủ, từ nay về sau không cho phép ông bước vào trong tập đoàn Mộc Thiên nữa bước.”

Hắn không thèm lãng phí thời gian nói chuyện lý cùng phản đồ nữa, dù thế nào đi nữa hắn cũng chỉ muốn mới nhìn có nửa tháng, Chu Gia Thanh đi ăn máng khác thì khoa học kỹ thuật Kinh Vũ sẽ bị vết sạch tài sản, đến lúc đó Chu Gia Thanh có mắt không trông coi như có trở về cũng không có người để ý đến hắn.

Không có được đáp án mong muốn, Chu Gia Thanh bất an mà đi ra ngoài.

“Em thấy được cái gì sao?” Niếp Thiệu Ứng lại liên tục dùng khăn giấy lau mặt mình.

Con mẹ nó! Vì cái loại như Chu Gia Thanh này mà chảy nước mắt, thật sự là gặp quỷ.

“Cổ phiếu khoa học kỹ thuật Kinh Vũ sẽ biến thành một trận địa lôi.”

“Thật sao?” Nước mắt của Niếp Thiệu Ứng lập tức ngừng lại, tin tức khiến người khác phần chần này như trời hạn gặp mưa, lửa giận trong lòng hắn toàn bộ đã tiêu tan.

“Hắn sẽ chết rất khó coi.” Chứng kiến biểu tình của huynh trưởng, hắn bổ sung thêm một câu, “còn có tai ương lao tù nữa.”

“Lão tứ, em thật là huynh đệ tốt của anh.” Niếp Thiệu Ứng từ trong bàn công tác đi tới vỗ vỗ tay. “Huynh đệ chúng ta đã lâu không có cùng nhau ra ngoài uống một chén rồi, buổi tối cùng nhau uống chén rượu thì sao đây?”

Hắn là một người hỉ nộ đều sẽ hiện ra, buổi tối nay huynh đệ bọn họ tụ họp thì không cần phải nói, đương nhiên là để ăn mừng kết cục của Chu Gia Thanh phản bội tập đoàn Mộc Thiên.

“Được thôi.” Dù thế nào đi nữa hắn cũng không muốn về nhà sớm như vậy, ông nội hắn thế nào cũng ở bữa tối mà bức hôn, làm cho bọn họ đều nhức đầu. “Bất quá em còn phải kí tên vài văn kiện nữa, còn có cái hội nghị lâm thời cần mở, không bằng trực tiếp gặp mặt ở quán bar luôn đi.”

“Được thôi.” Về mặt Niếp Thiệu Ứng khoái trá cực kỳ. “Đều tự giải quyết bữa tối, chín giờ tối nay gặp nhau ở quán bar Quốc tế.”

^ _____ ^

~“Cho ta thêm một ly nữa!”

Trong lầu hai của câu lạc bộ Quốc Tế, An Thái Trí liên tục uống Chopin Vodka mà nàng yêu thích nhất, tuy rằng cồn đã liên men, nhưng vẫn không thể nào tiêu trừ được nội tâm nàng đang cuồng loạn.

Con búp bê định tặng cho Đồng Đồng vẫn còn ở trên xe, nàng cũng không muốn lái xe trở về công ty, lái xe không có mục đích gì trên đường là quanh quẩn cả buổi chiều, lúc mà màn đêm rủ xuống, nàng rốt cục cũng phải lựa chọn dùng chất cồn để làm dịu bớt nội tâm thống khổ của mình.

Câu lạc bộ này cũng là một câu lạc bộ cao cấp rất ít người, cho nên nàng không cần lo lắng rằng mình thất thố, nàng có thể tận tình uống rượu ở trong đây, chỉ cần lưu lại một chút thần trí để có thể lái xe về đến nhà là được rồi.

Niếp Thiệu Ứng đúng chín giờ đi vào trong quán bar, hắn không thấy được bóng dáng của đệ đệ hắn, nhưng lại nhìn ra được An Thái Trí ngồi ở bên quầy bar làm cho lòng hắn chột nẩy.

Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Từ ngày chủ nhật nàng từ trên ngựa ngã xuống, hắn đã cho rằng lúc này nàng hẳn là phải ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng mới đúng chứ, nhưng mà nàng lại xuất hiện ở nơi này uống rượu một mình.

Nàng thoạt nhìn như đang có tâm sự.

Cơ hồ như không do dự cái gì, hắn thẳng tiến đến chỗ An Thái Trí, rồi tùy ý ngồi xuống bên cạnh nàng.

An Thái Trí nhìn hắn một cái, ngay cả một câu khách sáo bình thường đều không có, trực tiếp nói với người pha rượu, “Cho Niếp tổng tài một ly Chopin Vodka, cũng cho tôi thêm một ly nữa.”

Niep Thiều Ứng nhìn nàng. “Em làm sao vậy?” Nàng tựa hồ như rất buồn khổ.

“Nói cho anh biết cũng không sao, tôi hôm nay gặp được vị hôn phu tiền nhiệm cùng với lão bà của hân.” Nàng lại uống ngụm rượu. “Bọn họ thoát nhìn thật là hạnh phúc, mà tôi... tôi lại có thể ghen tỵ với bọn họ...” Nàng cười khổ một cái, lắc lắc đầu. “Đến tột cùng thì tôi bị làm sao vậy?”

Niep Thiều ứng nhếch mi.

Nguyên lai lại là một chuyện đơn giản như vậy.

Hầu hết mọi người, sau khi chia tay cũng chỉ có thể làm kẻ thù của nhau, nếu như nói, nàng còn hận người nam nhân kia, thì điều đó đại biểu cho, nàng có thể còn yêu người nam nhân kia.

Là dạng nam nhân gì mà có thể làm cho nàng vừa yêu vừa hận?

Sắc mặt của hân lại lãnh đạm thêm. “Qua ngày hôm nay đi, em có thể làm như chưa từng gặp qua bọn họ.”

Xem nàng vì nam nhân khác mà buồn, cảm giác này thật không thoải mái, mà nàng lại đối với cái loại này lại có thái độ dài dằng dặc cũng làm cho hân rất buồn bực.

Chia tay thì chia tay đi, làm gì còn vì gia đình của người mà cảm thấy không hạnh phúc đây? Đây quả thực là để tâm vào chuyện vặt vãnh, hân thật sự không thể gật bừa được.

“Làm như không gặp bọn họ sao?” Nước mắt của nàng ở trong vầng mắt đảo quanh, nàng chưa sót nói: “Tôi cũng hi vọng là như vậy, nhưng mà, tôi không biết rằng mình còn để ý bọn họ như vậy...”

Cảm giác đau đớn kia vẫn còn khắc sâu, nàng hân là hào phóng bước chân đi đến chỗ bọn hân ân cần thăm hỏi mới đúng, nàng có thể lại chạy ra ngoài.

“Em căn bản không cần phải để ý đến bọn họ, các em đã không hề có liên hệ gì.” Thanh âm của hân cực kỳ bình tĩnh.

Đương nhiên, cái này cũng không liên quan tới chuyện của hân, cho nên hân mới có thể rất tỉnh táo.

Còn có, hân hi vọng tâm của nữ nhân này không có nam nhân khác tồn tại.

“Tôi cũng không muốn để ý đến a,” nàng hạ ánh mắt xuống, đem cái chén thủy tinh lên, thanh âm khàn khàn. “Từ trước, chúng ta thường là như hình với bóng, anh ta là người mà tôi yêu nhất, còn cô ta là bạn thân nhất của tôi, có thể ở sau lưng tôi lại cùng ở một chỗ với nhau...”

Nàng lại hít hít cái mũi. Nhớ lại những dao găm tàn khốc, nhiều đêm không ngủ, lại bởi vì nhớ đến hai người bọn họ mà không thể nào ngủ say.

Đã được bốn năm rồi, sự nghiệp của nàng cũng đã thành công rồi, mà nàng cũng đã không hề không cố ý đi nghe tin tức của bọn họ.

Hoặc là nói, nàng không cố ý xem nhẹ tin tức của bọn họ.

Nàng chỉ biết về việc bọn họ kết hôn, lại không thể nghĩ được rằng, bọn họ vẫn hạnh phúc như cũ.

Năm đó, sau khi từ miệng tên phóng viên Bát Quái kia biết được quan hệ mờ ám của bọn họ, nàng chủ động liên lạc với Ngôn Kỳ Hiên, mở miệng cùng hân nói chia tay.

Nàng nói lý do cho Ngôn Kỳ Hiên, ngay cả nàng cũng cảm thấy buồn cười.

Nàng nói, nàng cần chuyên tâm kinh doanh sự nghiệp mà phụ thân mới giao cho nàng, cũng bày tỏ một chút tình cảm với hân trong một giai đoạn dài.

Mà hân, tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng mà vẫn vui vẻ đồng ý yêu cầu chia tay của nàng.

Nàng luôn luôn mạnh mẽ, ngay trên mặt tình cảm nam nữ, cũng không muốn nhận thua, biết rõ rằng làm như vậy là sẽ vĩnh viễn mất đi hân, nàng vẫn lựa chọn thà rằng giữ lại tự ái của chính mình.

Niep Thiều Ứng ngăn người. “Em nói là, vị hôn phu cùng bạn tốt của em phản bội em sao?”

“Đúng a, tôi thật sự ngu ngốc, không phải sao?” Lại cười, nàng chán ghét cái loại cười nhu tình cùng đau lòng này.

Niếp Thiếu Ứng cũng sợ một chút rồi hồi phục lại tinh thần. “Em quả thật không đủ thông minh.”

Lúc trước từng cho là cảm xúc sẽ nhanh tan, nguyên lai là nàng đã chịu loại đả kích này, chẳng trách nàng không thể lấy tâm tình bình tĩnh để đối đãi với tình nhân tiền nhiệm của mình.

“Tôi cảm thấy được rằng tôi thật là ngu, chứng kiến bộ dạng hạnh phúc, thế mà tôi lại như vậy.” Nàng chưa sót uống một ngụm rượu thật lớn, trong lòng nảy lên một cỗ cảm xúc khó có thể hình dung được. “Tôi đã bắt đầu từ ngày bọn họ kết hôn, tôi sẽ nguyên rửa có một ngày kia bọn họ sẽ ly hôn, có thể là bọn hắn không những không ly hôn, hiện tại người đàn bà kia còn mang thai nữa, đối với tôi thật sự là một chàm chọc lớn!”

“Áo Lý Ni đã từng nói qua một câu, cuộc sống của con người giống như một sân khấu, còn không bằng nói như rằng thi đấu” Đôi mắt đen của hắn dừng ở trên gương mặt thống khổ của nàng. “Biết lời này có ý tứ gì sao? Cho dù em có thua, nhưng em cũng có thể thắng trở lại.”

Chuyên chú nghe xong, nàng nhẹ nhàng giơ đôi mắt lên, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Anh nói rất có đạo lý.” Nàng nâng chén. “Mời anh!”

Nàng cũng từng an ủi qua chính mình như vậy, nhưng mà bốn năm nay, nàng chăm chỉ làm việc, cũng sợ hãi việc sẽ bị tổn thương, bởi vậy ở trên tình trường, nàng không có cơ hội để thắng trở lại.

“Cũng kính em.” Hắn chạm cốc với nàng, uốn cạp luôn chén rượu.

Cồn là khoảng cách gần hơn các khoảng cách khác, sau khi uống vô số chén rượu, bọn hắn đã nhận ra rằng là bạn tốt cả đời, vào nam ra bắc, không có chỗ nào không nói chuyện cả.

“Anh nói, anh mà càng tức giận thì sẽ chảy nước mắt sao?” nàng cười đến khom người xuống, không thể tin được cái lỗ tai nghe được việc vợ vẫn này.

“Một chút cũng không sai.” Hắn đứng đắn gật đầu.

“Điều này làm sao có thể được?” Nàng nhin cười không được, trực giác bảo rằng hắn nhất định là đang đùa giỡn nàng.

Bất quá cũng không sao cả, người nam nhân này nói chuyện rất vui vẻ, rất có khiếu hài hước, nói đến đầm rồng hang hổ để có thể chọc vui nàng, nàng hi vọng cả đêm cũng có thể cùng hắn vui ở cùng một chỗ.

“Em không tin sao?” Niest Thiếu Ứng nhếch nhếch mi.

“Đương nhiên kkkhoong tin rồi.” Nàng luôn luôn cười luôn luôn cười, cười đến híp mắt lại, cười đến mức quên nam nữ khác biệt, nàng tối gần mặt hắn thô lỗ nói: “trừ phi anh chứng minh cho tôi xem.”

“Hương thơm trên người nàng phảng phất qua khuôn mặt của hắn, tim của hắn nóng lên, rất muốn đem về say rượu chân thành này của nàng kéo vào trong lòng.

“Em say rồi, để tôi đưa em trở về.” Hắn trả nợ, nâng thân hình mềm nhũn của nàng dậy, nàng cũng đã uống nhiều lắm.

Nhanh chóng đưa nàng về chính là phương pháp đoạn tuyệt niệm của hắn tốt nhất, nếu không tiếp tục uống hết như vậy, kết quả nhất định là hắn sẽ mạo phạm nàng.

“Tôi không trở về đâu.” Nàng cười tươi chân thành, vẻ say sượng lắc lắc đầu. “Bà nội tôi sẽ lo lắng cho tôi.”

Hắn nhú nhú mi. “Vậy em muốn đi đâu?”

Để một mình nàng ngồi ở nơi này sao?

Không được, hắn sẽ lo lắng.

Nàng chỉ chỉ mặt trên, hướng về hắn nở ra một nụ cười mê hoặc người.

“Anh giúp tôi thuê một gian phòng đi, tôi đi nghỉ ngơi trước, ngày mai... nắc ” bộ dạng say rượu của nàng thật bất nhã. “Chính tôi sẽ trở về.”

Hắn biết nàng nói.

Lầu sáu của câu lạc bộ Quốc tế là một khách sạn cao cấp, giá cả sang quý, nhưng mà gác cổng nghiêm ngặt, nàng ở bên này nghỉ ngơi so với khách sạn bên ngoài an toàn hơn.

“Được, tôi đưa em đến phòng nghỉ ngơi.”

Hắn đồng ý với đề nghị của nàng, đây là phương pháp tốt nhất làm hắn yên tâm.

Kỳ quái chính là, cho đến khi bọn hắn rời khỏi quán bar, cũng không thấy Niếp Thiếu Long xuất hiện, mà Niếp Thiếu Ứng, chỉ lo cho giai nhân xinh đẹp, đương nhiên cũng đã quên đi hẹn ước cùng huynh đệ.

Từ một chỗ khác của quán bar, Niếp Thiếu Long mang theo ý cười nhìn huynh trưởng giúp An Thái Trí rời đi, hắn đã có thể xem được đêm nay hai người sẽ phát sinh chuyện tuyệt vời gì đó.

Đây chính là kết quả hoàn mỹ nhất.

Nếu như hai người bọn họ có thể nở hoa kết trái, như vậy, hắn có thể mỗi ngày thoải mái trở về để thưởng thức bữa tối mỹ vị của Niếp mụ rồi, mà không cần tiếp tục da đầu run lên nghe ông nội bức hôn.

Niếp Thiếu Ứng đem An Thái Trí đi lại cũng không xong nằm vào trong phòng lịch sự tao nhã ở trên tầng mười.

Phòng rất được, đã tràn ngập phong cách Châu Âu, vách tường màu lam nhạt lộ ra phong cảnh của bức tranh, đèn dùng chất liệu gỗ màu trắng tỏa ra ánh sáng mờ mờ, trong cái bình hoa bằng thạch anh còn cắm một bông hoa hồng trắng lịch sự tao nhã cắm ở đấy.

“Em nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tâm mắt của hắn vẫn dừng ở trên mặt nàng, hắn biết mình cũng không muốn đi, nhưng mà không tìm thấy lý do để ở lại.

Nàng mở bao da ra. “Phòng này bao nhiêu tiền? Tôi trả cho anh...”

Hắn đèn xuống bàn tay mềm đang tìm bao da của nàng. “Không cần!”

Tiếp xúc gần gũi như thế làm cho hắn nổi lên một sự thay đổi hóa học, hắn cũng không có buông tay nàng ra.

Đối với hành động quá mức của hắn, nàng chỉ là ngây ngốc sửng sốt, còn không kịp có bất kỳ phản ứng nào, hắn đã đem nàng kéo vào trong lòng.

Nàng trong trận mê loạn nhìn ra trong đồng tử của hắn toát ra chút lửa, trong lòng có chút hiểu được rằng kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong nháy mắt Niếp Thiếu Ứng cũng không nháy mắt nhìn lên nàng. “Tôi muốn lưu lại.”

Lòng của nàng áy náy nhảy dựng, mê loạn mà hôn mê nhìn hắn.

Mặt của nàng đã nóng càng thêm nóng, một câu cũng không nói nên lời.

Hắn cúi đầu hôn lên môi thơm của nàng, lực hấp dẫn cường đại này hấp dẫn hắn cả đêm, hiện tại rốt cục đã đạt được ước muốn, chân chính được hôn mùi vị của nàng so với suy nghĩ của hắn còn được hơn... Nàng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, ở trước chóp mũi của nàng có hơi thở cường tráng rực rỡ của hắn, nàng cảm thấy lòng không đậu quay về ôm lấy cái lưng cường tráng của hắn.

Đã bao lâu rồi không có một nam nhân như vậy ôm nàng.

Nàng đã bao nhiêu lâu không có hưởng thụ mùi vị của nụ hôn nồng nhiệt tốt đẹp?

Nàng ngửa đầu đáp lại nụ hôn của hắn, cái lưỡi dính hương của nàng lập tức linh hoạt thăm dò vào trong miệng của hắn, ở giữa sự mê hoặc thân thiết với nhau, cái ván cửa ở phía sau lưng bọn họ đóng lại.

Hắn vội vàng cởi cái áo khoác âu phục của mình, một phen ôm lấy nàng đi đến giường lớn, môi của bọn hắn vẫn nhiệt liệt quấn lấy nhau như cũ.

Nụ hôn của hắn theo môi của nàng đi xuống, hắn đưa tay cởi bỏ nút thắt của cái áo sơ mi.

Cùng lúc, áo sơ mi cùng cái váy của nàng đã bị hắn bỏ ra khỏi người, xúc động của hắn đã đạt tới đỉnh của mãnh liệt, hắn nhất định phải tìm một cửa vào để phát tiết!

Đói khát cùng nhiệt tình giống như lửa thối quét vào bọn họ, không chỉ hắn vội vàng cởi quần áo trên người nàng, nàng cũng như vậy vội vàng cởi cà vạt cùng với áo của hắn, khát vọng da thịt chạm vào nhau.

Sau một trận rối ren, bọn họ rốt cục như ý nguyện cùng nhau lỏa thể, hắn ôm lấy thân mình bóng loáng mềm nhỏ của nàng, cảm thấy được kích thích mà trước nay chưa từng có... Hắn lại nhịn không được hôn nàng.

Hắn mạnh mẽ đem hơi thở đẩy vào trong môi của nàng, thân hình to lớn của hắn dán lên trên nàng, rốt cục cũng không thể nhịn được nữa mà tiến vào trong thân thể của nàng, ở trong luật định nguyên thủy, hơi thở nồng nhiệt thở ra.

Hắn cắn môi cánh hoa của nàng, nàng từ từ nhắm hai mắt lại thừa nhận sự tấn công của hắn, khi thân thể của hắn ở trong nàng, thỉnh thoảng mà phát ra những âm thanh vô lực mà yêu kiều.

Mà vào một thời khắc cực hạn này, thân thể mềm mại của nàng giống như bị điện giật mà run không thôi, hắn ra sức tăng nhanh, sau một tiếng thở gấp lớn, cuối cùng cũng có được sự thỏa mãn.

Sau đó, hắn ôm lấy thân thể nàng từ phía sau, một bàn tay như muốn thỏa mong ước lại đặt lên trước ngực mềm mại của nàng, đôi chân giữ lấy các đường cong của nàng, hắn thỏa mãn ngủ thật say, mà nàng cũng rất mệt mỏi nên ngủ say.

Trong căn phòng lịch sự tao nhã, tràn đầy hương vị hoa hồng cùng với dư âm của phóng túng...

6. Chương 6

An Thái Trị bị tiếng chuông điện thoại quen thuộc đánh thức, nàng mở con mắt nhập nhèm, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa rõ mình đang ở nơi nào.

Cho đến khi thấy được đại nam nhân đang ngủ ở bên cạnh nàng kia, những chuyện phát sinh đêm qua trong nháy mắt đã truyền lại vào trong não của nàng.

“Trời ạ...” Nàng hít một hơi thật sâu, tay của Niếp Thiếu Ưng còn ôm eo của nàng, mà nàng, không cần vén chăn lên cũng biết, đương nhiên là trần như nhộng.

Quần áo của nàng cùng với hắn toàn bộ đã bị tán lạc trên thảm sàn, ví của nàng đã dừng ở một góc trên sofa rồi, mà chuông điện thoại là từ trong ví của nàng mà truyền đến.

Một bức màn thật dày làm cách trở với ánh sáng bên ngoài, nàng không biết bây giờ là lúc nào, nhưng mà vì say rượu mà làm cho nàng có chút đau đầu.

Đến tột cùng nàng đã uống hết bao nhiêu rượu?

Nàng như thế nào sẽ ước chừng cùng Niếp Thiếu Ưng uống rượu đây?

Tuy rằng ngày đó ở trong phòng bệnh của câu lạc bộ Mặc Lâm, hắn có cho nàng danh thiếp của hắn, nhưng mà nàng căn bản không hề lôi tấm danh thiếp đó ra sử dụng mà, tại sao lại tìm hắn để uống rượu đây?

Nàng thì thảo tự nói lắc đầu, đây thật sự là điều không thể tưởng tượng... “Điện thoại của em đang kêu kìa.”

Tiếng nói của hắn dọa nàng nhảy dựng lên.

Nàng cảm giác được mặt của nàng đỏ bừng.

Nàng đều chưa hề làm rõ ràng, hắn đã tỉnh rồi, nàng sẽ đối mặt với hắn như nào mới được đây?

“Ồn ào đến anh sao?” Ánh mắt của nàng nhìn lên trần nhà, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, thần kinh căng thẳng.

Tay hắn khẽ vuốt má của nàng, còn ôn tồn vuốt ve môi của nàng. “Không sao, dù sao anh cũng ngủ đủ rồi.”

Tiếng khàn khàn của hắn vang gần lên bên tai của nàng, chân của hắn thoải mái gác lên nàng, cả người nàng liền uốn tại trong cổ của hắn, hắn thích loại cảm giác giữ lấy này, mà nàng... thì không có thói quen.

Đêm qua nàng đối với hắn quả thực là cũng có tình cảm.

Nhưng mà cái loại tình cảm này chỉ là một loại tình cảm mãnh liệt ngăn ngủi, hơn nữa còn do cơn thúc giục, cùng một nam nhân không có tình cảm dây dưa trên giường, đối với nàng mà nói là lần đầu tiên.

Trước có tình, lại có yêu, thứ tự phải như vậy chứ?

Nam nhân duy nhất nàng từng có là người đã phụ bạc nàng Ngôn Kỳ Hiên, bọn họ là sau nửa năm kết giao mới có quan hệ thân mật, lấy kết hôn là điều kiện đầu tiên để có thể kết giao.

Mà nàng cùng Niếp Thiếu Ứng...

Nghiêm khắc mà nói, cái gì cũng không phải.

Là nàng nhất thời bị cơn làm cho văng đầu, mới có thể phóng túng thân thể của mình, cùng hắn hưởng thụ cá nước thân mật, nhưng mà cái loại cảm giác này cũng hư không, nàng đối với hắn một chút tình yêu đều không có.

“An tổng tài ” Hắn hài hước gọi nàng. “Em đang suy nghĩ gì đó?”

Hắn xoay người chiếm hữu nàng, ở trong biểu tình kinh ngạc của nàng, cái lưới trơn nóng của hắn thắm dò vào trong môi của nàng, hưởng thụ sự ngọt ngào của môi nàng, bàn tay to thì bừa bãi hợp tại ở hai vú của nàng, ở dưới bụng lại bắt đầu có cảm giác.

Hắn thật là một cao thủ hôn môi... Nàng nhẹ kêu một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Trải qua đêm qua, nàng mới phát hiện được mình có năng lực làm nữ nhân hào phóng.

Ví dụ như hiện tại, nàng rõ ràng sẽ không yêu Niếp Thiếu Ứng, nhưng mà hơi thở cùng với khí lực nam giới của hắn lại mê hoặc nàng, còn có trong phòng tràn ngập mùi hương hoa, tất cả những chuyện này làm nàng không tự chủ được mà tiếp nhận sự chiếm lĩnh của hắn.

Nếu như là đã xảy ra, có một lần rồi thì có lần thứ hai căn bản sẽ không có gì khác nhau.

Nàng biết đối với người hiện đại mà nói, trước tình sau yêu là chuyện thực bình thường, hoặc là nàng nên vứt đi cái kiểu nhớ nhung cũ kỹ kia, hưởng thụ một chút phong trào hiện đại... Loại ý nghĩ này một khi đã hình thành ở trong đầu của nàng, biểu hiện của nàng liền càng thêm phóng khoáng.

Nàng phối hợp với sự tiến công của hắn, có khi cũng áp dụng chủ động, khi biểu tình của hắn thoải mái, thì biểu hiện của nàng cũng thoải mái không kém, đây là một tình ái hoàn mỹ, hai người đều ở trong lúc thờ dốc mà chiếm được sự thỏa mãn.

“Tôi đi tắm đây!”

Nàng trong khi đang mờ mịt đắm đuối đứng dậy, nếu như lại tiếp tục cùng hắn ở trên giường triền miên, không biết nàng lại làm ra cái việc gì đó điên cuồng nữa.

Ánh mắt của hắn đuổi theo nàng, xem nàng làm điều thừa dưng chặn quán quanh thân thể, đôi môi bắt giác nở một nụ cười.

Đối với thân thể lẫn nhau, bọn hắn đều không còn xa lạ gì, có cần phải cố che giấu sao?

Có thể thấy được rằng, tuy rằng vừa rồi nàng mới thực cuồng dã, nhưng mà trong nội tâm vẫn là bảo thủ.

“Chờ một chút, chúng ta cùng nhau tắm.” Hắn cũng xoay người ngồi dậy, đáy mắt vẫn là ý cười dào dạt như trước.

Tuy rằng nàng chưa chắc là sẽ đồng ý, nhưng mà hắn vẫn muốn thử xem.

Nghe vậy, An Thái Trí trừng to mắt nhìn hắn.

Đây là nói giỡn đúng không?

Đời này nàng còn chưa có cùng một năm nhân nào cùng tắm rửa, huống hồ tắm rửa là chuyện riêng tư, như thế nào có thể cùng người khác làm cùng nhau được đây?

Đang muốn cự tuyệt hẳn thì điện thoại di động của nàng lại vang lên.

“Thật xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại trước!”

Tìm được cái cớ, nàng vội vàng lê thân đi ra cái xô pha, rất nhanh lấy ra được cái điện thoại ở trong ví, chỉ là nhìn thấy thời gian ở trên chiếc điện thoại di động, nàng thiếu chút nữa là té xỉu luôn.

“Là tôi!” Nàng lập tức nhắc máy nghe điện thoại.

Ông trời! Đã đến mười một giờ rồi! Nàng đến tốt cùng là đang làm cái quỷ gì vậy?

“Ngài đang ở nơi nào?” Lý Tư nhẹ nhàng thờ ra, tìm cả một buổi sáng không thấy người lãnh đạo trực tiếp, hẳn gấp đến độ thiếu chút nữa là đi báo cảnh sát.

Ngày hôm qua sau khi cấp trên ra ngoài đi dạo một lúc sau liền không thấy đâu, cho đến khi tan tầm cũng không có về công ty, buổi sáng hẳn đến An gia hỏi quản gia, thì được biết rồi hôm qua nàng còn chưa có trở về nhà nữa, hẳn thật sự là vội muốn chết luôn.

“Hội nghị sao rồi? Tiến hành như thế nào rồi?”

Nàng đương nhiên không hề trả lời câu hỏi của Lý Tư, cùng một người nam nhân qua đêm đến nỗi làm chậm trễ công việc, như thế sao nàng dám nhìn ánh sáng.

“Tổng giám đốc Phương đã thay ngài chủ trì hội nghị, trước mắt mới chỉ coi như tiến hành thuận lời mà thôi.” Lý Tư báo cáo xong, vẫn không nhịn được mà hỏi lần thứ hai: “Ngài đang ở nơi nào?”

“Tôi lập tức trở về đây.” Nàng nghe qua vấn đề của hắn, chỉ thị luôn: “Câu nói cho tổng giám đốc Phương, cái hội nghị này không thành công, thì hẳn cũng lo cho chức vụ của mình đi, cần chính hắn cố gắng lo liệu, chủ trì tốt cho tôi, không cần một cái kết quả không ra gì đưa cho ta nhìn.”

An Thái Trí cúp điện thoại, phát hiện Niếp Thiếu Ứng đang ngồi ở mép giường lấy biểu tình thích thú nhìn nàng.

“Có gì không đúng sao?” Nàng không tự giác được lấy điện thoại thả vào trong ví.

“Không có.” Hắn đứng dậy, cố gắng đưa tay ra nắm bóp thân thể mệt mỏi, hào phóng cho nàng xem thân thể trần truồng của hắn, đôi môi vẫn mang theo ý cười thỏa mãn. “Đi thôi, chúng ta cùng nhau tắm.”

Phong cách làm việc của nàng thật sự là rất giống hắn, ngay cả giọng điệu nghiêm khắc đối với cấp dưới cũng giống hệt, vừa mới cái loại nói này, trăm phần trăm, tựa như từ trong miệng của hắn nói ra.

Hắn nhịn không được mà nghĩ, nếu như nữ nhân này có thể trở thành bạn đời của hắn, điều này sẽ là một việc rất kỳ diệu.

Ngẫm lại, không cần vì một tiểu nữ nhân yêu mến bám dính mà buồn bực, không cần phải tốn thời gian cùng một nữ nhân ngắm trắng nữa, bọn hắn có thể cùng nhau thâu đêm suốt đêm vì công việc điều này hoàn toàn phù hợp với lý tưởng của hắn.

“Không!” Nàng biến sắc, vội vàng thoái thác. “Hai người cùng nhau tắm thì quá chậm, tôi còn muốn về công ty, chính mình tắm là được rồi!”

Nàng giống như mất mạng mà chạy vào trong phòng tắm, rất nhanh đã truyền ra tiếng nước.

^ _____ ^

“Ưng thiếu, Kha Đồng đã hỏi ngài đối với kế hoạch năm tỷ đồng với “tập đoàn Khải Hàng” khu hai nghìn thố địa kia có ý kiến gì không?”

Thân là thư ký tổng tài Phương Huân Hà, thấp giọng để nói với người lãnh đạo trực tiếp, nàng cảm thấy thủ trưởng hôm nay tựa hồ như không có mang theo linh hồn đi cùng.

Niép Thiểu Ứng phục hồi lại tinh thần, qua loa trả lời đối với vấn đề Kha Đồng kia.

Đối với tập đoàn đối thủ mà tiêu hai ngàn đất, việc này đối với hắn cho đến bây giờ đều không có bất kỳ cái nhìn nào.

Mấy ngày hôm nay, một hình bóng xinh đẹp thường thoáng xuất hiện ở trong lòng hắn lưu luyến không đi, hơn nữa vào ban đêm, khi mà một mình hắn nằm ở trên giường, liền đặc biệt nhớ lại thân thể mềm mại động lòng người của An Thái Trí.

Khi hắn cảm thấy nhớ nàng cũng chính hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Buổi tối tốt đẹp hôm đó lưu luyến trong đầu của hắn không đi, hắn thậm chí không để ý tốn thời gian để cùng nàng thưởng thức bữa tối dưới ánh nến, mà sẽ không coi đó là một loại lãng phí nghiêm trọng.

Nhưng mà, kia tựa hồ như chỉ là một ý tưởng của hắn, hắn từng đi tìm nàng, nhưng mà phụ tá của nàng đã nói: nàng cùng thư kí đến Las Vegas để làm công việc rồi.

Nàng là vì trốn tránh hắn mới đi xa như vậy sao?

Chỉ mong đây chỉ là suy nghĩ miên man của bản thân hắn, hắn tin tưởng chuyện đêm đó mặc dù phát sinh là chuyện ngoài ý muốn, nhưng tuyệt đối là lưỡng tình tương duyệt. (miu: hai bên đều tự nguyện)

“Lão đại, nếu như mà muốn ở trong này phá đầu, thì không bằng đi sân bay đón máy bay, cho nàng một sự vui mừng đi.”

Nhìn ra được suy nghĩ ở trong lòng huynh trưởng, Niép Thiểu Hổ cùng hắn đi đến một party liền cầm chén rượu đổ đi tới, thần nhiên cho hắn một đề nghị đúng trọng tâm.

Hắn bình thường không thích nói nhiều, nội tâm chỉ là một con hổ giấy thẹn thùng, nhưng diễn cảm thì lại lạnh lùng. Hắn có thói quen dùng tàn khốc để che dấu bản tính thẹn thùng của chính mình.

“Rất thô bỉ a.” Niép Thiểu Ứng nhăn nhăn mi, đối với khả năng của lão tam là có thể nhìn thấu lòng người, hắn sớm đã nhìn quen sẽ không trách.

Hiện tại việc của hắn cùng An Thái Trí, trải qua sự tuyên truyền mạnh mẽ của lão tứ Niép Thiểu Long, mà trừ bỏ ông nội, huynh đệ trong nhà đều biết hết rồi.

Xem, đây chính là chỗ phiền phức của khả năng đặc biệt của bốn anh em bọn họ, trong lòng đang suy nghĩ cái gì, muốn làm cái gì, mà làm cái gì cũng đều bị trêu chọc, một chút riêng tư cũng không có.

Nhưng thật ra ở trong quán rượu ngày đó, lão tứ phi thường đã đạt đến một trình độ nào đó, cái con mắt tinh quái kia biết trước được hắn cùng An Thái Trí sẽ phát sinh ra sự việc nào đó nên đã thức thời tránh được, coi như tiểu tử đó thông minh.

“Anh có thể đi mua một bó hoa hồng để đến sân bay đón người.” Niép Thiểu Hổ nói tiếp.

Hắn không cần nghĩ cũng biết, lão đại đối với việc theo đuổi nữ nhân hoàn toàn không có kinh nghiệm, nếu như hắn chịu đi sân bay, nhất định là một động tác theo mệnh lệnh, ngay cả thức đi mua hoa cũng sẽ không đi mua.

“Quá cũ rồi?”

Niép Thiểu Ứng nghĩ đến bộ dạng mình mang theo hoa đến sân bay... Thật là một con lừa.

Làm sao mà lão tam lại không có một chủ ý nào tốt hơn đây?

An Thái Trí sẽ thích có người đi sân bay đón nàng sao?

Nàng cũng sẽ thích hoa hồng sao?

Nàng cũng không phải là một nữ nhân bình... Ân, có lẽ là hắn nên đi hỏi người ý kiến của lão nhị là lão luyện trong tình trường đi, chắc hắn là tương đối chính xác.

“Phiền cho tôi thêm một ly rượu vang.”

Ở trong khoang hạng nhất của chuyến máy bay từ Las Vegas bay trở về Đài Loan, An Thái Trí trần trọc khó có thể ngủ say, dứt khoát bảo tiếp viên hàng không cho nàng ly rượu, để ngủ ngon.

Mấy ngày nay nàng ở Las Vegas làm việc vì tập đoàn An Thị như một con ngựa không có dùi, dù là như thế nào, sau khi ban đêm một mình trở lại khách sạn ngủ, mỗi ngày nàng đều nhớ đến Niếp Thiếu Ứng.

Nam nhân thứ hai trong cuộc sống của nàng...

Nàng vẫn cho rằng mình sẽ không có được một cái ôm ấm áp của một nam nhân, nàng cũng luôn luôn làm việc mệt mỏi, không cố ý để cho chính mình rơi vào trong lưới tình.

Nhưng mà, khi tình yêu đến, nàng thật sự sẽ ngăn cản được sao?

Nhớ tới khuôn mặt thô lỗ của Niếp Thiếu Ứng thì nàng lại có thể mỉm cười.

Nhớ tới cái thân hình nam giới cao lớn cuồn cuộn đã cùng âu yếm, cả người nàng còn có thể cảm thấy một luồng điện chạy qua làm tê dại run rẩy, tim đập không tự chủ được mà tăng tốc.

Nàng không biết mình định cho Niếp Thiếu Ứng là cái gì.

Hắn không phải là đối tượng của tình một đêm sao?

Đêm đó, nàng mang theo hơn tám phần say rượu cùng với hai phần thanh tỉnh mà cùng hắn phát sinh quan hệ.

Sáng sớm hôm sau, nàng rõ ràng tỉnh rượu, lại mang theo tám phần phóng túng cùng hai phần tham hoan cùng hắn làm tình.

Nàng không bình chính là là bị làm sao nữa, nàng luôn luôn kiểm chế bản thân mình cực nghiêm, lại cùng Niếp Thiếu Ứng châm thuốc súng.

Về sau bọn họ còn phải gặp mặt ở trên thương trường, hơn nữa đối với việc hợp sức cùng với ngài Eric cùng với tập đoàn Nhã Trì, bọn hắn chỉ có thể là kẻ thù, chứ tuyệt không thể là tình nhân được!

Nàng thật sự không rõ a, như thế nào cũng không nghĩ tới hai người lại có quan hệ phức tạp đây?

Nhưng mà, cảm giác đêm hôm đó ở trong ngực của hắn thật sự là tốt lắm, tình cảm mãnh liệt như lửa rừng đã bức ra dục niệm mà nàng áp xuống hồi lâu, ở dưới người của hắn, nàng không còn là nữ cường nhân, nàng chỉ là nữ nhân mà thôi!

“Ngài không ngủ được sao?”

Bởi vì nàng lẩn lộn khó ngủ, nên Lý Tư ở bên cạnh nàng cũng bị thức tỉnh.

“Ồn ào đến cậu sao?” An Thái Trí bỗng nhiên từ trong suy nghĩ mà hoàn hồn, khóe môi nhếch lên một chút rồi giải thích: “Tôi giống như là trời sinh số mệnh vất vả, dường như thích hợp với làm việc, không thích hợp với nghỉ ngơi.”

“Ồn ào đến cậu sao?” An Thái Trí bỗng nhiên từ trong suy nghĩ mà hoàn hồn, khóe môi nhếch lên một chút rồi giải thích: “Tôi giống như là trời sinh số mệnh vất vả, dường như thích hợp với làm việc, không thích hợp với nghỉ ngơi.”

Trong việc này một chút thu hoạch của hắn đều không có.

Nàng vẫn như thường ngày mà bán mạng, đem buổi lễ khai mạc làm cho sinh động, ngay cả một chút thần thái mệt mỏi hay tinh mịch đều không có hiện ra, làm cho hắn không thể nào thừa dịp trống mà đi vào.

“Cậu cũng biết được lễ khai mạc của chúng ta thật độc đáo sao?” Nàng đặc ý nhếch miệng lên mỉm cười. “Mỗi người ở Dương Quỷ này đều vì sự phô trương của chúng ta mà trộn mắt há hốc mồm, biết không? Ngay cả tên tổng tài tóc vàng của cửa hàng Kim Ngân Đảo đến tham gia tiệc rượu của chúng ta đều khách khí hỏi tôi có ý muốn hợp tác cùng bọn họ không a.”

Lý Tư ở trong ủ rũ mà bật cười.

Trong lòng của nữ nhân này chỉ có công tác, căn bản không nghe ra ý tức của hắn.

Được rồi, để cho nàng tận tình làm việc đi, hắn sẽ luôn luôn bảo vệ nàng, cũng sẽ dùng sự chuyên nghiệp của hắn giúp đỡ cho nàng một tay.

Hắn bảo với tiếp viên hàng không cũng cho hắn một ly rượu vang.

“Tổng tài,” Lý Tư nâng chén rượu lên, con người đen chừa đầy ẩn ý dừng ở nàng. “Kính ngài ” người tôi yêu, nguyện hết lòng vì người... “Kính khách sạn An Thị ở Las Vegas!” An Thái Trí hồn nhiên chưa quan sát đến biểu hiện của chính hắn, đôi môi đỏ mọng của nàng nở một nụ cười hăng hái, cùng hắn chạm cốc.

7. Chương 7

Có chút ngu ngốc, nhưng đúng là hắn đã đến đây.

Công chính đứng ở trong đại sảnh của sân bay đón máy bay, Niếp Thiếu Ứng một thân âu phục có nhãn hiệu nổi tiếng, tay đang cầm một bó hoa hồng nhập khẩu, hắn cao tận một mét tám, ở giữa đám đông đón máy bay thật sự là hạc trong bầy gà.

Lão tam mà chứng kiến được bộ dạng này của hắn chắc chắn sẽ cười đến chết, ngày đó ở trong tiệc tối nói chuyện với nhau thì rõ ràng bộ dạng của hắn là đánh chết cũng không làm, hắn sẽ không mang hoa đến sân bay đón người, nhưng mà giấy dựa hồi lâu, hắn vẫn đến đây.

Bởi vì hắn đã hỏi qua ý kiến của người có kinh nghiệm rồi, lại có thể bảo hắn mang hoa hồng tới đón người.

Hắn khuất phục, cho nên hắn mới đến đây, dùng đến một bộ dạng cũ kĩ.

Nhìn vào thời gian, 11h... Chuyến bay của nàng hắn là đã hạ xuống rồi.

Đầu óc của hắn hiện lên thần thái tự tại của An Thái Trí trong đêm đó ở bên suối phun Niếp gia, còn có hai gò má đỏ ửng khi mà tình cảm trên giường mãnh liệt đi qua.

Đối với một nữ nhân đã lên giường cùng với hắn, hắn không thể không xem ra gì.

Hơn nữa nàng lại là An Thái Trí, nguyên bản là người phụ nữ trong lòng của hắn.

Điều này làm cho hắn cảm giác được, sau khi hai người có quan hệ thân mật chệch đường ray, nếu như đối với nàng không đủ thận trọng, hắn sẽ bị nàng cho thành một nam nhân không chịu trách nhiệm.

Bởi vậy tư tưởng liền được thả thông, hắn không nên bị động.

Còn nữa, hắn không thể phủ nhận cái cảm giác thỉnh thoảng hiện lên này, cái cảm giác muốn gặp nàng.

Còn nữa, hắn không thể phủ nhận cái cảm giác thỉnh thoảng hiện lên này, cái cảm giác muốn gặp nàng.

Nhưng mà hắn không hề nắm chắc, khi mà nàng nhìn thấy hắn thì sẽ có phản ứng gì đây?

Dù sao ngày đó sau khi hắn đi tắm rửa, nàng lại có thể cách ván cửa để nói tiếng chào qua loa với hắn rồi đi, làm hắn cảm giác giống như không thoải mái.

Cùng ngày hắn nguyện đi ăn trưa cùng với nàng, sau đó đưa nàng về công ty, hết thấy các kế hoạch đều bị nàng làm rối.

Ôn tồn qua đi, nàng cũng không muốn hắn sao?

Có phải chỉ có mỗi hắn đang muốn nàng không?

Trước mắt như thế, hắn còn không thể xác định, quan hệ của hai người bây giờ là một mình hắn đơn phương, hay là cả hai người đều có cảm giác với nhau... An Thái Trí mệt mỏi mỗi mỗi đi ra khỏi đại sảnh của sân bay.

Nàng cùng Lý Tư đều tự xách hành lý của mình, đã hơn 11 giờ rồi, mặc dù đã ở trên máy bay ngủ mấy giờ rồi, nhưng mà bay đường dài vẫn làm nàng mệt chết.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có người tới đón nàng, hơn nữa người kia bây giờ đối với nàng mà nói, là một nhân vật miễn cảm.

Trong lúc nàng nhìn thấy Niếp Thiểu Ứng nghiêm trang đứng ở chỗ lối ra thì trong một khoảng thời gian ngắn, nàng phản ứng không kịp, đi tới đi lại rồi cũng tạm dừng.

Trong lòng nàng rung động nhìn hấn.

Trong tay hấn đang cầm hoa hồng, thân hình cao lớn cơ hồ như lấp đầy lối ra, âu phục rất đẹp, là một kiểu dáng mà nàng mới xem qua trong một quyển tạp chí, cũng đúng lúc là phong cách mà nàng thích.

Hoa là muốn tặng cho nàng sao?

Đang suy nghĩ thì ánh mắt của Niếp Thiểu Ứng cùng với nàng giao nhau, hấn tươi cười với nàng, sự tươi cười này làm cho trái tim nàng nhảy thẳng lên.

Nàng không xác định mà đi về hướng của hấn, hồn nhiên đã quên mất Lý Tư vẫn tồn tại.

Nàng không biết được trong mắt mình có bao nhiêu nhiệt liệt, nếu như trước mặt nàng có gương, nàng xác định rằng mình chắc chắn sẽ bị giật mình.

Nàng từng tự nói với chính mình, không thể có cái quan niệm bảo thủ rỗng tuếch, chuyện mà bọn họ phát sinh trong lúc đó là người tình ta nguyện, tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, hấn là có thể vì chính mình mà phụ trách.

Nhưng mà về phương diện khác, nàng lại vô pháp thuyết phục chính mình thật sự là không cần.

Nếu như hấn thực xem như chuyện đêm hôm đó thành chuyện tình một đêm, nàng sẽ cảm giác mình giống như một đứa ngốc, rồi lại phát sinh phản cảm đối với hấn.

Ngày đó nàng không chờ được hấn tắm rửa xong liền vội vàng rời đi, một mặt là công việc thật cấp, về phương diện khác là bởi vì nàng cảm thấy xấu hổ, nàng không biết phải đối mặt với hấn như thế nào.

Hai người không phải tình nhân, tình cảm mãnh liệt qua đi thì nên dùng thái độ nào để ở chung đây?

Trên công tác nàng là một nữ cường nhân, nhưng về sự việc tình một đêm này, nàng một chút kinh nghiệm đều không có, ngay cả bây giờ có nhìn thấy hấn, bọn họ còn có cảm giác ngượng ngùng.

Nàng đi về hướng Niếp Thiểu Ứng đang dùng ánh mắt nghênh đón nàng, dáng người cao gầy xinh đẹp đứng lặng ở trước người của hấn.

“Hoan nghênh em trở về.” Hấn đưa hoa hồng lên. “Công việc thuận lợi sao?”

“Cảm ơn, rất thuận lợi.”

Nàng đưa tay tiếp nhận bó hoa, nhẹ nhàng chuyển động con mắt nhìn hấn, có chút cảm giác say ngà ngà đang lên men ở trong cơ thể của nàng.

Đối với hoa, nàng cùng với những người con gái khác không khác nhau lắm, nhìn hoa hồng làm nàng lộ ra nụ cười, hoa hồng thường thường biểu đạt cho tình yêu.

Hấn tính muốn cùng nàng phát triển tình yêu nam nữ sao?

“Anh đưa em về.” Con mắt đen của hấn nhìn nàng chăm chăm, một khắc cũng không rời.

Nàng không hề nghĩ ngợi gì liền gật đầu, lúc này mới nhớ đến sự tồn tại của Lý Tư.

Nàng vừa quay người, nhìn thấy Lý Tư đang dấu diếm cảm xúc đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, nàng cười một cách thần nhiên.

“Cậu đi trước đi.”

Nàng cũng không có thói quen nói với cấp dưới về việc tư.

Nhìn Niếp Thiểu Ứng đang hơi vuốt cằm, Lý Tư nhếch môi mỉm cười, không nói hai lời liền bỏ đi.

Ngoài cửa sổ màn đêm rủ xuống, trên đường cái xe vẫn như cũ êm ái, trong xe vang lên bản nhạc lãng mạn “Seattle đêm chưa ngủ”.

Niep Thiểu Ung một tay lái xe, trong xe giờ phút này không có một tiếng động nào, hắn nắm lấy bàn tay của An Thái Trí, nàng thuận tiện dựa vào bờ vai của hắn, đôi môi đỏ mọng không tự giác mang theo mỉm cười, trong lòng dâng lên sự thỏa mãn vô hạn.

Nguyên lai là mấy ngày nay cảm giác thành tựu của nàng chiến đấu đều là giả, giờ khắc này, tâm trạng buồn bực của nàng mới có thể giải thích được.

Hắn đương nhiên không hề đưa nàng trở về nhà, mà là tới một gian phòng trong khách sạn sáu sao có bể bơi ở trong phòng.

Vừa vào cửa, hắn liền khẩn cấp ôm hôn nàng, cái miệng ướt át trần trọc đặt ở trên môi nàng, đầu lưỡi ẩm áp xông vào trong miệng nàng dây dưa.

Nàng nhiệt tình hưởng ứng ôm lấy cái cổ của hắn, cảm giác hết thấy cũng giống như là lần đầu tiên của bọn họ vậy, nàng ở trong lòng Niep Thiểu Ung, nghe được hơi thở nam giới ở trên người hắn, liền có cảm giác mê loạn đến hôn mê.

Nhất định là cảm giác của nàng đã viết toàn bộ ở trên mặt rồi, cho nên hắn càng ôm nàng chặt hơn, quần áo của nàng ngay lập tức bị hắn cởi ra.

Trong một lúc sau, trong phòng trừ bỏ thở gấp cùng ngâm nga, không có một loại âm thanh nào khác.

Tình yêu của hắn phủ lên trên mệt mỏi đi đường của nàng, nàng đã quên đi cái gì được gọi là mệt, rong chơi ở dưới người của hắn, mặt của nàng đỏ lên, hô hấp của nàng dồn dập, lỗ chân lông trên toàn thân nàng đều nở ra.

Tay nàng vây quanh ở cổ của hắn, tùy ý hắn cứ tùy tiện đòi lấy, nàng đã hưởng thụ được khoái cảm tột đỉnh.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, nàng khóa thân ở trong bể bơi hưởng thụ cuộc sống an nhàn.

Nàng thích bơi lội, đây là phương pháp tập thể hình của nàng, có thể không chảy mồ hôi mà có dáng người, còn có cái gì tốt hơn bơi lội đây?

Hắn đi qua chỗ nàng, ôn nhu ôm nàng từ phía sau, hơi thở nam giới nóng rực nhất thời phả về phía nàng.

Hắn hôn đôi môi xinh đẹp của nàng, cũng hôn cái tai xinh đẹp, nụ hôn của hắn trượt đến trên môi nàng, đầu lưỡi tham lam tiến vào trong môi nàng trộn lẫn cái lưỡi của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên tiếp nhận nụ hôn của hắn, trong lòng nổi lên một bộ dạng uể oải, mềm nhũn say ngà ngà.

Nụ hôn sâu thật dài đi qua, nàng dùng tay nâng người của nàng lên, thân thiết nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt bao hàm lên yêu đương sáng rọi.

“Em nguyện ý làm bạn gái anh không?”

Nàng nhìn hắn, trong mắt có che dấu một ý cười, nàng kéo đầu của hắn xuống, dùng nụ hôn để trả lời vấn đề của hắn, trong lòng đột nhiên hiện lên một câu thơ – nhân gian nơi chốn đều có thanh sơn.

Tuy rằng người yêu mà đang ở gần nhau đều giống nhau hết, nhưng những người đang chìm đắm trong bể tình cũng sẽ không nghĩ như vậy, phạm là xem phim, ăn cơm, chỉ cần có thể cùng đối phương ở chung một chỗ là tốt rồi.

“Phương thư kí, vào lấy văn kiện!”

Cả ngày, Niep Thiểu Ung đều dùng một ý chí nhẫn nại siêu việt để liệu mình hoàn thành công việc, mục đích là đứng ra rời khỏi tập đoàn Mộc Thiên, hắn cùng An Thái Trí hẹn nhau cùng dùng bữa tối.

Chỉ có thể nói, thực tế nói chuyện yêu đương cùng với ý nghĩ trong đầu của hắn không giống như vậy.

Hắn đã yêu một nữ nhân vừa đáng yêu lại vừa chân thành, nhưng mà hắn không muốn biết cùng nàng điều liệu mình làm việc thì có cái gì tốt, hắn muốn gặp nàng, từng giây từng phút đều muốn thấy nàng!

“Ừng Thiều, hôm nay ngày lại muốn tan tằm đúng giờ sao?” Phương Huân Hà cầm lấy một tập văn kiện, đồng thời nâng cao âm cuối lên, trêu ghẹo nhìn lên người lãnh đạo trực tiếp.

“Hiện tại tôi lại muốn đi.”

Bàn tay to của hắn gầy, đem vật phẩm riêng tư đưa vào trong ngăn kéo, đưa tay ấn mã khóa, bên trong tất cả đều là văn kiện cơ mật cùng ấn giám.

“Ngài cùng với An tổng tài giống như hện hò thuận lợi?”

Bọn hắn không e dè mà như hai người dính vào nhau, tình cảm lưu luyến thể kỷ, sớm đã trở thành đề tài của giới xã hội giao tiếp sốt dẻo.

“Đính chính ” Niếp Thiều Ứng đầu cũng không ngẩng, kéo cái áo khoác trên lưng ghé khoác vào. “Là cực kỳ thuận lời.”

“Xem ra Niếp công muốn ôm chặt có hi vọng rồi.” Phương Huân Hà ột cái phê bình

Niếp Thiều Ứng lại ngẩn ra.

Về điểm này, hắn lại không hề nắm chắc.

Một nữ cường nhân sự nghiệp nặng nề, nàng sẽ cam tâm vì hắn mà đi vào trong gia đình sao?

Trước kia, hắn cho rằng một người phụ nữ mạnh mẽ làm thê tử là một việc hoàn mỹ nhất, nàng sẽ không đem trọng tâm đặt ở trên người của hắn, hắn có thể đạt được một hiệu quả làm việc tuyệt vời, còn nữa, hai người cường hợp lại là có thể vô địch thiên hạ.

Nhưng mà càng cùng An Thái Trí ở chung, hắn lại càng lật đổ ý nghĩ như vậy.

Nàng xinh đẹp, nàng đáng yêu, nàng mê người, nàng nhiều tiền, nàng vĩ đại, nữ nhân như vậy nếu như mà trở thành vợ Niếp Thiều Ứng hắn, như thế này làm sao có thể để cho nàng xuất đầu lộ diện ra ngoài đây?

Hắn muốn tự mình hưởng thụ nàng, nàng chỉ cần ở nhà thay hắn sinh con dưỡng dục là được rồi, đến nỗi chuyện làm ăn, hắn là nam nhân, vẫn là giao cho hắn là được rồi.

Bất quá đây chỉ là ý tưởng riêng của hắn, hắn đương nhiên hiểu được muốn nàng buông tha cho hết thảy để đi vào gia đình không phải là chuyện dễ dàng, nhưng nếu nàng yêu hắn, nàng sẽ nguyện ý vì hắn mà hi sinh cái này... 20’ sau, xe của hắn còn chưa tắt đứng ở trước lầu của tập đoàn An Thị.

Bóng đêm buông xuống, xuyên thấu qua cửa kính xe, hắn nhìn thấy An Thái Trí đang vội vàng đi ra khỏi cửa thủy tinh tự động.

Hai chân của nàng thon dài cân xứng, mông khéo léo tròn trịa, mặc vào quần bó là tốt nhất.

Ngực của nàng vĩnh cao, mặc áo sơ mi có thể hiện ra toàn bộ đường cong.

Nàng là một nữ nhân nhà giàu có giá trị nhất, trong toàn bộ tập đoàn An Thị, nam viên chức mà có ý muốn kết hôn với nàng nhất định rất nhiều, hơn nữa những người đàn ông hoàng kim trên thương trường cũng không thiếu, nếu như là muốn hoàn toàn có được nàng, vậy chỉ có một phương pháp bảo nàng gả cho hắn.

“Đã chờ lâu rồi sao?”

An Thái Trí mở cửa xe, nhanh nhẹn lên ghế phụ, đối với người yêu cười thản nhiên.

Vì cuộc hện, bọn họ ít nhiều đều có chút hy sinh, đối với công việc không thể ra sức giống như khi độc thân vậy, ngay cả hợp mà nghĩ đến đối phương thì cũng sẽ cảm thấy ngọt ngào.

Tuy rằng nói yêu thương thì sẽ có chút xem nhẹ công việc, nhưng sự thoải mái của tình yêu tiền tài không mua được, nàng hưởng thụ lấy ngọt ngào trước mắt, cùng với đối tượng của mình hện hò.

Nàng tin tưởng hắn cũng giống như nàng, bởi vì bọn họ ở trên giường còn có sự bùng nổ lớn, tuy rằng khi tình cảm mãnh liệt đi qua thì đều tự về nhà, nhưng trước khi bọn họ ngủ còn có thể tâm tình kéo dài.

Nàng sớm nên tìm nam nhân để nói lời yêu thương, để cho đoạn tình bị tổn thương kia mà phong bế lòng mình, thậm chí cả một bữa ăn dưới ánh nến đều cảm thấy lãng phí thời gian, thật sự là rất điên rồ a.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Niếp Thiếu Ứng nhìn chăm chú vào khuôn mặt cười xinh đẹp của người yêu mình, môi của nàng hiện lên một nụ cười thỏa mãn.

Nhân viên phục vụ nhà ăn đag rót cho bọn họ một ít Champagne, đó là Champagne vào năm 1996, thích hợp nhất để những con người đang có tình yêu cuồng nhiệt uống.

Hẹn hò hai tháng, mỗi lần gặp mặt hắn đều muốn hôn nàng, hắn đều muốn cùng nàng trên giường. >”

Hắn biết cảm giác của mình với nàng không chỉ là tình một đêm, tình hai đêm, hắn muốn cùng nàng thiên trường địa cửu.

“Tuần sau ta lại tiếp tục một chuyến đi Las Vegas.” Nàng uống ngụm Champagne, trong miệng lập tức phát ra mùi quả đào.

“Muốn đi bao lâu?” Con người đen của hắn phút chốc tối đen.

Mới nghĩ đến muốn cùng nàng thiên trường địa cửu, nàng đã muốn bay xa khỏi tầm mắt của hắn như vậy.

“Nửa tháng.”

Đều do buôn bán của khách sạn bên Las Vegas của An Thị đều tốt, tổng giám đốc xinh đẹp kia không thể xử lý quá nhiều lượng khách, kia chẳng khác gì là không có cách nào kiếm được tiền cả, nàng phải tự mình đến đó mới có thể hiểu được một chút tình huống.

Hắn nhíu mi xuống. “Chúng ta có thể nửa tháng không gặp mặt.”

“Chúng ta có thể dùng mạng để gặp mặt a.” nàng ra vẻ thoải mái nói: “Văn phòng của em có trang thiết bị tiên tiến nhất, trang thiết bị gì, em đều có hết.”

Hắn lại không cho là như vậy. “Mạng có thể nhìn được em, mà lại không được tiếp xúc với em, nếu vào buổi tối mà anh muốn em thì làm sao bây giờ?”

Khuôn mặt của nàng đỏ lên, lời tâm tình tuy rằng rõ ràng, nhưng đối với nàng lại có vẻ rất hưởng thụ, đều này tỏ vẻ rằng hắn không muốn nàng rời đi lâu như vậy, dự vọng tra tấn sẽ làm người ta phát điên.

“Em sẽ tận lực về sớm một chút.” Hắn cũng biết, nàng còn không muốn rời đi hơn hắn. An Thái Trí trước khi lên máy bay, đều không gặp được người mà nàng muốn gặp.

Vừa mới rời ở chỗ đăng ký cuối cùng thì có điện thoại, Niếp Thiếu Ứng nói cho nàng biết, hắn bề bộn nhiều việc, không thể đích thân đến đưa nàng đi được, muốn nàng bảo trọng, về sớm một chút.

Uống phí nàng bảo Lý Tư không cần đưa nàng đến đây, vì nàng muốn có thể trước khi đăng ký cùng nói chuyện với hắn một lúc, thế mà hắn lại không hề tới.

Nàng cũng là một người làm việc đến điên cuồng, đương nhiên hiểu được tình cảnh của hắn, nàng không trách hắn không tới đưa tiễn nàng, chỉ là có chút mất mát mà thôi.

Nguyên tưởng rằng tối hôm qua hắn ở trên giường dường như yêu nàng không đủ, không nghĩ tới ngay cả hẹn hò của hai người đều hủy bỏ, chỉ vì đúng lúc hắn có công việc trọng yếu cần phải xử lý.

Nàng có chút lo lắng, nàng đi vắng nửa tháng này, hắn có thể ở bên ngoài... hay không?

Nàng bây giờ, thân thể chỉ thân cận với một người là hắn, đương nhiên hi vọng hắn cũng giống như nàng, chẳng những tâm linh thuộc về nhau, mà còn phải tuyệt đối trung thành cả về thân thể.

Nữ nhân thật dễ dàng làm được điểm này, ít nhất nàng cũng làm được.

Nhưng nam nhân thì sao đây?

Nàng cũng không có tuyệt đối nắm chắc.

Thân là tổng tài của tập đoàn Mộc Thiên, lượng xã giao của hắn tuyệt đối sẽ không ít hơn nàng, hơn nữa nếu có thể suy nghĩ là biết, nơi đó đều là thanh sắc khắp nơi.

Nếu như hắn yêu nàng, hắn là sẽ dành ra chút thời gian để đến tiễn nàng mới đúng chứ... Mặc dù biết loại ý nghĩ này thật bá đạo lại quá quắt, nhưng biểu hiện của hắn làm cho nàng sản sinh ra nghi vấn.

Hắn có phải không yêu nàng mới không coi trọng nàng không, cho nên không đem việc nàng phải đi xa này đặt ở trong lúc.

Không nghĩ tới hành trình đến Las Vegas lúc này, tâm tình của nàng giống như lần trước, đều bởi vì hắn mà dao động không thôi.

Lần trước sau khi cùng hắn phát sinh ra quan hệ ngoài ý muốn, hành trình đến Las Vegas của nàng như là trốn tránh, mà lần này bọn họ đã là tình nhân, lòng của nàng vẫn tràn ngập ràng buộc.

“Không cần suy nghĩ nữa, mình là nữ trung hào kiệt, công việc so với nam nhân đáng yêu hơn, không có gì làm khó được mình!”

Mặc dù đã tự nhủ với mình như vậy, nhưng đến khi cô độc kéo hành lý ra khỏi sân bay của Las Vegas, lòng của nàng lại không bình tĩnh.

Đây là sân bay quốc tế đẹp thứ tám, có thể suy nghĩ là biết, mỗi ngày hành khách ra vào có bao nhiêu người, bây giờ là tháng 10, nhiệt độ của Las Vegas mát mẻ, đúng là thu đông là mùa du lịch thịnh vượng.

“Tổng tài!”

Đội nàng là một chiếc xe limousine màu đen, lái xe chịu khó mở cửa xe ra cho nàng, để hành lý của nàng vào trong đó.

“Mời lên xe, tổng tài!” Người lái xe da đen đưa tay thành một thế mời.

Tổng tài Đông phương xinh đẹp là nhân vật chủ chốt của khách sạn An thị ở Las Vegas, ánh của nàng được phóng đại treo trong phòng của tổng tài, làm những người may mắn đi vào có thể ngưỡng mộ nàng xinh đẹp không gì sánh được.

“Cảm ơn.” An Thái trí vẻ mặt mệt mỏi ngồi ở chỗ phía sau.

Nàng lập tức nhắm mắt lại, thoải mái dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, cửa xe ở bên kia bỗng nhiên bị mở ra.

“Không được xằng bậy!” Người lái xe da đen khấn trường nhảy xuống khỏi ghế lại, nhanh chóng lấy súng ra để bảo vệ tổng tài.

Nhưng vào lúc nàng mở mắt ra, lại tròn tròn mắt.

“Đừng nổ súng.” Niếp Thiếu Ưng dùng tiếng anh lưu loát nói với lái xe: “Tôi là nam nhân mà tổng tài các người yêu, nếu tôi bị thương, nàng sẽ giết ông đó.”

Lái xe sửng sốt. Không biết là người Đông phương này nói thật hay là hù dọa hắn đây?

“Sao anh lại đến?” An Thái Trí hít một hơi thật sâu, ánh mắt của nàng không thể dời khỏi trên người của Niếp Thiếu Ưng.

Bọn họ thật sự chỉ mới tách ra không đến 48 giờ sao?

Vì sao nàng nhìn thấy hắn thì lại vui mừng như vậy đây?

Cùng hắn ở chung, nàng cũng biết hắn không phải là một nam nhân tình tế, không nghĩ tới hắn sẽ cho nàng kinh hỉ như vậy, cũng không nghĩ tới một người cuồng công việc này sẽ nguyện ý hi sinh công tác vì nàng.

“Đến buổi tối anh muốn em đến phát điên.” Niếp Thiếu Ưng khom người ngồi vào trong xe, vững chắc ngồi xuống bên người nàng, nắm lấy bàn tay của nàng, bao trong lòng bàn tay hắn.

Nàng không để ý đến lái xe ở đây, hí hửng xoài lên trên người hắn.

Người lái xe da đen nhún vai.

Xem ra nơi này không cần hắn bảo hộ rồi, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Hắn biết điều chỉnh cài khóa, ghế trước cùng với chỗ ngồi phía sau nháy mắt bị ngăn cách bằng một bảng đen.

“Em rất nhớ anh!” Nàng nhìn mặt Niếp Thiểu Ứng, ánh mắt mang theo ánh sáng, dùng ngôn ngữ trắng trợn thổ lộ với hắn.

“Anh cũng vậy! Bảo bối!” hắn ôm lấy cái lưng áo của nàng, hai đôi môi triền miên hôn cùng một chỗ.

Ban đêm làm sao mà còn không mau tới đây? Hắn khẩn cấp muốn cùng nàng ở chung ở Las Vegas rồi.

8. Chương 8

An Thái Trí lần đầu tiên trong đời hối hận vì quyết định của mình đó là cùng Niếp Thiểu Ứng đi vào một khách sạn của An Thị.

Trong khách sạn của nàng toàn bộ là những mỹ nữ tóc vàng đề từ các nơi của nước Mỹ, các nàng mỗi người đều là ngực tròn gợi cảm, chân dài thắt lưng nhỏ, hai vú ở trong cái vải thiếu thốn của Bikini đang hiện ra sinh động, làm cho người khác không mê say cũng khó.

Ở trong những người Phương Đông, thân hình của nàng xem như cao gầy, cái áo cup C ở trên coi như cũng là hoàn mỹ, nhưng mà ở trong đồng mỹ nữ Tây Phương này làm nàng tức giận, cái đầu của nàng liền có vẻ không thấy đâu.

“Khách sạn của em rất có sáng ý, những mỹ nữ này thật hấp dẫn người khác.”

Nhân viên phục vụ đã sớm đưa hành lý của bọn họ đưa vào trong phòng tổng thống, bốn phía đều là thanh máy thủy tinh trong suốt đi lên, Niếp Thiểu Ứng ở trong thang máy thanh thần phát biểu ý kiến của hắn.

Tại vì sao mà trong một tiệm cơm năm sao, đi đến đều là đường đi thanh lịch, nhưng cái khách sạn An Thị này lại có một cái đột phá, phong cách nhiệt tình này thật thích hợp với sa mạc.

Hắn không phải không thừa nhận, nữ nhân hắn yêu này quả thật là có ý nghĩ buôn bán.

“Em đã nghiêm cấm các nàng cùng khách lên làm giao dịch gì.” An Thái Trí nói xong liếc mắt cho hắn một cái.

Nàng cũng biết!

Ánh mắt nam nhân là không thể nào dời khỏi người những nữ nhân xinh đẹp mặc Bikini.

Mỹ nữ ở khách sạn An Thị này như mây, còn mặc Bikini, vòng eo có mảnh vải sa mỏng màu vàng, nguyên bản đây đều là chỉ đạo của nàng, hiện tại nàng lại hối hận không nên để cho những mỹ nữ tóc vàng mặc lộ liễu như vậy.

Báu vật gợi cảm này làm cho hắn động tâm sao?

Nàng có chút không phải nhìn lại bộ đồ trên người của mình bảo thủ, khô khan, lạc hậu. (____!)

Nếu nàng mặc gợi cảm một chút, chưa chắc đã kém chút nào so với cô gái gầy cao Tây kia, lúc nàng đưa hắn trở về phòng, không phải là trực tiếp đến phòng làm việc của nàng nghe tin vắn của chủ quản, mà là đi đến con phố có những nhân hiệu nổi tiếng.

Nàng điên như vậy vì muốn mua sắm mấy bộ âu phục gợi cảm, còn có mấy đôi giày cao gót tinh xảo không thể đi được, thậm chí mua cả quần lót gợi cảm.

Đêm đó, nàng cùng Tịch tổng giám đốc làm xong công việc tốt đẹp, trực tiếp ở trong văn phòng đổi một bộ âu phục màu bạc thấp hơn ngực rất nhiều trở về phòng.

Trong lúc nàng đi ở trong khách sạn thì ánh mắt kinh ngạc của mọi người đã làm cho nàng tràn ngập tự tin.

Nàng chưa từng có làm một việc khêu gợi như vậy bao giờ, tham gia tiệc tối nàng toàn mặc quần áo trang nhã, hôm nay vì muốn để cho đôi mắt của Niếp Thiểu Ứng sáng lên, nàng sẽ trả bất cứ giá nào.

Nàng hưng phấn mở cánh cửa phòng tổng thống chuyên thuộc về nàng cùng Niếp Thiểu Ứng, sau khi mở ra thì lại ngây ngẩn cả người.

Một mỹ nữ tóc vàng mặc Bikini cùng tạp dề gợi cảm màu trắng đang dùng máy hút bụi để hút bụi sàn nhà, cái mông tròn của nàng ta nâng cao lên nửa ngày, động tác nghiêng người tới trước này khiến cho ngực của nàng ta cơ hồ cũng đã lộ liễu.

Niep Thiệu Ứng ngồi ở sofa xem tạp chí tiếng anh, tùy ý nữ lang Bikini ở trước mặt hần lúc ẩn lúc hiện, mang kỳ danh là hút bụi, nhưng kì thực là bày ra thân thể.

Ôi trời ơi, đây là đang xảy ra chuyện gì?

Sự không đồng tình của An Thái Trí đều viết lên trên mặt.

“Mọi việc đều xử lý xong rồi sao?” Niep Thiệu Ứng nhìn nàng trở về liền bỏ tờ báo xuống rồi đứng dậy nghênh đón nàng trở về.

Hần là muốn ngủ một giấc trước, ai biết cái người phục vụ này nói cần dọn sạch phòng, hần bảo tùy ý nàng, căn cứ vào quy tắc phi lễ chờ nhìn, ánh mắt của hần chỉ nhìn chăm chăm vào tờ báo.

“Nơi này không cần dọn dẹp, cô đi ra ngoài trước đi.”

An Thái Trí trưng khuôn mặt cười lạnh lên, chu đôi môi đỏ mọng.

Nàng quyết định cần khai trừ công nhân có mưu đồ gây rối này.

Dùng đầu gối cũng biết là đang xảy ra chuyện gì, có được tổng tài của tập đoàn Mộc Thiên trị giá trăm triệu đến khách sạn An Thị này, tin tức này đã lan truyền khắp các con đường Las Vegas này rồi, những người lăng ló này là tới cửa con rùa kim quý!

“Nơi này vừa mới phát sinh chuyện gì sao?” Ánh mắt của nàng tuần tra lên trên sàn nhà, xem đã có dấu vết của một vụ quay cuồng chưa.

“Em muốn nói cái gì?” Hần buồn cười nhìn nàng, nàng đối với công nhân mình mà tràn ngập địch ý như vậy, đây cũng không phải là thái độ mà một ông chủ nên có nha.

“Nữ nhân kia đến được bao lâu rồi?” Nàng một chút cũng cười không được, ngữ khí nghiêm khắc giống như một quan tòa.

“Nữ nhân kia đến được bao lâu rồi?” Nàng một chút cũng cười không được, ngữ khí nghiêm khắc giống như một quan tòa.

Bản mặt nàng vẫn cười như cũ. “Anh vì sao lại để cho cô ta vào?”

“Bởi vì cô ta nói cô ta muốn tới quét dọn a.” hần đỡ khóc đỡ cười trả lời, lập tức chú ý tới nàng không giống như lúc trước, hần kéo nàng vào lòng. “Em mặc thể này rất gợi cảm nha.”

An Thái Trí ngậm nga hừ một tiếng. “Sẽ không gợi cảm bằng cô gái Tây kia nha.”

Người ta còn không lộ liễu đến 3 giờ, nàng coi như là một Case nhỏ vậy.

“Em ghen sao?” Hần thích bộ dáng nàng ăn dấm chua, thật đáng yêu nha.

“Không có.” Nàng khẩu thị tâm phi cúi đầu. (miu: miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo)

Kỳ thật, từ lúc Ngôn Kỳ Hiền lựa chọn Trương Kỳ Kinh mà không phải là nàng, nàng đã bắt đầu mất đi tin tưởng với chính mình.

Nàng thường xuyên cảm thấy hoài nghi, có phải bởi vì nàng không có mị lực của một nữ nhân, cho nên Ngôn Kỳ Hiền mới có thể phản bội nàng?

Cho nên bây giờ đối với Niep Thiệu Ứng, nàng cũng không tin tưởng lắm, hần cùng với một mỹ nữ gợi cảm đến trên chóc ở cùng một phòng, hần không có cảm giác nào sao?

Nàng đã nói qua, trên công việc, nàng là một cường nhân, nhưng ở trên mặt tình cảm, nàng không đủ đầu óc.

“Tức giận sao?” hấn lật người nàng lại. “Em nói đi, anh bỏ lại công việc là vì ai? Trong mắt của anh chỉ có một mình em mà thôi, cho dù người khác cởi sạch đứng trước mặt anh cũng vô dụng mà thôi, anh chỉ muốn mỗi em thôi.”

Hấn cúi đầu hôn lên môi của nàng, tình cảm mãnh liệt như ngọn lửa nháy mắt bốc cháy lên.

Hấn ôn nhu vỗ về bầu ngực mềm mại của nàng, cởi ra cái nơ con bướm buộc ở phía sau cổ nàng, âu phục liền rơi xuống, hơi thở nam tính của hấn bao vây lấy nàng, nàng cùng hấn lại hợp lại làm một... Vào đêm thứ nhất ở Las Vegas, như hấn muốn là một tình cảm mãnh liệt.

Sau khi tắt cả đèn bình tĩnh, hấn ở trên giường ôm lấy nàng, lôi ra một cái hộp bằng bạc được chế tạo tinh xảo.

“Tặng cho em, mở ra xem đi.”

Nàng nghe theo lời mở ra, nghĩ đến đầu tiên là một cái nhẫn kim cương linh tinh, lại nhìn thấy một cái vòng tay có tạo hình một đầu ưng, đôi mắt con ưng xanh biếc, thân hình lại là màu bạc, gắn đầy ngọc bích, cực kỳ hoa lệ.

“Vòng tay đẹp quá...” Nàng cầm lấy vòng tay ở trong bàn tay thưởng thức, tán thưởng không thôi.

Vật này khẳng định là không hề rẻ, là một bảo vật cổ.

“Đây là đồ gia truyền của Niếp gia nhà anh, bốn người anh em bọn anh đều có một con, vì bà cố anh là một vu nữ thần bí nước Anh, nàng có một chút năng lực kỳ lạ, cũng biết trước được chúng ta sinh ra, cho nên để phân biệt nên lưu lại bốn cái vòng tay này cho anh em bọn anh, muốn khi mà chúng anh gặp được một nửa đời mình thì đưa nàng đeo.”

Nàng nhẹ nhàng vỗ về cái vòng tay. “Vòng tay của bốn anh em bọn anh giống nhau cả ư?”

“Vô cùng giống nhau luôn.” Hấn chỉ vào hai cái đầu ưng. “Của lão nhị Thiếu Sư là hai cái đầu sư, lão tam Thiếu Hổ là hai cái đầu hổ, lão tứ Thiếu Long là hai cái đầu long.”

Nàng nghe giải thích gật gật đầu, đôi môi đỏ mọng cong lên một nụ cười.

“Nghe thật thần bí nha.”

Về lời đồn thần bí của Niếp gia, nàng đã nghe qua một ít rồi, nhưng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ có quan hệ đến nàng như thế này.

“Nhớ rõ anh đã từng nói với em, lúc anh tức giận thì sẽ chảy nước mắt không? Đó chính là khả năng mà bà cố anh để lại cho anh đó. Chả hay ho gì cả.”

Nàng kinh ngạc trừng lớn đôi mắt. “Em vẫn cho rằng là anh chỉ muốn cho em vui vẻ thôi.”

“Coi như là anh muốn em vui vẻ đi.” Dù sao cái kia cũng không phải là việc gì hay ho. “Chỉ mong em vĩnh viễn không có nhìn được ngày mà anh tức giận thôi.”

Cũng chính là không muốn cho nàng xem bộ dạng hấn rơi lệ vậy.

Tức giận sẽ khóc căn bản là phản ứng mà chỉ trẻ con mới có nha, lại ngờ hấn một đại nam nhân như vậy mà lại có thể giống như trẻ con, hấn cảm thấy rất mất mặt nha.

An Thái Trí nở nụ cười. “Tin tưởng em sẽ tìm một cơ hội làm anh tức giận.”

Năng lực đặc biệt, không nhìn thì rất đáng tiếc nha.

“Nữ nhân này ”

Niếp Thiếu Ưng cười lại đè thân thể của nàng xuống, chế trụ cái cổ tay mảnh khảnh của nàng, đeo vào cái vòng, lớn nhỏ vừa vừa nha, như là đặc biệt làm cho nàng nha.

Nàng sách sách chuyển động cái vòng.

“Vị bà cố vu nữ kia của anh giống như đã nhìn qua em nha.”

Hắn cúi đầu xuống hôn nàng, hơi thở phật phờ ngay trên chóp mũi nàng. “Cho nên anh nói, bà cố anh là vũ nữ thần bí mà.”

Nàng tựa tiểu phi tiểu nháy đuôi lông mày. “Nói như vậy, duyên phận chúng ta là nhất định sao?”

Loại ý nghĩa này làm nàng cảm thấy được cùng với hắn càng thêm thân mật không thể phân ra.

Tuy rằng trước kia nàng không tin quỷ thần, nhưng hiện tại như có một chút tin.

“Anh thích lời nói này của em nha.” Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái mi dày đoan trang ngay thẳng của nàng, gắt gao nhìn chăm chú vào nàng với ánh mắt đầy tình ý.

Nàng cũng dùng một ánh mắt thâm tình nhìn lại hắn, đem cái tay đem vòng hợp với cái bàn tay của hắn, ngón tay hắn người nháy mắt gắt gao quẩn lấy.

^ _____ ^

~Tập đoàn khách sạn Nhã Trì ở Châu A đầu tư dự án đang thận trọng trong việc tuyển đối tượng hợp tác, hơn nữa đã tiến vào giai đoạn mấu chốt, một tháng sau, Eric tự mình mời họp phóng viên để công bố người sẽ hợp tác với bọn họ.

“Em rất tò mò nha, lúc mà hai người nói chuyện yêu đương, cũng sẽ không đề cập đến công việc sao?”

Sau khi kết thúc hội nghị chủ quản, thân là phó tổng tài Niếp Thiếu Long lưu lại cùng huynh trưởng rảnh rồi nói chuyện phiếm vài câu.

Bình thường huynh đệ bọn hắn đều bận bịu, muốn có một chỗ để nói chuyện thật không dễ dàng.

“Về điểm ấy em không cần phải lo lắng.” Niếp Thiếu Ứng cười như đã định liệu trước. “Chúng anh đều là những người trưởng thành rồi, sớm đã có chung nhận thức, công và tư rõ ràng, vô luận là cuối cùng tập đoàn Nhã Trì chọn đối tượng hợp tác là ai đi nữa, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của tụi anh.”

Niếp Thiếu Long không nói gì.

Hắn cảm thấy được mấy ngày sau sẽ có mưa gió, đây không phải là hắn bỗng nhiên cảm thấy, chỉ là tốt nhất hắn không nên nói có được năng lực dự đoán như hắn, cũng sẽ không thể mỗi việc đều nói ra được.

“Nói vậy An Thái Trí đối với anh mà nói, là một người rất quan trọng sao?”

Thời điểm trước đó, lão đại đem công ty giao lại cho hắn, tự mình bay đến Las Vegas bởi An Thái Trí làm việc, một người điên cuồng công việc như hắn mà lại làm như vậy, hành động phá lệ này của hắn làm mình cùng lão nhị, lão tam suýt rớt mắt.

Cho nên hắn có một kết luận lúc mà người điên cuồng công việc rơi vào bể tình, cũng sẽ biến thành một nam nhân bình thường.

Bởi vậy hiện tại, cái người An tổng tài mà không bao giờ cũng nam nhân hẹn hò, một tuần lễ có sáu ngày đều theo chân lão đại của bọn họ ở một chỗ.

Mà cái lão đại mà luôn luôn nói rằng sẽ không lãng phí thời gian cùng nữ nhân nói chuyện yêu đương, hiện tại cũng luôn luôn lãng phí thời gian.

“Nàng có thể là đại tẩu của các người.” Niếp Thiếu Ứng bỗng dưng mỉm cười đắc ý.

Hắn đều có kế hoạch, chờ cho khi tập đoàn Nhã Trì công bố đối tượng hợp tác, hắn sẽ cầu hôn nàng.

“Ai có thể là đại tẩu của chúng em?”

Một tiếng nam giới hứng thú xen vào, tiếng bước chân dài đi đến phòng họp, người tới chính là phó tổng tài tập đoàn Mộc Thiên Thị Dã.

Niếp Thiếu Ứng nén giận quát Niếp Thiếu Sư một cái. “Có làm hay không, hội nghị đều xong rồi mới đến?” (miu: anh em nhà này (_ _ _ !))

May mắn hắn đã có dự kiến sớm, sớm đã lệnh cho lão Tứ làm phó tổng tài, nếu như công ty không hoạt động có phải còn có chút vui mừng không?

Niep Thiệu Sư cười liếc Niep Thiệu Long. “Người thay mặt của em đến là được rồi, em tới chỉ là góp vui mà thôi, cùng những anh em tranh thủ tình cảm mà, hai người không cần để ý tới em, tiếp tục tán gẫu đi.”

Cốc cốc

Ván cửa bị khê gõ hai tiếng, Phương Huân Hà đang đứng ở cửa.

“Thật có lỗi, quấy rầy rồi, tôi đến lấy văn kiện để quên.”

Nàng đi vào trong phòng họp lấy văn kiện, dáng người thướt tha mềm mại, bộ đồ màu xám nhạt thật thích hợp với nàng.

Thật sự là một mỹ nhân đoan trang nha... Niep Thiệu Sư nhìn thấy Phương Huân Hà xinh đẹp, nháy mắt trái một cái.

Hắn muốn uống cà phê mà Phương đại thư kí tự pha a.

Cầm lấy văn kiện, Phương Huân Hà nâng mắt cười với hắn. “Sư Thiệu, khó được lúc nhìn thấy anh đến công ti nha, tôi pha cho anh ly cà phê được không?”

Tuy rằng giai nhân không bỏ qua việc trêu chọc hắn, Niep Thiệu Sư vẫn là tiêu sái nở nụ cười. “Có thể uống cà phê do chính Phương thư kí pha chính là vinh hạnh của tôi.”

“Như vậy cà phê sẽ lập tức được đưa lên.”

Nàng đi ra khỏi phòng họp, có điểm buồn bực mình làm sao lại không có việc đi tìm việc vậy.

Rõ ràng vẫn còn nhiều công việc phải xử lý, nàng cứ nhiên còn chủ động đề nghị đi pha cà phê thay Niep Thiệu Sư, hơn nữa Sư Thiệu này đối với công ty một chút cống hiến đều không có, nàng thật sự là điên rồi.

“Cẩn thận một chút!”

Niep Thiệu Long nhanh nhẹn đi lên giữ chặt Phương Huân Hà đang muốn đi ra khỏi phòng họp kia, nàng hô nhỏ một tiếng, nguy hiểm là có một đoàn liêu lĩnh như quỷ xông qua hành lang.

“Cảm ơn anh, Long Thiệu...” Phương Huân Hà kinh hồn vỡ ngực, hắn giống như có năng lực đoán trước, biết nàng sẽ đụng vào người.

Sau khi Phương Huân Hà rời khỏi phòng họp, Niep Thiệu Long lập tức lọt vào sự công kích của huynh đệ.

“Quá không công bằng, làm sao mà em luôn luôn có thể cứu mỹ nhân.” Tâm lý Niep Thiệu Sư không thắng bằng nói.

Đối với cái điểm này, hắn thật ra tương đương như ăn đắng.

Nếu hắn cũng biết năng lực đoán trước này chẳng phải hay ư? Tùy thời tùy chỗ làm anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân vì muốn báo đáp, lấy thân báo đáp... “Em cũng không kém cạnh nha” Niep Thiệu Sư nhướng mày nhìn về phía Phương Huân Hà biến mất nhún vai. “Bắt Phương thư kí pha cà phê.”

Hắn lại còn không biết lão nhị ở trong bóng tối động tay động chân gì sao.

Đại thư ký vĩ đại của hắn sẽ không nhàm chán đến nỗi không có việc gì mà thay hắn đi pha cà phê đâu.

Vào đêm thứ sáu, thân ảnh An Thái Trí nhanh nhẹn lần đầu tiên đi vào tập đoàn Mộc Thiên.

Nếu không phải là lấy Niep Thiệu Ung làm trung tâm thì việc quyết định tổ cũng sẽ không làm xong, nàng cũng sẽ không qua đây.

Trên thực tế, nàng muốn cho hắn một sự vui mừng.

Nàng có thể tưởng tượng, khi hắn mệt mỏi không thôi trở về văn phòng mà liếc mắt một cái đã gặp nàng, hắn nhất định sẽ cực kỳ cao hứng, bởi vì hắn dài dòng nói hội nghị đã làm ảnh hưởng đến lộ trình buổi tối của bọn họ một buổi tối với sự xuất hiện của nhạc rock.

“An tiểu thư, muốn tôi thay cô chuẩn bị bữa tối không, hội nghị của Ung Thiệu chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn sẽ chưa chấm dứt.” Trợ lý thư ký khách khí tiến vào hỏi.

Nếu không phải là người trong công ti đã về nhiều rồi, tổng tài An Thái Trí của tập đoàn khách sạn An Thị đại giá quang lâm, thì mọi người nhất định sẽ đến nhìn nàng một chút.

Nàng thật sự rất đẹp, cái loại thần thái tự tin này thì không ai có thể bắt chước được, một tổng tài cuồng công việc của bọn hắn đã yêu nàng, bọn họ thật xứng đôi.

“Cảm ơn anh, cho tôi một ly cà phê là được rồi.” An Thái Trí mỉm cười.

Nàng ngồi ở ghế sofa xem tạp chí tài chính và kinh tế, không gian của văn phòng tổng tài này tương đối thoải mái, màu sắc giống như phòng làm việc của nàng, đều là màu xám.

Sau khi đưa cà phê vào, bên trong đã khôi phục lại yên tĩnh.

Xem xong tạp chí tài chính và kinh tế rồi, kim đồng hồ đã chỉ tám giờ.

Không biết khi hắn mở cửa ra sẽ là dạng gì đây? Bụng đã có chút đói rồi.

Nàng đứng dậy đi về phía bàn công tác to lớn, trên mặt bàn có chút hỗn độn, nàng xem đến một tập giấy viết chữ “Tập đoàn Nhã Trì”.

Lòng của nàng đập chậm một nhịp.

Đây là phong thư muốn đưa đến tập đoàn Nhã Trì để xin hợp tác sao?

Không biết thiết kế của bọn họ viết sẽ như thế nào nhỉ? Có thể so với bản thiết kế của nàng hoàn mỹ hơn sao?

Nếu như thua mất cơ hội lần này, nàng sẽ làm cho thị trường khách sạn của mình mất đi một cơ hội tốt, tập đoàn Nhã Trì là một khách sạn đệ nhất, nàng thật sự rất muốn bắt lấy cơ hội để nổi danh quốc tế lần này.

Tim nàng đập nhanh, trong lòng giãy dụa một hồi, sau một lúc lâu, nàng rốt cuộc đã cầm lấy tập hồ sơ.

Nàng nhanh chóng rút tờ thiết kế ra, dùng tốc độ nhanh nhất để xem hết, rồi bỏ vào như cũ.

9. Chương 9

Trong phòng họp hội nghị của tập đoàn Nhã Trì, hôm nay tập họp của ba nhân vật lớn, còn có thư ký của bọn hắn.

Eric vui vẻ khi nhìn thấy hai người mà hắn muốn hợp tác đã trở thành tình nhân, bởi vậy, có lẽ kế hoạch của hắn cũng sẽ được tiến hành càng thêm thuận lợi.

Ngày ấy ở câu lạc bộ Mặc Lâm, hắn đã nhìn ra Niếp tổng tài đối với An tổng tài có một chút cảm giác, quả nhiên sự thật chứng minh hắn cũng chưa quá già, ánh mắt vẫn là sáng như tuyết.

“Thiết kế của hai vị đều là hoàn mỹ không có chút tỳ vết gì, tìm không ra một chỗ nào để soi xét cả.” Eric mỉm cười, gọn gàng tuyên bố kế hoạch của hắn. “Cho nên, tôi hi vọng chúng ta 3 tập đoàn lớn có thể làm một hợp tác phá lệ chưa từng xuất hiện.”

An Thái Trí nhếch nhếch lông mày. “Eric tổng tài, ý của ngài là ”

Eric mỉm cười. “Tập đoàn Nhã Trì, tập đoàn Mộc Thiên cùng tập đoàn toàn cầu An Thị hợp tác, sáng tạo ra một cục diện tam doanh.”

Nghe được kết quả này, Niếp Thiệu Ứng cùng An Thái Trí đồng cảm thấy kinh ngạc.

Bọn hắn làm sao mà nghĩ ko ra, cùng nhau làm đối tượng hợp tác của tập đoàn Nhã Trì.

“Điều này thật sự là ngoài ý muốn.” Một lúc sau, An Thái Trí mới nhẹ nhàng nói ra.

Giờ phút này nàng chỉ có kinh ngạc, biến mất cái cảm giác cao hứng rồi.

Vì sao An Thị không thể trở thành đối tượng hợp tác số 1 của tập đoàn Nhã Trì?

Là thiết kế của nàng không được tốt sao?

Chỉ là thắng được tập đoàn Mộc Thiên một phần cũng là thắng, nhưng mà hiện tại Eric lại tuyên bố ba tập đoàn lớn cùng nhau hợp tác, điều này tỏ vẻ nàng cũng không hề thắng.

Cái cảm giác này thật sự là đau lòng, nàng thậm chí còn làm trái lương tâm nhìn lên bản thiết kế của Mộc Thiên, nàng tự tin cũng có thể thắng được, cho nên cũng không hề thay đổi thiết kế của An Thị.

Cũng chính là bởi vì nàng tự nhận là bản thiết kế của An Thị tốt hơn so với Mộc Thiên, nên cảm thấy chán nản mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, lại đi nhìn lên thiết kế của Mộc Thiên. (miu: thế nếu ko bằng thì ko phải bị ma quỷ ám ạ =.=)

Mà hiện tại, nàng giống như bị người ta hung hăng gõ ột gậy.

“Eric tổng tài, tôi nghĩ chuyện này nhất định phải bàn bạc kỹ hơn.” Niếp Thiếu Ứng cẩn thận nói.

Công tác mà trộn với tình cảm cá nhân, không cần phải nói, đây sẽ là một thử nghiệm hạng nhất.

Hắn có thể hợp tác cùng với nữ nhân mà hắn đã giao trái tim sao?

Hắn mà mắng người thì chắc chắn sẽ không chút lưu tình nào, cùng nàng hợp tác, muốn đúng mực thật sự là quá khó khăn, chỉ cần không cẩn thận, có thể tiền mất tật mang.

“hai vị tựa hồ như không vui mừng..” Eric đối với phản ứng của bọn họ có chút nhụt chí.

Thoáng chốc, trong phòng hội nghị có một loại không khí cổ quái.

“Eric tổng tài, nếu có thể nói, An Thị chúng ta có thể làm lại một bản thiết kế khác để cho quý tập đoàn tham khảo.” An Thái Trí nóng nảy nói ra ý kiến của chính mình.

Ngụ ý, nàng cũng không hi vọng 3 tập đoàn lớn hợp tác trở thành sự thật.

“Tập đoàn Mộc Thiên cũng có thể như vậy.” Niếp Thiếu Ứng gấp gấp tiếp lời.

“Được rồi, ta sẽ nhờ thư ký tiếp tục liên lạc với thư ký của hai vị.” Sắc mặt Eric cũng không được tốt lắm, người định không bằng trời định, hắn làm sao mà không nghĩ được hai người bọn họ cũng không muốn làm việc cùng với đối phương đây.

Sau khi rời khỏi phòng họp tập đoàn Nhã Trì, Niếp Thiếu Ứng cùng An Thái Trí cùng đi thang máy xuống dưới, Phương Huân Hà cùng Lý Tư đi theo bên cạnh bọn họ, bốn người đều không nói gì.

Trong khoảng im lặng đó, Phương Huân Hà đột nhiên mở miệng. “Ứng Thiếu, may mà Eric tổng tài không mời An Thị làm đối tượng hợp tác, nếu không thì họ cũng xem như là thắng không cần võ.”

Nàng dùng một âm thanh không lớn không nhỏ mà nói chuyện, nhưng cũng làm cho ba người khác đều nghe thấy.

“Phương tiểu thư, ý của cô đây là gì?” An Thái Trí phi thường không hề giận nhú nhú mi, mở miệng hỏi trước Niếp Thiếu Ứng.

Niếp Thiếu Ứng cũng cảm thấy khó hiểu nhìn Phương Huân Hà. Thư ký của hắn từ trước đến nay đều bình tĩnh lý trí, làm sao mà vô duyên vô cớ đi khiêu khích Thái Trí đây?

Phương Huân Hà hồ hững nói: “An Tổng tài đã từng xem qua bản thiết kế của Mộc Thiên, không phải sao?”

Trong thang máy giống như bị oanh tạc.

An Thái Trí nhanh chóng giương mi lên, sắc mặt thay đổi, thần sắc của nàng cũng không được tự nhiên.

“Cô nói cái gì?” Niếp Thiếu Ứng nhú hai hàng lông mày lại, trong lúc nhất thời không rõ được Phương Huân Hà đang nói cái gì.

“Vào buổi tối thứ 6, An tổng tài ở trong văn phòng chờ ngài thì đã nhìn lên thiết kế của công ty chúng ta.”

Nàng giải thích với Niếp Thiệu Ứng, trừ bỏ có bộ dạng ở bên ngoài chọc tức người, hẳn tuyệt đối là một chính nhân quân tử, nàng vẫn cho rằng An Thái Trí tự nhiên hào phóng cùng hẳn rất xứng đôi.

Nhưng khi nàng phát hiện ra bộ mặt thật của An Thái Trí, nếu như mà để cho cấp trên tiếp tục trở thành một ngốc tử thì cũng không phải là việc mà một thư kí nên làm.

Hiện tại, nàng hoàn toàn cho rằng An Thái Trí tiếp cận Niếp Thiệu Ứng là có mục đích.

Nếu như không có mục đích, nữ tổng tài của An Thị từ trước đến nay trên thương trường luôn là một nữ cường nhân, làm sao mà lại tình nguyện lãng phí thời gian đi yêu đương một người nam nhân đây? Trừ phi, người nam nhân kia đối với công việc của nàng có lợi ích.

Loại nữ nhân này thật sự là đáng sợ, muốn có nhiệt tình của nàng ta so với lên trời còn khó hơn.

“Cô nói An tổng tài nhìn lên bản thiết kế của Mộc Thiên sao?” Con người của Niếp Thiệu Ứng phút chốc mặt lên, hơi hơi cắn răng.

“Bản thiết kế là do tôi đặt ở trên bàn của ngài, sau khi vào xem, tôi phát hiện ở mép túi có dấu vết bị mở ra, mà An tổng tài luôn luôn ở trong phòng làm việc của ngài.”

Nghe đến đó, khuôn mặt cười của An Thái Trí cứng đờ.

Lý Tư nhíu lại ấn đường, nhìn An Thái Trí hẳn cảm thấy lo lắng.

“Cô không có nói khoác chứ?” Con người của Niếp Thiệu Ứng càng ngày càng đen híp chặt hơn, cả người căng cứng.

Hắn không tin An Thái Trí làm ra loại việc dè tiện này, hẳn cũng tin tưởng nàng cùng hẳn kết giao không phải là vì tham cơ mật của hắn.

Phương Huân Hà quay đầu nhìn An Thái Trí. “Tôi có nói bậy sao, An tổng tài?”

Nếu như An Thái Trí mà phủ nhận, nàng sẽ càng xem thường nàng ta.

An Thái Trí ngây ngốc không nói ra lời, nàng quả thật đã làm việc dè tiện này, nhưng mà ở trước mặt Niếp Thiệu Ứng, nàng không thể nào mở miệng thừa nhận.

Đình

Thang máy tới, tuy nhiên không ai có ý định đi ra ngoài.

“Em thật sự đã xem qua bản thiết kế kia sao?” Niếp Thiệu Ứng bước phía trước hai bước, hẳn một phen nắm chặt cổ tay An Thái Trí, thô lỗ kéo nàng đến trước mặt.

Cổ họng của hắn bỗng nhiên có vị chất, ánh mắt đen sâu kín nhìn chằm chằm nàng, thân hình hắn cao lớn phảng phất đông lại, yên lặng bất động.

Nàng vô lực nhìn lại hắn, nhếch đôi môi lên, im lặng không nói.

Giấy không gói được lửa, việc mà mình đã làm chính là đã làm, ngay cả khi nàng không hề thay đổi thiết kế của An Thị, nhưng mà... nàng không có mặt mũi nhìn hắn.

Nàng rút cuộc cũng phải gật đầu. “Em quả thật đã xem qua.”

Niếp Thiệu Ứng cắn răng, tăng thêm lực đạo nắm tay nàng, nắm làm cho nàng cảm thấy đau đớn.

“Vì sao phải làm như vậy?” Hắn cuồng nộ mà kích động, tròng mắt đỏ hoe, gân xanh trên trán nhảy lên, rất giống như một bộ dạng muốn cắn nuốt người.

Nàng một câu đều không thể đáp được.

Bởi vì nàng cũng không thể giải thích được tâm tình của mình ngay lúc đó.

Trong lúc nàng nhìn lên bản thiết kế, nàng không hề có nghĩ tới hắn, không có nghĩ tới việc làm của nàng sẽ làm cho tình cảm của hai người thành dạng gì, nàng chỉ nghĩ đến tương lai phát triển của tập đoàn An Thị.

Nàng là người lãnh đạo của tập đoàn An Thị, trong khoảnh khắc đó, nàng lựa chọn thân phận này, từ bỏ thân phận tình nhân của Niếp Thiểu Ứng.

Sau nàng cảm thấy hối hận, cảm thấy bất an.

Mà cũng bởi vì nàng không hề thay đổi bản thiết kế của mình, cho nên tự an ủi mình, việc này không sao cả, nhưng mà... chung quy không có khả năng không thể không có việc gì a.

“Đừng có không nói lời nào! Cô nói đi a!”

Tâm lý của hắn khó thở, nước mắt từ hốc mắt chảy xuống, làm An Thái Trí sợ hãi.

“Thiểu Ứng ” nàng lúng túng nhìn hắn, không nghĩ rằng hắn sẽ khóc.

Cửa thang máy mở ra lần thứ hai, lúc này bên ngoài cũng đã có người đứng chờ ở ngoài thang máy.

Niếp Thiểu Ứng oán hận bỏ tay An Thái Trí ra, bước ra khỏi thang máy, Phương Huân Hà bước nhanh theo sau.

Trong thang máy, An Thái Trí ngu ngơ giật mình.

Nàng hiểu được cảm giác của hắn, hoàn toàn hiểu được.

Nhất định giống như khi nàng từ phóng viên nhìn tới ảnh chụp phản bội của bọn họ, đau lòng cùng rung động như vậy.

Nàng nên làm như thế nào mới tốt?

^ _____ ^

Tập đoàn khách sạn toàn cầu An Thị đã như An Thái Trí mong muốn, trở thành đối tượng hợp tác chỉ định ở Châu Á của tập đoàn Nhã Trì.

Cái tin tức này làm cho toàn bộ An Thị đều phấn chấn, An Thái Trí lại một chút cảm giác cao hứng cũng không có.

Nàng là thắng, nhưng đúng như Phương Huân Hà đã nói, nàng thắng không dùng võ, cũng có ám muội.

Thắng lợi của nàng là bởi vì tập đoàn Mộc Thiên rút lui khỏi cạnh tranh, Niếp Thiểu Ứng cự tuyệt đề nghị tam phương hợp tác của Eric, cho nên An Thị mới có thể trúng tuyển cũng coi như bọn hắn chính thức chia tay rồi.

Ngay cả khi hai bên cũng không nói ra, nhưng từ ngày đó hắn từ trong thang máy mang theo hận ý cùng nước mắt phẩy tay áo bỏ đi, nàng sẽ không còn cơ hội để gặp hắn nữa.

Nguyên lai khi hắn giận tới cực điểm sẽ rơi lệ, điểm ấy không phải đùa nàng, là sự thật.

Bất quá cũng như hắn đã nói, chỉ mong em vĩnh viễn không hề chứng kiến anh phát hỏa... Nhìn thấy hắn rơi lệ, trong nội tâm của nàng rung động không có cách nào hình dung.

Nàng biết là nàng rất xin lỗi hắn, nhưng mà phải làm sao để bù lại đây?

Sự tình đã xảy ra đến mức này rồi, coi như hắn có thể tha thứ cho nàng, từ nay về sau, hắn còn có thể tin tưởng nàng sao? Vương mặc chẳng lẽ sẽ tự động biến mất?

Xem ra là bọn họ đã xong hoàn toàn rồi.

Chuyện tình chưa tới nửa năm mà cứ như vậy vạch dấu chấm hết, hết thấy đều do nàng tạo thành, nàng không trách bất luận kẻ nào cả, chỉ trách mình rất nhiều, bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể tạo thành một hậu quả không thể thu thập được.

Từ nay về sau nàng vô khiên vô quả (miu: không gánh nặng, không lo âu), có thể đem tinh thần trở về công việc rồi.

Tuy rằng kế hoạch hợp tác của An Thị cùng Nhã Trì là dưới tình huống như mà vậy mà đàm phán, nhưng mà ở trên bàn dài hội họp, nàng phải giữ vững tinh thần công tác mới có thể hoàn thành.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng không chịu nổi mà có một chút phiền muộn nổi lên... “Tỷ, làm sao mà tỷ chưa ăn?”

An Thái Tuệ nhìn thấy tỷ tỷ nàng ngồi ở đối diện, nhìn mẩu thịt bò ngay cả nhúc nhích cũng không, muốn canh vừa mới đưa lên tới, cũng là không uống.

“Tỷ không muốn ăn.” An Thái Trí dứt khoát buông dao nĩa, không hề miễn cưỡng mình ăn cơm.

“Tỷ, tỷ có phải có tâm sự không?” Nàng rất ít khi nhìn thấy tỷ tỷ mình phờ phạc, hơn nữa tỷ tỷ lại có thể chủ động yêu cầu nàng không mang Đồng Đồng ra, điều này không tầm thường.

An Thái Trí thở dài, sâu kín hỏi: “Thái Tuệ, nếu như em bị người em yêu phản bội, em sẽ như thế nào?”

An Thái Tuệ ngẩn người, lập tức nhớ tới lão công Vương Thiệu Vũ của mình.

Có phải là tỷ tỷ thấy cái gì hay không?

Sau một lúc lâu, nàng mới trấn định nói: “Tỷ, cái gì đi nữa em cũng chịu đựng được, mặc kệ tỷ nhìn thấy Thiệu Vũ cùng nữ nhân nào ở cùng với nhau, xin chị hãy nói toàn bộ cho em biết.”

An Thái Trí nhíu mày. “Em nghĩ cái gì vậy? Chồng em là một người chồng quy củ, chẳng lẽ em không tin tưởng hần như vậy?”

“Cùng Thiệu Vũ không quan hệ?” Nàng yên tâm, ánh mắt quan tâm nhìn chăm chăm tỷ tỷ. “Như vậy, là có quan hệ với tỷ sao?”

Hai chòm mắt của An Thái Trí vô thần.

“Tỷ cảm giác mình thật không tốt, chị đã cô phụ một nam nhân tin tưởng chị, chị không biết nên làm sao bây giờ.”

Có thể vô khiên vô quái công tác, nhưng tất cả toàn bộ chỉ là lừa dối mình mà thôi, mỗi khi vào đêm dài tĩnh người, nàng sẽ nghĩ đến Niếp Thiếu Ung không ngủ được.

Nàng làm sao mà quên được hần đây?

Nàng làm sao mà quên được mình đã tổn thương hần như thế nào?

“Nếu tỷ còn yêu hần, như vậy thì nên hạ mình để xin sự tha thứ của hần đi.” An Thái Tuệ nhẹ giọng nói.

Nàng thật hồ thẹn, lại không biết tỷ tỷ mình đang yêu đương.

Hiển nhiên hiện tại tỷ tỷ nàng đang khổ sở vì tình, nàng rất tò mò là dạng nam nhân như nào mà nắm được tâm hồn thiếu nữ của tỷ tỷ nàng đây? Không cần nghĩ, nhất định là một nam nhân rất xuất sắc.

“Tỷ không hề nắm chắc hần sẽ tha thứ cho tỷ.” An Thái Trí lại bắt đắc dĩ nói.

Kỳ thật ngay cả nàng cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Năm đó, nàng ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho Ngôn Kỳ Hiên cùng Trương Kỳ Kinh, nàng lấy mất làm bằng chứng, cũng cho rằng mình bắt được, thả được, nếu bọn hần phản bội nàng, nàng cũng không có gì lưu luyến.

Có thể là ở bao nhiêu đêm tịch mịch, nàng rất hối hận về cách làm của mình rất tuyệt tình.

Nàng yêu Ngôn Kỳ Hiên, nhưng vì sao lại đem con đường của mình phong kín rồi?

Hiện tại, tình tiết tương tự lại xảy ra.

Nàng yêu Niếp Thiếu Ung, nàng nên vì tự tôn, mà lần thứ hai hủy diệt tình yêu này sao?

Tình cảm của nàng va phải đá ngầm, mà nàng từ trước đến nay tràn đầy tự tin là một nữ cường nhân không bao giờ thất bại, đã tâm của nàng đối với sự nghiệp đã đi nơi nào rồi?

Nàng chỉ biết là, nàng nhớ... hần quá!

^ _____ ^

“Đây mà là cái báo cáo gì cơ chứ!”

Niep Thiệu Ưng rơi lệ không dứt vút cái văn kiện xuống mặt đất, nội dung giống như quỷ hoa mà cũng có thể trình lên được, quả thực là không muốn sống nữa mà.

Trong phòng tổng tài, Niep Thiệu Hổ trầm mặc nhìn lão đại đang nổi bão.

Mặc kệ cái bản báo cáo kia được viết như nào, hấn cũng sẽ không thay người báo cáo cầu tình đâu.

Một người đang không khống chế được mình, cũng không cần một người làm trái với hấn.

“Người có tuyến lệ phát triển thật sự là đáng thương, em đồng tình với anh.”

Niep Thiệu Sư nhàn nhã tiến vào trong phòng tổng tài, mắt nhìn cái bản báo cáo bị ném xuống đất, còn có mắt và mũi của lão đại đổ bừa, hấn biết mình tới đúng lúc.

“Cậu tốt nhất đừng chọc anh!”

Khẩu khí nói chuyện của Niep Thiệu Ưng không tốt, nhưng lúc nói chuyện, đồng thời nước mắt lại chảy xuống.

Thật sự là trời giết mà!

Vì sao lại để cho hấn có loại khả năng này đây?

Hấn là cần bao nhiêu tự do tự tại để có thể nổi trận, nhưng mà ngăn không được nước mắt rồi lại một lần nữa nhắc nhở mình nổi giận cũng cần một vừa hai phải!

“Em chỉ là đi tới mà thôi,” Niep Thiệu Sư cùng Niep Thiệu Hổ đồng thời trao đổi cái ánh mắt đồng tình, còn vô tội nhún nhún vai. “Như vậy cũng coi như là chọc giận anh sao?”

Xem ra thương thế của hấn không được nhẹ, sự nghiệp cùng tình yêu cả hai đều thảm bại, kêu nam nhân luôn mạnh mẽ từ trước đến nay sao không chán nản chứ? Đáng thương nha.

“Mặc kệ cậu.” Niep Thiệu Ưng mở rộng miệng, thở sâu, cố gắng làm cho tâm tình của mình ổn định lại, một hộp giấy ăn đều đã bị hấn dùng hết rồi.

“Đúng rồi, gần đây em vừa vặn không có việc gì, có thể tới công ty ký tên vào văn kiện, khách sạn ở trên đảo Indonesia của chúng ta cũng sắp khai trương rồi, sao anh không nên đi thị sát kiêm nghỉ phép để trị tổn thương đi?”

Niep Thiệu Sư mới nói xong, Niep Thiệu Hổ liền mang theo chút ngạc nhiên nhìn hấn một cái.

Lão nhị nhà bọn họ đổi tính khi nào vậy? Lại có thể chủ động yêu cầu đến công ti làm đây?

Không đếm xỉa đến hai ánh mắt không tin của anh em dành cho, Niep Thiệu Sư lấy ra một điều thuốc, đốt một điều rồi cúi đầu, không chút dấu vết mà nháy mắt trái.

Hấn muốn lão đại đồng ý đến đảo nhỏ...

Làm một người bị ném đến đảo đơn độc, nếu như có một người khác tồn tại, cho dù là kẻ thù, hai người cũng sẽ ủng hộ nhau, nhưng lại không có biện pháp gì để đuổi đối phương tránh xa.

Cho nên sau, hấn quyết định đem mọi chuyện rõ ràng yêu đương của đối phương rồi lại mất hết mặt mũi cầu hòa để đưa hai người đến đảo sống một mình.

“Cậu thật sự sẽ ngoan ngoãn đi làm sao?” Niep Thiệu Ưng dùng ánh mắt cực kỳ nghi ngờ nhìn người em của hấn, rất thận trọng mà hỏi.

Hấn là rất muốn đi xuống tiểu đảo để thị sát tình hình, nhưng mà hấn tuyệt đối sẽ không bao giờ thừa nhận là hấn đi trị liệu tổn thương.

Hấn có thương tích sao? (miu: có ;;)

Hấn không thể bị An Thái Trí làm cho tổn thương được, mỗi khi mà hấn nghĩ đến nàng, lửa giận cùng đau lòng gặp nhau mà đến, sau đó nước mắt của hấn đương nhiên cũng sẽ đi theo.

Cho nên hẳn học thông minh, hẳn giống như trước toàn tâm toàn ý vào công việc, không để ỉnh có một chút thời gian để nhớ tới.

Còn có, hiện tại hẳn đã không yêu nữ nhân có tâm cơ rất nặng kia rồi, làm sao mà có thể bị tổn thương chứ?

“Nam nhân mà càng yêu một nữ nhân, sẽ càng oán hận trong lòng.” Niếp Thiệu Hồ bỗng nhiên nói ra một lời nói của một tác giả người Pháp vào thế kỷ 17.

Niếp Thiệu Sư lập tức cười ra tiếng, cái tiếng cười ha ha kia thật sự là không cho lão đại mặt mũi nào.

Có đôi khi hẳn cảm giác được lão tam luôn trầm mặc ý lời mà nói ra thì luôn có ý tứ, hẳn sẽ trực tiếp đem lòng của người ta nhìn thấy, sau đó mới hạ ra một lời phê bình tỷ như vừa rồi.

Nghĩ cũng biết là mặt mũi lão đại là tự mình lừa mình dối người như nào mà nói cho chính mình, hẳn đã không yêu An Thái Trí, thậm chí đem chuyện của bọn họ đều coi như cặn bã.

Nếu quả thật mà coi như cặn bã, thì hẳn là do quá yêu mà sinh hận, loại yêu này sâu sắc hơn, loại hận này cũng là ngu nhất quả dưa.

Ngẫm lại mà xem nha, bởi vì quá yêu một người mà làm cho sinh ra hận, loại hận này sẽ thành công sao?

Mà hận không thành công, liền biến thành nội thương thôi.

Hắn liếc sắc mặt âm tình bất định của lão đại một cái, đây phải là một nam nhân tiêu chuẩn của việc bị tổn thương ở bên trong.

“Thật không biết hai người các cậu đang nói linh tinh những cái gì nữa.” Niếp Thiệu Ứng nhú nhú mi, trở lại chuyện chính, “Tiểu tử, cậu nói anh đi thị sát tiểu đảo, cậu sẽ đến công ti đi làm có thật không đó? Tiểu tử nhà cậu luôn nói không giữ lời, lần này tốt nhất không được đùa giỡn anh đâu.”

Niếp Thiệu Sư thanh thần cười. “Lấy nhân cách của em ra thề em sẽ.”

Nói thì là nói như vậy thôi, chỉ là nhân cách của hẳn ngay cả hẳn cũng không biết đi đâu mà tìm nữa.

10. Chương 10

Ánh mắt An Thái Trí nhìn chằm chằm vào Niếp Thiệu Sư ngồi ở trên sô pha, không biết cái vị phó tổng tài của tập đoàn Mộc Thiên này tự mình đến thăm nàng có gì chỉ giáo.

“An tổng tài nhất định rất kỳ quái ta vì sao lại tới, đúng không?” Niếp Thiệu Sư nhắc đôi chân dài khỏe mạnh lên, uống một ngụm cà phê.

“Mời Niếp phó tổng tài nói thẳng.”

Từ khi Lý Tư truyền tin Niếp Thiệu Sư tới thăm nàng, trong lòng nàng đã bắt đầu bất an không yên.

Là Thiệu Ứng xảy ra chuyện gì sao?

Nàng thật sự lo lắng mình làm những việc như thế sẽ làm cho hẳn luẩn quẩn trong lòng.

Hắn đang sa đoạ sao? Hắn đang bê bối sao? Hắn có thể vì nàng mà từ nay về sau không hề tin tưởng nữ nhân không? Hoặc là giống như nàng năm đó, phong bế lòng mình nhiều năm đây?

Nghĩ đến đây, lòng nàng xẹt qua một trận đau lòng.

Nàng cực hi vọng không có gì xảy ra cả, nàng hi vọng sau một thời gian là có thể cùng hẳn ngọt ngào ngào ước hội, nàng hi vọng vào lễ Giáng Sinh, có thể có hẳn làm bạn, giống như kế hoạch lúc trước của bọn họ với nhau, cùng nhau đến Nhật Bản ngắm tuyết... Ai nói cho nàng biết, làm sao mới có thể trở lại như trước đây?

Niếp Thiệu Sư không chút dấu vết nào kéo hẳn nàng trở về. “Tôi đặc biệt đến tìm An tổng tài để đàm phán một phần kế hoạch hợp tác.”

Không cần phải nói, thông minh như hần cũng đoán được, vị An tổng tài vô cùng xinh đẹp này nhất định là nhớ tới lão đại nhà hần mới xuất hiện cái loại vẻ mặt cô đơn này.

Lão đại đã bay đến đảo mà tập đoàn Mộc Thiên mua ở Indonesia, hiện tại trong tập đoàn Mộc Thiên hần là lớn nhất, muốn làm cái gì cũng được, huống chi lão tam, lão tứ cũng rất ủng hộ hành động làm loạn này của hần, hần quả thực chỉ là muốn tránh lo âu về sau.

“Kế hoạch hợp tác sao?” An Thái Trí khó hiểu nhăn nhăn nhăn mi. “Tập đoàn Mộc Thiên không phải là đã từ chối đề nghị hợp tác của tập đoàn Nhã Trì sao?”

Niep Thiệu Sư cười cười. “Kế hoạch này là do tập đoàn Mộc Thiên và An Thị, cùng tập đoàn Nhã Trì không có một chút quan hệ gì.”

An Thái Trí hơi hơi nhíu mi.

Nàng thật hoài nghi, coi quan hệ trước mắt của nàng và Niep Thiệu Ung, bọn hần còn có thể hợp tác với nhau sao?

“Tập đoàn Mộc Thiên đã mua một đảo nhỏ ở Indonesia, trước mắt khách sạn du lịch ở trên đảo đã hoàn thành, tổng cộng có 157 biệt thự, nhưng mà chưa chính thức vận chuyển buôn bán, ta hi vọng sẽ giao toàn quyền cho An Thị quản lý.”

An Thái Trí không tin được lỗ tai của mình.

Tập đoàn Mộc Thiên là tập đoàn có nguồn tài chính lớn cỡ nào, đã có tiền mua một đảo nhỏ để xây khách sạn du lịch, vì sao phải đem việc quản lý vận chuyển buôn bán giao cho An Thị đây?

Niep Thiệu Sư nói tiếp: “Lợi ích nhận được từ khách du lịch để cho tập đoàn Mộc Thiên cùng An Thị cộng hưởng, lãi doanh thu hàng năm An Thị 80%, Mộc Thiên 20%, mười năm sau, toàn bộ làng du lịch đưa về toàn bộ cho An Thị, Mộc Thiên sẽ không đòi hỏi quyền lợi, từ đây về sau, An Thị chỉ cần hàng năm đưa cho tập đoàn Mộc Thiên 100 vạn tiền Indonesia là được.”

Ha, nếu lão đại mà biết hần kí một loại hiệp ước không bình đẳng với người khác thế này, khẳng định lại sẽ tức giận đến chảy nước mắt, hần rất mong chờ nhìn một màn kia nha.

An Thái Trí nghi hoặc nhìn hần. “Vì sao phải làm như vậy? Đây đối với tập đoàn Mộc Thiên cũng không có lợi.”

100 vạn tiền Indonesia kia chính là bao nhiêu tiền.

Loại hợp tác này chắc chắn rất thái quá, nàng biết Niep Thiệu Ung sẽ không tiếp nhận loại điều kiện này.

Niep Thiệu Sư lộ ra một nụ cười đầy mỉa mai. “Tôi tin nhiệm năng lực của An Thị, lý do này đủ rồi chứ?”

“Đương nhiên không đủ.” Nàng cũng không phải đồ ngốc, hôm nay Niep Thiệu Sư đến tìm nàng, nhất định có những lý do khác. “Niep phó tổng tài, người sáng mắt không nói tiếng lóng, mời người nói ra ý đồ thật khi đến đây.”

Niep Thiệu Sư mang theo một nụ cười tán thưởng nói: “Quả nhiên là một nữ nhân làm cho lão đại nhà ta vừa yêu vừa hận, An tổng tài thật thông minh.”

Nháy mắt, tim của An Thái Trí đập chậm một nhịp, bởi vì hần vừa nhắc tới Niep Thiệu Ung.

“Goethe có một câu nói rất hay,” Niep Thiệu Sư nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, giọng điệu cực kì khoái trá. “Vô luận là bất cứ chuyện gì, hi vọng vẫn hơn là tuyệt vọng, bởi vì không ai có khả năng đoán trước được điều gì.”

An Thái Trí nao nao, trong lòng xôn xao.

“Có ý gì?” Nàng không xác định hần nói như vậy có giống nàng nghĩ không...

“Rất đơn giản.” Hần cười cực kì anh đẹp, trong mắt lại lóe lên những ánh sáng kỳ lạ. “Trừ phi chị đã muốn tính toán chấm dứt tình cảm với lão đại nhà tôi, không thì mời thư ký của chị vào đi, chúng ta nên ký hiệp ước này.”

Hắn lười biếng đứng thẳng thân hình, lần này không có sử dụng mắt trái của hắn.

Hắn tin tưởng, cho dù không có khả năng đặc biệt, An Thái Trí cũng chọn kí hợp đồng với hắn, sau đó sẽ đi đến tiểu đảo đang có con người cô độc kia.

Nam nhân chỉ khi càng yêu một nhân, thì lòng oán hận càng sâu... Phải không?

Thật sự là thế phải không?

^ _____ ^

Nằm ở trong bể bơi vô cùng tôn quý để chớp mắt, Niếp Thiếu Ứng thật chán nản trong đầu mình không ngừng hiện lên không phải là làm sao nên sớm bắt tay vào phương châm vận chuyển buôn bán kia, mà lại là câu nói kia của lão tam.

Hắn hận An Thái Trí, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi khi nhớ tới việc làm với văn kia của nàng làm cho hắn không thể tha thứ, hắn liền rơi lệ.

Vì nàng, dạo này trước khi đi ngủ hắn thường xuyên rơi lệ, tức giận trong lòng khó khăn bình tĩnh, chỉ cần hắn oán hận một ngày, thì nước mắt của hắn sẽ không thể ngừng một ngày.

Hắn muốn tìm được một biện pháp tốt để cải thiện tình huống này, một đại nam nhân mà cả ngày đều chảy nước mắt rất là... “Tổng tài, tổng giám đốc có chuyện quan trọng muốn gặp ngày.” Quản gia tư nhân cung kính đi tới bên cạnh bể bơi bấm báo.

“Đã biết.”

Thân hình to lớn mệt mỏi đứng dậy từ bể bơi, ở phương xa, chân trời ở chỗ sâu trong mặt nước gần bó thành một đường, nước biển xinh đẹp được ánh mặt trời chiếu xuống lờ lờ.

Cái chỗ này đúng thật là thiên đường, đây hắn nên là thiên đường ở cùng với tình nhân mới đúng... Hắn nhớ tới lời hẹn cùng An Thái Trí, bọn hắn đã nói vào lễ giáng sinh đi Nhật Bản trượt tuyết mà.

Mây hắn nhăn chặt, sắc mặt có chút âm trầm.

Muốn làm cái gì nữa?

Nàng hiện tại hắn là đang đắc ý cùng với tập đoàn Nhã Trì hợp tác rồi, đã đạt được mục đích rồi, trong lòng nàng còn có hắn người đã bị lợi dụng này sao?

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng đem nỗi nhớ về nàng mà áp chế tức giận.

Không thể rơi lệ, ngàn vạn lần không thể rơi lệ a, tổng giám đốc cùng quản gia đều đang nhìn hắn, hắn nhất định phải bảo trì hình tượng nghiêm túc trên bàn a.

Thân hình cao ngất phản hồi ở bên trong.

“Brie, có chuyện gì?”

Hắn vẽ mặt đường như không có gì hỏi tổng giám đốc Brie ở Indonesia đang có vẽ mặt hết sức lo sợ.

“Báo cáo tổng tài, có một vị tiểu thư trẻ tuổi tự xưng là tới quản lý làng du lịch, nàng còn có đưa ra một bản hợp đồng do phó tổng tài tự tay ký tên, xin hỏi tổng tài, hiện cần xử lý như thế nào đây?”

Khi hắn nhìn thấy bản hợp đồng kia thì quả thực là sợ đến choáng váng.

Không biết phó tổng tài ở Đài Loan đã xảy ra chuyện gì nữa, tại sao lại có thể ký một bản hợp đồng quái dị như này.

Hắn nhíu mày: “Có chuyện này sao?” Hắn đã biết là không thể tin tưởng tên tiểu tử đó mà. “Người đó đâu?”

Hắn chính là người quản lý làng du lịch, cư nhiên còn có người tới cửa để xen vào việc quản lý này, hắn thật muốn nhìn xem đó là ai đến ngang tàng đây.

“Ở trong này.”

Một giọng nữ thanh thúy truyền vào trong tai Niếp Thiểu Ứng, hơi thở của hắn thoáng chốc rối loạn, bên trong bỗng nhiên trở nên rất im lặng, trừ bỏ việc thở ra, không có bất kỳ âm thanh gì.

Brie cùng quần gia mãnh liệt dụi mắt, là bọn hắn nhìn lầm sao?

Thân hình nam giới rắn chắc cao lớn của tổng tài bọn hắn, giống như một pho tượng bỗng nhúc nhích.

“Các người đi ra ngoài trước đi.” Niếp Thiểu Ứng cố giữ vững trấn định, ra lệnh cho Brie cùng quần gia.

Rất nhanh, bên trong chỉ còn lại hai người, hương hoa lan ở trong villa nhẹ nhàng bay, cái cây đang lay động ở ngoài cửa sổ, từng trận gió nhẹ nhàng làm người sáng khoái.

“Cô tới làm cái gì?”

Giọng nói của Niếp Thiểu Ứng bình tĩnh, nhưng toàn bộ hắn đều lộ ra mùi thuốc súng, hoàn toàn không cảm nhận được không khí lãng mạn ở chung quanh.

Hắn trừng mắt nhìn An Thái trí, cùng với một cơ thể đang co rúm, biểu hiện của hắn là đang cố gắng áp lực cơ tức.

Nữ nhân này có lầm hay không đây? Lại có thể mặc Bikini màu chanh in hoa đỏ nóng bỏng này tới gặp hắn, vòng eo mảnh khảnh chỉ được một cái sa mỏng vây quanh, chẳng những có thể nhìn thấy được đôi chân cân xứng của nàng, ngay cả cái mông của nàng cũng có thể nhìn rõ không sót một chút gì, thật sự là rất thái quá rồi.

“Tôi chịu ủy thác của Niếp phó tổng tài mà đến.” An Thái Trí nhìn thấy con người đen khó chịu của hắn, đưa bản văn kiện trong tay ra. “Niếp tổng tài tự mình nhìn cho rõ ràng đi.”

“Nga?” Con người hơi lạnh đi, hắn không có chút cảm thụ gì mà tiếp nhận phần văn kiện trong tay nàng.

Nàng không phải đến vì hắn, mà là có mục đích khác...

Mang theo cảm xúc khó chịu nhìn hết văn kiện, hắn có chút hoài nghi phần văn kiện này căn bản là giả tạo.

Nhưng, chữ ký kia xác thực là của lão nhị.

Hắn nhíu mi, không chút phong độ nào mà vút bản văn kiện lên trên đất.

“Tôi không thừa nhận vật này.”

Cậu nhất định phải chờ chết đi Niếp Thiểu Sư, chờ anh về lột da cậu!

Đối với phản ứng của hắn, nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý rồi: “Thật xin lỗi, Niếp tổng tài, phần văn kiện này đã có hiệu lực, anh không thể không thừa nhận.”

“Vậy sao?” Hắn gật gật đầu, ngạo mạn nói: “Như vậy chúng ta gặp nhau ở tòa đi.”

Bọn hắn đã bao lâu rồi không gặp nhau? Ít nhất cũng phải một tháng rồi, nàng nhất định phải lên mặt nạt người như vậy sao? Cùng hắn nói chuyện pháp luật, quả thật là vô căn cứ!

Nàng nhận toàn bộ khinh bỉ của hắn nhìn ở trong mắt, nhưng trong nháy mắt nàng cũng không hề nhìn mắt của hắn, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Em lại hi vọng có thể gặp anh ở trong lễ đường cơ.”

Tuy rằng thái độ của hắn rất tồi tệ, nàng vẫn cúi đầu với hắn.

Người nào làm sai mà không biết nhận sai, nhất định trở thành nhân vật cô độc bị kịch.

Nghe vậy, Niếp Thiểu Ứng ngẩn người: “Cô nói cái gì?”

Lời của nàng hoàn toàn là ngoài ý liệu của hắn.

Vừa mới rồi không phải còn đang đấu trí với hắn sao? Làm sao mà đột ngột chuyển đề tài thế này, nói hi vọng gặp hắn ở lễ đường?”

Gặp ở lễ đường... ý là, kết hôn với hắn sao?

“Vô luận là bất cứ chuyện gì, hi vọng lúc nào cũng hơn là tuyệt vọng.” Nàng thuật lại câu nói kia của Niếp Thiểu Sư, lông mi dài nhẹ nhàng hạ xuống. “Anh lại không hề có chính thức đưa ra lời chia tay, em cho rằng chúng ta vẫn là có khả năng cùng nhau đi vào lễ đường, trừ phi anh ở nơi này vạch dấu chấm hết với em.”

Nghe vậy, Niếp Thiểu Ưng nhú mi nhìn nàng.

Nàng quả nhiên không phải là nữ nhân bình thường, lại muốn đem quyền chia tay giao vào trong tay của hắn.

Hay là nàng đã sớm nhìn thấy hắn còn lưu luyến nàng đây?

Muốn tha thứ nàng hay không, kỳ thật chỉ là một ý niệm mà thôi.

Hắn có thể lựa chọn mặt mũi, sau đó bảo nàng đi, hắn cũng biết nàng tuyệt đối sẽ không đến khẩn cầu hắn lần thứ hai, bởi vì nàng là An Thái Trí.

Chẳng qua nếu như làm như vậy, hắn cũng không sống dễ chịu hơn nàng, mà thật ra người thống khổ lại chính là hắn, mà hắn tuyệt đối sẽ không mất hết mặt mũi mà đi cầu nàng, như vậy người thắng sẽ là ai đây?

Là lưỡng bại câu thương.

“Nếu anh còn chưa thể quyết định, như vậy thì sao? Anh có thể quyết định được rõ ràng hơn một chút sao?”

Nàng vừa nói chuyện, đồng thời cũng kéo nơ con bướm trước ngực xuống, nháy mắt, bộ bikini thiếu vải buông ra hai bên, lộ ra bộ ngực sữa mê người của nàng.

Nàng là nữ cường nhân, ở trên thương trường, nàng chưa bao giờ biết dùng mỹ nhân kế.

Nhưng mà hiện tại người mà nàng cần đối mặt là hắn, là nàng làm chuyện có lỗi với hắn trước, mà hắn đang nổi nóng, có thể vĩnh viễn cũng không hết giận, cũng có thể là bởi vì mặt mũi, mất hết mặt mũi tha thứ cho nàng, cho nên nàng nhất định phải hấp dẫn hắn, đây là ưu thế của nữ nhân.

Hắn trừng mắt nhìn một số nơi gần như lộ ra trọn vẹn, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

Nàng đây là đang làm cái gì đó?

Trên đảo không khí mát mẻ, cho nên ở trong villa này mỗi một cánh cửa đều mở rộng ra, nếu như có người đi qua nhìn thấy chẳng phải là tiện nghi cho người đi đường sao... “Em biết em đã làm thương anh, em thật xin lỗi.” Nàng chậm rãi đi đến bên hắn, ngữ điệu vừa mới cường ngạnh đã trở nên mềm mại. “Mời anh hãy thử một lần.”

“Cô thật sự không hiểu rõ?” Thông báo của nàng làm cho lòng hắn chấn động không thể tưởng tượng nổi, nhưng hắn cũng chỉ hừ một tiếng, cố ý không mở mắt để nhìn thân thể mê người của nàng, hắn dè bieu nói: “Không, cô không biết, cô sẽ không biết cô đã tổn thương tôi sâu đậm như nào.”

Kỳ quái, hắn vừa mới nhìn thấy thân thể của nàng, tâm lý hắn nguyên bản khó thở thiếu chút nữa rơi lệ, nhưng mà hiện tại về mặt âm thầm này, muốn cảm giác rơi lệ nhưng không thấy.

Vì sao lại vậy?

Hắn đang ngu muội sao?

Vài câu thiện ý của nàng có thể đổi lấy công bằng cho hắn sao?

“Em cam đoan kiếp này tuyệt đối sẽ không tổn thương anh lần thứ hai.” Nàng nhìn hắn, nhìn ra được thái độ của hắn đã mềm mỏng, lòng của nàng căng thẳng, một chút chua xót từ từ nhảy lên trong lồng ngực nàng.

Hắn vẫn yêu nàng, ngay cả khi hắn hận sự phản bội của nàng.

Nghĩ đến đây, nàng chủ động dán thân vào trong lồng ngực của hắn.

Hắn mặc dù không có đưa tay ra ôm nàng, nhưng cũng không hề đẩy nàng ra, hành động này đã nói rõ tất cả.

“Cho chúng ta một lần bắt đầu nữa được không?” Nàng nhìn lên con người đen của hắn đang toát lên hai ngọn lửa. “Lễ giáng sinh sắp tới rồi, em không muốn đi ngắm tuyết một mình, em đã đặt vé máy bay đi Nhật Bản rồi, nhưng nếu không có anh đồng hành, cũng không còn một ý nghĩa gì nữa.”

Niếp Thiếu Ứng lại nhẹ nhàng hừ một tiếng. “Anh không bảo đảm từ nay về sau sẽ hoàn toàn tín nhiệm em.”

Tâm tình đang buộc chặt của nàng nhất thời buông lỏng. “Em biết, em sẽ dùng thời gian để lấy lại được sự tin tưởng của anh.”

Sau đó, có một ánh sáng, nàng nhẹ nhàng giơ lên tay trái, cái vòng tay đội hai đầu ưng đang ở trên tay nàng kia đúng là vật mà bọn họ đã đính ước.

An Thái Trí nhợt nhạt cười. “Nhớ rõ chứ? Đây là lễ vật mà bà cố anh tặng cho em, em là tân nương của anh, nhất định như thế.”

Tim của hắn mềm nhũn, con người đen thẳng cuồng rục mà nhìn nàng.

Nàng cũng nhìn hắn, con người đầy sương mù che chắn.

Ánh mắt hai người quán lấy nhau một lát, hắn rút cuộc cũng đầu hàng tình cảm của mình.

Hắn kìm lòng không đậu cúi đầu xuống, bá đạo hôn lên cánh môi ngọt ngào của nàng, đôi tay mở ra, đồng thời gắt gao ôm lấy nàng.

Nàng dùng nhiệt tình lớn nhất hưởng ứng nụ hôn của hắn, may mắn đã biết chọn đúng phương hướng của tự ái cùng tình yêu rồi, nàng thích cánh chim ưng bay liệng, cũng lập lời thề vĩnh viễn không cho hắn bay ra khỏi bàn tay nàng.

11. Chương 11: Kết Thúc.

Nước Anh

Tại một giáo đường màu trắng ở vùng ngoại thành Luân Đôn, một cặp đôi có gương mặt Đông Phương đang đứng ở trong điện xanh vàng rực rỡ, đang cử hành nghi thức kết hôn thần thánh.

Chú rể mặc âu phục sẫm màu, cô dâu thì mặc một lễ phục ngắn tới đầu gối, phối hợp với một cái khăn trùm đầu dài xinh đẹp, trong thật xinh đẹp.

“Ông biết mình thông minh làm việc không có sai mà, nhìn đi, đứa nhỏ Thiếu Ứng này quả nhiên là ở trong lễ hội mà ông sắp đặt tìm được người vợ xinh đẹp.” Thân là chủ hôn Niếp Thiên Hữu đắc ý nói.

Ba tôn tử khác của ông Niếp Thiếu Sư, Niếp Thiếu Hổ, Niếp Thiếu Long nhìn thoáng qua, trong lòng đều hiểu được, sau này ông nội bọn họ sẽ càng nóng lòng tổ chức yến hội, hơn nữa sẽ là làm đúng tình hợp lý.

“Hiện tại, ông có thể cho bà nội cùng với ba mẹ các cháu có một công đạo rồi.”

Niếp Thiên Hữu mỉm cười che kín nếp nhăn ở khóe miệng, trong vành mắt cũng có sầu não.

Nếu bạn già cùng con trai và vợ bây giờ còn sống thì tốt biết bao nhiêu, bọn họ có thể cùng nhau chia vui việc bọn nhỏ thành gia lập nghiệp này.

Tự mình hưởng... Aizz, có đôi khi là tàn khốc.

“Đừng nghĩ nữa.” Niếp Thiếu Hổ vỗ nhẹ nhẹ bả vai của ông lão. “Bà nội cùng ba mẹ cháu ở trên trời nhất định cũng đang vui mừng, ông đã đem bọn cháu nuôi nấng như thế này, bọn họ cũng không có tiếc nuối gì.”

“Cần là cần bà nội của các cháu còn sống thì tốt biết bao nhiêu.” Lời nói của đứa cháu càng làm cho Niếp Thiên Hữu càng thêm sầu não. “Công phu may của nàng rất siêu, thường giúp ông may âu phục, nếu nàng còn sống, nhất định sẽ tự mình làm lụa trắng cho cháu dâu.”

Tuy rằng lúc bạn già còn, bởi vì hắn nuôi nhiều động vật lưu lạc quá mà tức giận đến mức ở riêng với hắn hai mươi năm, nhưng mà hắn vẫn yêu nàng.

Đến lúc vợ chồng Thiệu Niên cùng bạn già của ông đi rồi, hấn mới khắc sâu đạo lý này, chỉ là đã không còn kịp nữa rồi, coi như hấn đem những con vật kia vứt bỏ, bạn già của hấn cũng sẽ không trở về.

“Ông nội, ông xem!”

Niếp Thiếp Sư giơ tay ra, chỉ vào phía cửa lớn đang mở rộng, một nữ tu sĩ già đang đi vào trong giáo đường.

Dáng người lão tu sĩ Tây Phương mượt mà mà khuôn mặt thì nghiêm túc, nữ tu sĩ đã mặc y phục toàn thân quá chặt chẽ rồi, nhưng... “Tiểu tử chết tiệt này!”

Bất chấp đang đứng ở thánh đường cử hành nghi thức, cũng bất chấp nội tâm đang sâu não, Niếp Thiên Hữu sau khi nhìn thoáng qua nữ tu sĩ già kia, hai tay trong nháy mắt run không ngừng.

Niếp Thiệu Sư cười cười ái muội. “Xem ra nữ tu sĩ già kia cũng đến cup G đó nha!”

Ông nội bọn hấn có một khả năng đặc biệt là khi nhìn thấy một bộ ngực lớn thì hai tay sẽ run không ngừng, hơn nữa cần là cup G mới có thể run.

“Tiểu tử chết tiệt này, biết rõ nhược điểm của ông rồi còn cố ý bảo cho ông xem, ý định hại chết ông hả, định để cho ta ở trong mắt của thông gia mất mặt hả...” Niếp Thiên Hữu một bên mắng một bên nhắm con mắt lại, ở trong lòng bắt đầu đếm thầm.

Mỗi khi ông nhìn thấy một bộ ngực lớn tay bắt đầu run, ông phải nhắm mắt lại, ở trong lòng khẽ đếm đến 99, như thế khi ông tiếp tục mở mắt ra mới có thể miễn dịch đối với nữ nhân làm ông mất cảm kia.

May mắn, ông cũng sắp được giải thoát rồi...

“Nghi thức đã hoàn thành.” Mục Sư tóc vàng mỉm cười với Niếp Thiệu Sư và An Thái Trí nói: “Mời chú rể hôn cô dâu, cũng mời cô dâu hôn đáp trả chú rể.”

Niếp Thiệu Sư nhấc tấm khăn trên đầu thê tử ra, ở trên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của nàng ấn xuống một nụ hôn thật sâu.

An Thái Trí nhắm hai mắt lại, môi của nàng hơi hơi rung động, tiếp nhận nụ hôn thâm tình của chồng.

Bọn hấn rốt cuộc cũng phải kết hôn nhanh như vậy.

Nguyên bản nàng cũng không hề có ý định mới kết giao một năm liền đi vào lễ đường, nàng muốn qua ba mươi tuổi, ít nhất cũng phải ở trên thương trường thêm vài năm nữa.

Nhưng mà ông xã của nàng lại không hề nghĩ như vậy, hấn cho rằng nàng ở trên thương trường rất sinh động, làm hấn không thể yên tâm, cho nên kiên trì sau khi hai người kết giao được một năm, thì đưa nàng tiếp vào cửa Niếp gia.

May mắn hấn cũng không phải là một người vô lý, mà cũng là một cuồng công việc, cũng không hề phản đối nàng tiếp tục công việc.

Cho nên, từ nay về sau nàng vẫn có thể có cuộc sống gia đình cùng sự nghiệp an nhàn, nhưng nàng cũng đã đáp ứng hấn rồi, chỉ cần nàng mang thai, sẽ giao công ty cho người quản lý chuyên nghiệp, chuyên tâm chăm sóc để sinh con.

Bất quá cũng bởi vì cái này, trên có chính sách, dưới có đối sách kết quả là nàng đã mua rất nhiều áo mưa cùng thuốc tránh thai rồi.

Thượng đế hãy tha thứ cho nàng, nàng cũng là vì bất đắc dĩ mà mới làm như vậy, công tác đối với nàng, còn quan trọng hơn ăn cơm, muốn nàng sau khi kết hôn lấy gia đình làm trọng, nàng thật sự là làm không được.

Bất quá, nàng cũng đã hứa hẹn ở trong lòng với hấn, nàng sẽ cố gắng điều chỉnh chính mình, làm nhanh chóng thích ứng làm một người vợ của hấn, chờ tương lai thế giới hai người bọn họ sẽ thành một gia đình nhỏ ba người, nàng cũng sẽ hoàn toàn lấy hấn làm trọng, đem công việc đẩy xuống thứ hai.

Nhân sinh là những giai đoạn khác nhau, không phải sao?

Sự nghiệp tất nhiên cũng quan trọng, nhưng mà nàng cũng biết có nhiều thứ tiền tài không hề mua được, tỷ như người nhà yêu thương, gia đình ấm áp.

Thiếu Úng yêu nàng, các đứa em của hắn đều kính trọng nàng, ông nội hắn cũng đều cực kỳ yêu thương đứa cháu dâu là nàng, nàng vì hắn mà hạ sinh như vậy cũng là đáng.

Một nữ nhân mà trong bất cứ chuyện gì cũng không chịu nhượng bộ nhất định sẽ biến thành một người đáng thương, đầu của nàng rất thông minh, sẽ không dễ ỉnh bị biến thành kẻ đáng thương đâu.

“Thấy không? Ông nội cười toe toét.”

Niếp Thiếu Ưng để sát vào tai thê tử, mỉm cười nói nói.

Tuy rằng ông nội yêu cầu bọn hắn đến nước Anh tổ chức hôn lễ rất phiền toái, nhưng bây giờ nhìn ông cao hứng như thế, đi một con đường bên ba cũng không là gì.

Anh quốc là quê hương bà cố hắn, lịch sử đã lâu, một quốc gia tôn quý cùng phồn vinh từ xưa, tuyệt đối có một phong phạm vương gia.

Nhà thờ lớn Baroque Block này, từng cử hành vô số hôn lễ trang hoàng, mái vòm bằng bạc khí thế to lớn trang nghiêm, cũng bởi vì ông nội hắn cùng tước sĩ của giáo đường có giao tình không ít, bọn hắn mới có thể cử hành hôn lễ tại đây.

“Bà nội em cũng rất cao hứng a.”

An Thái Trí nhìn thấy bà nội mặc y phục đẹp, đang ngồi ở xe lăn, trong lòng có một chút tiếc nuối bởi vì phụ thân nàng bị tê liệt toàn thân nên không thể tới xem hôn lễ của đứa con gái này.

Bất quá, trong lúc này nói tin tức này với phụ thân đang ốm đau ở trên giường thì ông thần kinh sớm đã không có phản ứng, lại có thể cao hứng đến mức chảy nước mắt.

Kỳ tích đây là kỳ tích.

Nàng tin tưởng còn có một kỳ tích nữa, nói không chừng trong lúc nàng nói cho ông biết, ông sẽ được ôm cháu ngoại thì ông hẳn sẽ cao hứng đến mức mở to mắt nhìn nàng, nàng mong chờ một ngày kia, nàng mong chờ... Hôn lễ chấm dứt vào buổi chiều, đoàn người chậm rãi ngủ tại khách sạn năm sao toàn cầu An Thị ở trong trung tâm Luân Đôn.

Nữ tổng tài xinh đẹp cùng với vị hôn phu mới cưới đại giá quang lâm, trên dưới khách sạn đều nơm nớp lo sợ, lên tinh thần đến mười hai lần để ứng phó.

Cho nên khi An Thái Trí tiến vào trong phòng tuần trang mật ở tầng 12 thì vẻ mặt của nàng là thỏa mãn, khóa trái, tán thưởng.

“Em cảm thấy những nhân viên này cần được thưởng thêm một chút, thái độ đối với công việc của bọn họ đều rất hoàn mỹ a.”

Nàng ở trong phòng nghiêm khắc tuần tra một lúc, rồi thỏa mãn gợn khóe miệng lên.

Phòng không nhiễm một hạt bụi nào, ngay cả ở khung cửa sổ đều không có, phòng tắm không có một mùi lạ, toàn bộ đồ dùng ở đây nên ở vào vị trí mà khách du lịch cần.

“Anh cảm thấy em mới cần tạm thời quên đi thân phận tổng tài, đừng quên em là tới để hưởng tuần trăng mật đó.” Niếp Thiếu Ưng có chút không vui nói.

Từ khi bọn họ bắt đầu bước vào khách sạn An Thị, tiểu nữ nhân này lại là một bộ dạng công việc, cẩn thận tỉ mỉ điều tra công nhân, đợi cho đến khi không thể nào soi xét được nữa, nàng mới mặt mày hớn hở, giống như hoàn toàn đã quên rằng một người vợ nên đối đãi với ông chồng mới cưới của nàng như nào.

“Em đương nhiên không hề quên.”

Nghe ra vị lão đại này đang khó chịu, An Thái Trí vội vàng mở ra rượu hành lý, xuất ra vũ khí bí mật của nàng một cái áo ngủ màu hồng gợi cảm và quần chữ T.

“Lấy ra cái gì đấy?” Niếp Thiếu Ưng từ phía sau ôm lấy nàng.

Hắn thật sự nhịn không được, vừa vào phòng đã muốn nàng rồi, nàng còn cố tình sờ đông sờ tây, giống như không thể nào dừng lại được, làm cho cơn tức của hắn đều đang lớn lên.

“Không có gì!” Nàng vội vàng đem vũ khí bí mật nhét lung tung vào trong quần áo.

“Không có gì?” hắn không tin nhường nhường mi. “Không có gì em sẽ khẩn trương sao? Sẽ không phải là công ty vận chuyển đưa báo cáo đến đi?”

Nữ nhân nếu làm cho hắn mất vui như vậy, hắn cam đoan sẽ quay đầu bước đi, sau đó đi trên một con đường tìm gái chơi, có tình một đêm để tức chết nàng.

“Không hề!” Nàng lườm hắn một cái.

Nàng biết hành vi của mình có chút quá mức, nhưng cũng không đến mức thái quá đem công việc mang ra.

“Vậy hãy để cho anh xem rốt cuộc em mang cái gì!” Tayhắn lướt qua nàng với vào trong rương hành lý, lấy một ít quần áo cùng vật dụng hàng ngày ra, rồi thuận lợi đào ra được hai vật nhỏ mỏng manh.

“Quần chữ T ”

Hắn nhìn cái quần lót rộng rãi mê người, đồng tử liền phóng đại.

“Mặc vào!”

Hắn nhiệt huyết sôi trào ra lệnh cho nàng, cảm giác dưới bụng rõ ràng có biến hóa, ánh mắt nhìn nàng chằm chằm đã tràn ngập lửa rồi.

Từ sau khi bọn họ định thời gian hôn lễ, nàng liền không bao giờ cho phép hắn động vào nàng nữa.

Tại sao vậy chứ?

Ngụy biện của nàng là, nàng cần phải duy trì cảm giác mới mẻ, để tránh hắn vào đêm tân hôn qua loa đại khái.

Cho nên có thể suy nghĩ là biết, tháng này hắn bị cấm dục đáng thương đến cỡ nào, hiện giờ thật vất vả mới có thể dỡ bỏ lệnh cấm, lại nhìn thấy nàng tỉ mỉ chuẩn bị quần chữ T nữa, hắn không mong muốn chảy xiết mới là kỳ quái.

Nàng cười đắc ý.

Nàng chỉ biết hắn sẽ chịu không nổi, hắn đã từng yêu cầu nàng mặc qua loại quần lót cực kỳ khêu gợi này, nàng cũng không chịu, hôm nay coi như cho hắn một lễ vật tân hôn vậy.

Nàng chậm rãi bò lên trên giường, khiêu khích trước mặt hắn cởi quần áo, sau đó hai chân cân xứng hơi cong, dùng động tác chậm rãi mà mặc quần chữ T gợi cảm.

Lão Ưng theo sau lập tức nhiệt tình như lửa đánh về phía nàng, bàn tay gắt gao đem nàng đặt dưới thân, hắn vuốt ve thân thể xinh đẹp hơn tháng chưa được động vào, tình cảm kiêu diễm mãnh liệt làm cho đêm bắt đầu...

Được ngủ ngon lành rồi tỉnh là một việc tuyệt vời biết bao nhiêu, không ai quấy rầy giấc ngủ ngon đã từ lâu không hề xảy ra ở trên người Niếp Thiếu Ưng rồi. Hắn là một người cuồng công việc, luôn bận lên giữa quỳnh lên mới vượt qua, buổi tối thường đến 12h mới tâm không cam tình không nguyện tới phòng ngủ, mỗi ngày lại cố định để đồng hồ báo thức 5h để dậy tập thể hình, tiếp theo lập tức đi vào thư phòng làm việc như trước, sau khi dùng xong bữa sáng, ngay sau đó liền đến công ti làm việc. (miu: (_ _)! ng' ko biết hưởng an nhàn)

Hắn là một cường nhân, cuộc sống đối với hắn mà nói không hề đáng kể chút nào, hắn cũng đã sớm quen rồi.

Nhưng mà sáng nay, khi hắn ở trong căn phòng yên lặng lịch sự tao nhã này, khi mình mở to mắt thì hắn mới cảm nhận được việc không có chút áp lực mà ngủ thì thoải mái biết bao nhiêu.

Hắn ôm An Thái Trí vẫn còn đang ngủ say, cảm thấy trước mắt mơ hồ không rõ, hình như là mắt không tốt lắm.

Hắn liền dụi dụi mắt, vẫn cảm thấy mơ hồ không rõ.

Trong chốc lát sau, hắn nhìn thấy một hình ảnh ở trước mắt hắn làm hắn không thể tưởng tượng nổi.

Một tổ chức khủng bố công kích lên vào trong vườn trường Russia kèm trẻ em hai bên đi học, trận chết chóc này sẽ làm cho 200 trẻ em vô tội tử vong, cũng hàng trăm người bị thương... người giám hộ trẻ em đi học... hắn kinh hoàng nhảy dựng từ trên giường.

“Trời ạ ”

Giọng nói to của hắn khủng bố đến cực điểm đã kinh động đến An Thái Trí, trong lúc nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra thì Niếp Thiếu Ứng cả giày cũng chưa đi mà chạy ra ngoài.

“Làm sao vậy?”

Nàng vội vàng đứng dậy khoác lên cái áo ngủ thật dày, ba bước cùng thành hai để đuổi kịp bước chân của chồng.

“Thiếu Ứng! Anh muốn đi đâu?” Nàng ở trên hành lang thật dài gọi hắn.

“Tìm ông nội!” Hắn cũng không hề quay đầu lại nói, ngay cả thang máy cũng không đợi, trực tiếp đi vào cầu thang bộ.

Các trường bồi đều được an bài ở tầng năm, khi hắn tới tầng năm cũng thở dốc, thở hồng hộc, thở như trâu.

“Ông nội!”

Hắn liếc mình gõ cửa, sau một lúc lâu thì Niếp Thiên Hữu mới ra mở cửa.

“Chuyện gì a?” Niếp Thiên Hữu nhìn thấy đứa cháu hỗn hển, trong lòng đã hiểu rõ, nhưng ông giả ngu hỏi: “Mọi người đều nói vợ chồng tân hôn hưởng tuần trăng mật đều dễ dàng cãi nhau, làm sao, cãi nhau với Thái Trí sao?”

“Hãy bớt nói nhảm đi!” Niếp Thiếu Ứng đẩy mạnh cửa Niếp Thiên Hữu, tiến vào.

Hắn cũng không phải là mới quen biết gia gia này của hắn một ngày, làm sao mà không biết ông ta thực ra là một ông lão, nhưng cũng không hề hồ đồ.

“Thiệt là, tên tiểu tử nhà cháu làm sao mà không hề lễ phép với ông nội như vậy đây?” ông già mà không kính xoa bóp bả vai rắn chắc của cháu trai. “Làm sao, kết hôn liền cứng rắn rồi, muốn bay sao?”

Niếp Thiếu Ứng nắm hai vai Niếp Thiên Hữu, vẻ mặt rất ngưng trọng. “Nói cho cháu biết, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” (miu: sao anh ko đi cứu đám trẻ kia trc’ đi T_____T)

Hắn không có tâm tình cùng lão gia này khua môi múa mép, hắn muốn biết tại sao khả năng đặc biệt của ông nội sẽ truyền sang bên người hắn?

“Cháu phát hiện rồi...” Biểu tình Niếp Thiên Hữu bỗng nhiên chột dạ.

Làm sao lại nhanh như vậy?

Ông còn tưởng rằng phải trở về Đài Loan mới có thể hiển hiện ra, không nghĩ tới công lực của mẹ ông lại cao như vậy, ở nước ngoài cũng có thể lập tức hiện ra.

“Nói như vậy, là ông nội đang làm trò quỷ sao?” Hắn biết mà! Hắn biết mà!

“Đừng tức giận như vậy nha, Thiếu Ứng.” Niếp Thiên Hữu lấy lòng giật nhẹ cánh tay đứa cháu. “Tức giận là chảy nước mắt đó, cháu trước tiên cứ tỉnh táo lại đã rồi ông sẽ nói cho cháu biết từ đầu chí cuối.”

“Cháu, rất, tỉnh!” Hắn hít một hơi sâu. “Ông có thể nói!”

“Là như vậy,” Niếp Thiên Hữu thật cẩn thận nhìn lên khuôn mặt cháu trai đang xanh mét. “Cháu là đứa cháu độ lượng nhất, bao dung nhất cũng là một đứa trẻ tốt bụng nhất trong bốn đứa cháu của ông...”

Niếp Thiếu Ứng không kiên nhẫn nhếch mép lên.

Hắn dám khẳng định chuyện này chắc chắn rất nghiêm trọng, nếu không lão gia này sẽ không mãnh liệt tâng bốc hắn.

“Cho nên a, người độ lượng nhất, bao dung nhất lại tốt bụng nhất như cháu, nhất định có thể hiểu và bỏ qua cho nỗi khổ của ông nội, sẽ không tính toán chi li đối với ông nội người đã nuôi nấng mình.”

Niếp Thiếu Ứng nhếch nhếch mi. “Ông đã nói xong chưa?”

“Kỳ thật cũng không có gì cả.” Nét cười già nua của Niếp Thiên Hữu sáng lạn. “Chẳng qua là bà cố cháu trước khi chết cho giao cho ông bốn đạo phù chú, bà nói, ông là nhi tử duy nhất của bà, bà không đành lòng cho ông chịu cho ông chịu khổ cả đời, chỉ cần một trong bốn các cháu kết hôn, ông có thể giải thoát, không cần tiếp tục chịu nỗi khổ này.”

Trong lòng Niếp Thiếu Ứng chợt nảy, có chút dự cảm không tốt. “Nói rõ hơn một chút đi!”

Ngàn vạn lần đừng có giống ông ta, ngàn vạn lần không cần...

“Còn chưa đủ rõ ràng sao?” Tiểu tự này chắc cũng đã “ngộ đạo” rồi nha, làm sao mà còn muốn ông nói rõ ràng, nhiều lời nghe vào cũng chỉ chói tai mà thôi.

“Chưa đủ!” Hắn hét lớn một tiếng.

Hắn là người bị hại, hắn có tư cách yêu cầu được nghe giải thích, hắn không muốn chết không minh bạch đầu.

“Chính là... chỉ cần là trong các cháu có bất kỳ một người nào kết hôn, liền dẫn người đó đến giáo đường hôn qua cử hành hôn lễ, sau đó ở trong lúc đồng thời nghi thức kết hôn hoàn thành, thiêu hủy phù chú...” Niếp Thiên Hữu về mặt vô tội nhún nhún vai. “Liền giống như ông thôi.”

Giáo đường này là nơi mà cha mẹ của ông quyết định chung thân, nhất định phải thiêu hủy phù chú ở trong giáo đường này, thì khả năng này mới có thể đổi vị trí thành công.

Niếp Thiếu Ứng trừng mắt nhìn ông nội mình.

Giống hắn?

Nói thật đơn giản!

Hắn cũng không tin không được cái gì, ông nội của hắn phải làm như vậy sao!

“Vậy còn ông? Ông được cái gì?” Hắn lạnh giọng ép hỏi.

“Ông a?” Niếp Thiên Hữu cười cười lấy lòng đưa cháu. “Ông không có việc gì a.”

Từ nay về sau, tai nạn của các quốc gia, nỗi khổ của các động vật cùng bộ ngực lớn của nữ nhân sẽ không liên quan gì đến hắn nữa, chờ cháu dâu An Thái Trí xinh đẹp của ông sinh mấy đứa bé đáng yêu đến ôm thôi.

Niếp Thiếu Ứng cũng không chờ cho tâm tình nhàn nhã, về mặt của hắn như sét đánh ngang tai, thì thào tự nói.

“Nói như vậy, sau khi cháu tỉnh dậy, vừa mở mắt sẽ chứng kiến các tai nạn trọng đại sắp phát sinh trên thế giới...”

Trong đầu hắn hiện lên những cái trước đây, mỗi sáng sớm đều chứng kiến ông nội luôn quát to một tiếng từ trong phòng ngủ chạy ra, sau đó vô cùng khẩn cấp gọi điện thoại cho đại sứ các quốc gia để thông báo... Ông trời!

Hắn không chịu nổi đỡ lấy mép bàn, giống như đã chết mười lần.

Vì sao phải đối với hắn tàn nhẫn như vậy?

Hắn là một nam nhân, khi tức giận liền rơi lệ đã đủ đáng thương rồi, cứ nhiên còn muốn cho hắn kế thừa cái khả năng này, chẳng lẽ ông trời là ngại hắn làm việc chưa đủ nhiều sao?

Còn có, ông nội của hắn làm sao có thể hãm hại hắn như vậy...

Nghĩ đến đây, hắn vừa tức liền chảy nước mắt.”

“Đừng khóc nữa, hài tử.” Niếp Thiên Hữu mèo khóc chuột vỗ vỗ vai cháu trai, hảo tâm đưa cho hắn giấy ăn, việc không liên quan đến mình, mình cũng không nhọc tâm nói: “Giúp người là gốc rễ của vui vẻ, về sau bọn họ còn cho cháu tiền thù lao, từ nay về sau cháu sẽ không lo ăn không lo mặc, cả đời hưởng lạc không hết.” Chỉ là hơi mệt một chút mà thôi, chỉ là mọi người sẽ quần quít lấy hắn, muốn hắn chỉ điểm, sau đó hắn sẽ phiền chết, vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh mà thôi. (miu: ông nội thế này đây [-])

“Nhất định phải có một phương pháp phá giải!” Niếp Thiếu Ứng không tin tà, liệu mình lay hai vai lão gia này. “Nói cho cháu biết! Cháu làm sao mới có thể phá giải>”

“Đứa nhỏ cháu thật là thông minh!”

Niếp Thiên Hữu bị lay đến mắt thấy đom đóm, nhưng mà một chút ông cũng không tức giận.

“Thật sự có?!” Niếp Thiếu Ứng trong mắt lại lần nữa dấy lên hi vọng.

Niếp Thiên Hữu đắc ý cười ha ha. “Ông hỏi cháu, châm ngôn sống của Cô Tô Mộ Dung Gia là gì?”

Trong đầu Niếp Thiếu Ứng hiện lên tám chữ kia dĩ dĩ chi đạo, hoàn thi dĩ thân. (miu: gây ông đập lưng ông)

“Biết thì tốt rồi.” Niếp Thiên Hữu vội vàng lấy ra ba tờ phù chú đưa cho cháu. “Làm theo đi.”

Niếp Thiếu Ứng hồ nghi tiếp lấy phù chú, mày nhíu lên. “Dĩ dĩ chi đạo, hoàn thi dĩ thân... Ý là, vào lúc mà ông kết hôn tiếp, cháu sẽ đem đạo phù này thiêu hủy?” (miu: =)))))) ông ý bao nhiêu rồi mà anh còn ý nghĩ này =))))))

Niếp Thiên Hữu trợn tròn đôi mắt nhỏ, gợn chân lên. “Sai! Sai! Sai sai lầm rồi!” Rất thái quá nha, lại có thể xuyên tạc ý tứ của ông như vậy, hắn thật ra rất yêu người vợ đã chết, không có khả năng tái hôn!

“Vậy rốt cuộc phải làm như thế nào?” Niếp Thiếu Ứng cũng phát hỏa, nước mắt lại ồ ồ chảy xuống, nhưng hắn đã lười lau, mặc nó cho chảy!

Niếp Thiên Hữu cùng rống to với hắn, “Vào bất kỳ một hôn lễ nào của em cháu, đem hắn đến giáo đường đó kết hôn, sau đó cháu tiếp tục thiêu hủy!”

Đứa cháu ngu ngốc này!

^ _____ ^

An Thái Trí phát hiện mấy ngày tuần trăng mật này, chồng nàng đều không yên lòng.

Bọn hắn mới kết hôn một tuần lễ, số lần làm tình cũng không cao hơn, nhanh ngắn như vậy sao? Như vậy bọn họ làm sao có thể sống cả đời với nhau?

Nàng nhất định phải nói chuyện cùng với hắn.

“Thiếu Ứng, anh có tâm sự phải không, có nguyện ý nói cho em biết không?”

Hai người ngồi ở trong công viên, bốn phía đều là không khí vô cùng an nhàn.

Dân ở thành phố Luân Đôn thật sự tốt số, ở trong bãi cỏ còn có một con đường mòn chạy dài, ở trong mở thêm một đường xi-măng thẳng tắp trơn nhẵn cho những người đạp xe, gạch đá ở hai bên là cho người khách đi bộ, cư nhiên còn có một nơi để cưỡi ngựa, thật tuyệt.

“Không có gì, đại khái là không có thói quen nghỉ ngơi đi.” Niếp Thiếu Ứng nhíu lại lông mày nhìn bờ cây ở quảng trường phía trước.

Hắn thật sự khó mở miệng trả lời được.

Cái bí mật thần bí của gia tộc mình, hắn kỳ thật cũng không có ý để cho Thái Trí biết, những năng lực này cũng không hề bình thường, hắn sợ sẽ dọa nàng chạy mất.

Trước kia, hắn chỉ có một mỗi khả năng, Thái Trí cũng biết, nhưng bây giờ hắn đã có nhiều hơn, về sau bọn họ còn muốn sống cả đời với nhau, hắn làm sao mà giấu diếm được nàng đây?

“Nguyên lai là như vậy.”

Nàng tiêu tan hoài nghi, cũng bởi vì nàng cũng vậy.

Xem ra vợ chồng bọn họ cần phải được nghỉ ngơi nhiều hơn nữa mới được, buộc chặt cuộc sống sẽ tổn hại đến thể xác và tinh thần, trước kia lúc độc thân đã vậy, hiện tại bọn họ đều phải có trách nhiệm với đối phương, cần phải để cho thể xác và tinh thần đều duy trì ở trạng thái tốt nhất mới được.

Bỗng dưng, Niếp Thiểu Ứng đột nhiên lấy đi bao mứt quả mà nàng đang ăn, đem mứt quả toàn bộ ném ra phía trước.

“Anh đang làm cái gì đấy?” An Thái Trí kinh ngạc nhìn hành động của hắn.

Đây chính là đồ ăn vặt yêu thích của nàng, mang từ Đài Loan đến cho đỡ thèm, hắn làm sao có thể đổ xuống hết.

“Những con bò câu này muốn ăn.” Hắn vô thức nói.

“Anh nói cái gì?” Nàng càng kinh ngạc.

Bồ câu làm sao mà có thể muốn hắn mứt quả được?

Còn nữa, coi như bồ câu thật sự nghĩ như vậy, hắn làm sao mà biết?

Nhưng mà, nói cũng kỳ quái, đám bồ câu kia thật sự tới gần đám mứt quả kia, thỏa mãn mồm.

Cảm ơn, cảm ơn, đồ ăn gì đó của Đài Loan các người thật ngon nha, chua chua ngọt ngọt, thật là một món ăn vặt tuyệt vời, lần sau có cơ hội đến Luân Đôn thì nhớ rõ mang thêm một ít cho chúng ta ăn nha... Bây giờ bồ câu cảm ơn Niếp Thiểu Ứng làm mà hắn đang nhứ chặt hơi giãn ra.

Tuy rằng hắn rất không có thói quen dùng ánh mắt như vậy để nói chuyện cùng với động vật, nhưng mà trước khi các đệ đệ của hắn chưa kết hôn thì không được lộ ra dấu hiệu nào, hắn cũng chỉ có thể tận lực cho thành quen.

“Chúng nó thật sự ăn nha!” An Thái Trí rất hưng phấn, vội vàng cầm máy ảnh trong túi ra. “Này rất thú vị, ông xã, giúp em chụp một bức ảnh cùng với bồ câu ăn mứt quả nha!”

Nàng nhẹ nhàng tiêu sai đi đến giữa đám bồ câu ngồi xổm xuống, khoe môi xinh đẹp lộ ra nụ cười sáng lạn.

Ứng Thiểu, vợ của người thật thú vị nha...

Nhìn thấy đám bồ câu không ngừng nháy mắt ra hiệu, hắn nhún nhún mi.

Cảm ơn, bắt quả ta trong thời hạn ngắn sẽ không đến nơi này nữa, trừ phi có đứa em của ta muốn kết hôn.

Nhóm bồ câu nói tới nói lui với hắn mỉm cười nhìn hắn... Như vậy chuyện của người thành công.

Cảm ơn... Hắn cầm lấy máy ảnh, nhắm ngay nụ cười tươi chân thành của An Thái Trí.

Người vợ xinh đẹp của hắn, chỉ mong hắn có thể có dũng khí thẳng thắn với nàng.

Bỗng dưng trong ảnh xuất hiện một hình ảnh, một nữ tử tóc vàng có khối lượng kinh người từ trong công viên đi qua, cái bộ ngực hùng vĩ kia ít nhất là cup H

Đáng chết!

Hắn phát ra một tiếng nguyên rủa, hai tay không thể khống chế run rẩy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-tan-nuong>